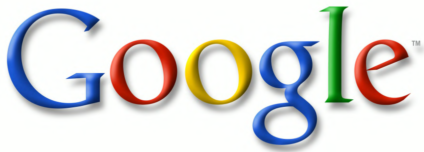
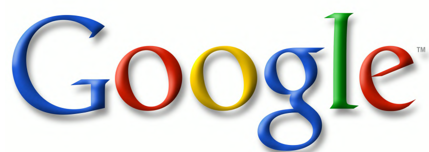
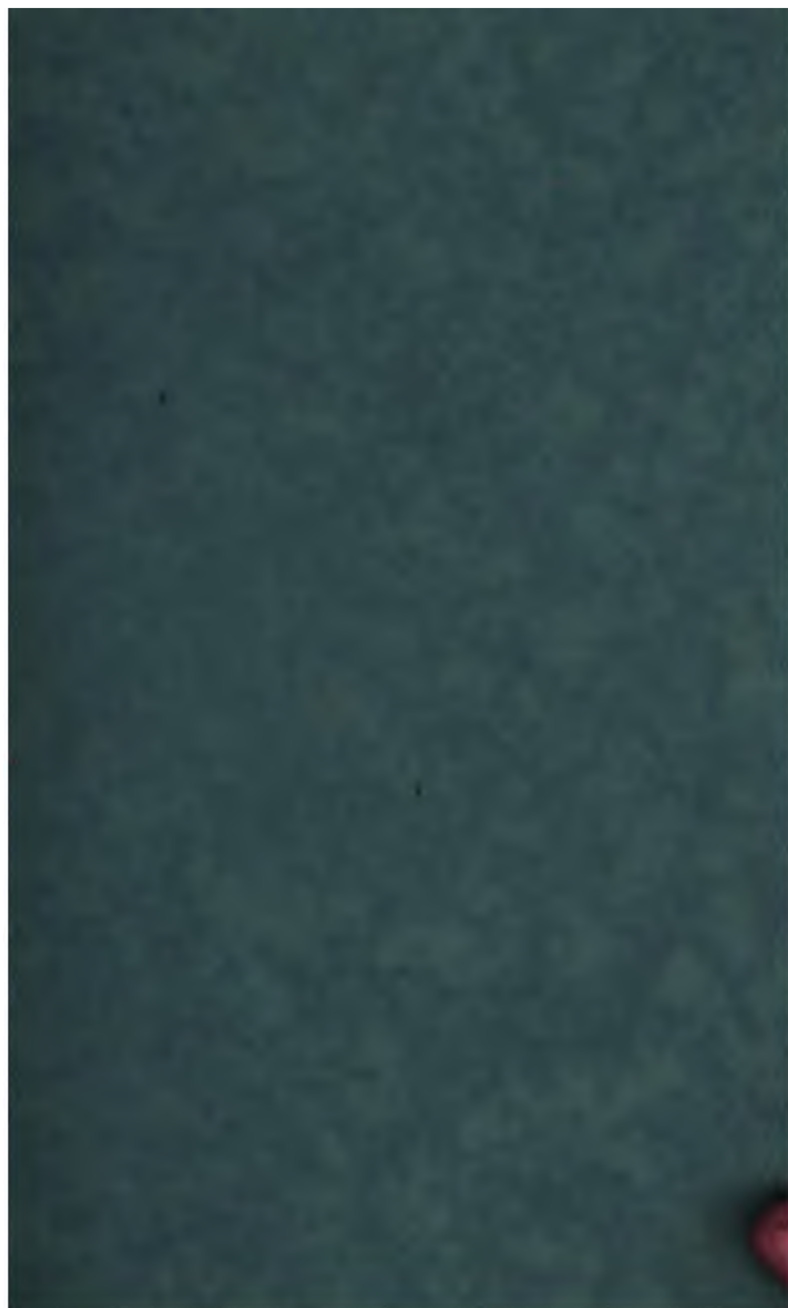

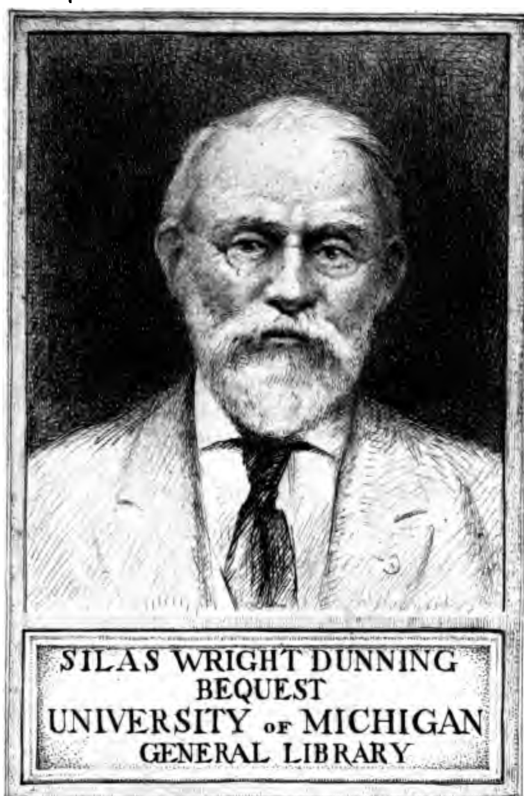

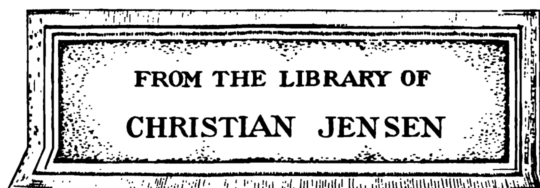

EX LIBRIS
C·J·A·O·JENSEN

EX LIBRIS
C·J·A·O· JENSEN

EX LIBRIS
C·J·A·O·JENSEN

SILAS WRIGHT DUNNING
BEQUEST
UNIVERSITY OF MICHIGAN
GENERAL LIBRARY

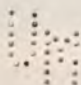

FROM THE LIBRARY OF
CHRISTIAN JENSEN

Bindestuens Saga.

Af

Evald Tang Kristensen.

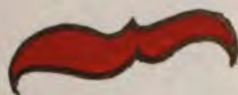

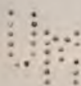
1897.

Bindestuens Saga.

Af

Evald Tang Kristensen.

1897.

Niels Frederiksen Skov,

f. 13de Marts 1820.

Bindestuens Saga.

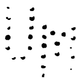
Jyske Folkeæventyr

samlede og optegnede

af

Evald Tang Kristensen.

Kjøbenhavn.
N. C. Roms Forlagsforretning.
1897.

Vindestuens Saga.

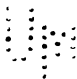
Jyske Folkeæventyr

samlede og optegnede

af

Evald Tang Kristensen.

Kjøbenhavn.
N. C. Roms Forlagsforretning.
1897.

N. C. Roms Bog- og Stentrykkeri. — Kjøbenhavn.

1. Den fortryllede Prinsesse.

Der var en Kongesøn, han forlangte af hans Fader, om han maatte faa Lov til at rejse ud i den vide Verden og se sig om. Endelig fik han Lov til det, ihvorvel det stod haardt, for det var Kongens eneste Søn, og han var ræd for at komme af med ham. Men Sønnen blev jo ved at holde paa det, og saa rejser han.

Nu gaar han i flere Dage og uden at vide hvorhen. En Dag kommer han til at se sig tilbage og ser da, der kommer én rendende, ligesom den vil indhente ham. Da denher Person nu kommer hen til Kongesønnen, siger han: „Hvor skal du hen?"

Ja, han skulde ud i Verden og se sig om.

„Det passer godt nok, for a rejser ogsaa efter at se mig om."

„Skal vi saa gjøre Følgeskab?"

„Ja," siger den fremmede, „det kan vi godt."

Saa gaar de et Stød, og det lakker hen imod Aften.

„Hvor skal vi faa Nattely i Aften?" siger Kongesønnen.

„Ja, her ligger et lille Hus henne, der kan vi nok

faa Herberg. Her boer rigtig nok en Trold, der har tre Hoveder, men det faar ikke at hjælpe, vi skal derind."

Naa, de kommer til Døren og banker paa, og Trolden kommer og lukker op. Han ser noget væmmelig ud.

Om de kunde blive der i Nat?

„Ja," siger Trolden, „det kan I godt."

Han vartede godt op for dem og var saa flink, som han kunde være. Da de havde faaet noget at leve af, sad de jo og snakkede, og Trolden var nok saa behagelig. Saa beder de om at komme til Sengs. Ja, de bliver vist ind i et fint Værelse, hvor der stod en dejlig opredt Seng.

Naa, Trolden gaar igjen, men idet han lukkede, hørte den fremmede, te Trolden han sagde: „Ja, I kommer ikke levende herfra."

„Det hover a ikke, delher," siger Kongesønnen.

„Nej," siger den fremmede, „a gjør heller ikke." Saa havde han en Sabel ved sig, og den sætter han for Dørvriberen, saa Døren kunde ikke lukkes op.

Hen opaa Natten staar der noget og pusler ved Døren, ligesom det vilde have den op, men kunde ikke. Idet den gaar fra Døren, siger den: „Ja, i Morgen skal vi nok faa Bugt med jer."

Saa blev det Morgen igjen, og Trolden tog godt imod dem, og der var anrettet en god Frokost. Det saa helt godt ud endnu. Idet de sidder og spiser, saa sætter Trolden sig op paa Bordet. Men nu kunde denher fremmede saa meget, te han binder Trolden fast til Bordet med nogle Ord, han sagde, og lav de saa stod op fra Bænken, vilde Trolden gaa ned af Bordet, men

kunde ikke, for til Uheld var han jo bunden. Han raabte og skreg, de skulde endelig løse ham.

„Ja," siger den fremmede, „paa den Betingelse, at du vil lade os faa det Sværd, der hænger bag Døren."

Nej, det kunde han paa ingen Maade, det havde han arvet efter hans Oldefader, og det havde den Egenskab, te alt hvad en pegte paa med det eller strækkede det ud til, det skulde falde.

Ja, saa fik han blive siddende.

Omsider maatte han til at sige, de kom til at have det, naar de saa vilde løse ham. Det skulde de nok, sagde de, men de gik og lod ham sidde bunden.

Saa rejser de et Sæt igjen, og da det blev hen imod Aften, saa siger Kongesønnen: „Hvor skal vi faa Ly i Nat?"

Ja, det vidste den fremmede ikke rigtig. „Her henne i det nærmeste Hus boer rigtignok en Trold med seks Hoveder, og der skal vi ind."

Da de kommer hen til Døren og banker paa, kommer Trolden og lukker op for dem, og han tager endnu meget mere venlig imod dem end den anden og byder dem straks ind.

De spørger, om de kunde blive her i Nat.

Ja, det kunde de nok, og de faar noget at leve af og har det helt grumt. Saa vilde de gjærne til Ro, og Trolden viste dem til Sengs. Det var et helt fint Kammer. Da Trolden nu lukker Døren, siger han ligesom den anden: „Her kommer I aldrig levende fra."

Den fremmede sætter hans Sabel for Døren, inden han gaar i Seng, for at ingen skulde komme ind til

dem. Hen paa Natten kommer Trolden og pusler ved Døren, men han kan ikke komme ind, og saa maa han gaa igjen. „Ja, i Morgen skal a nok faa Bugt med jer,“ siger han, idet han gaar.

Naa, de kommer op om Morgenen, og der var anrettet til en god Frokost. I Lag de sidder og spiser, springer Trolden op midt paa Bordet. Saa binder den fremmede ham fast til Bordet med nogle Ord, han siger, og lav de saa var færdige, rejser de dem jo og vil til at afsted. Trolden vilde ned af Bordet, men til alt Uheld var han bunden.

Saa siger han, de maatte endelig løse ham.

„Ja,“ siger den fremmede, „naar du lader os faa de Vinger, der hænger æbag Døren.

Nej, dem kunde de ikke faa, for dem havde han arvet efter hans Oldefaders Fader, og de havde den Egenskab, te naar en spændte dem paa Armen, saa var der ikke en Fugl, der kunde flyve dem ind, de fløj saa som den letteste Fugl.

„Ja, saa kan vi heller ikke løse dig, naar vi ikke maa faa dem.“

Ja, de skulde nu løse ham, saa kom han til at lade dem faa dem.

Saa tog de Vingerne og gik, idet de sagde: „Nu kan du bie, til vi kommer igjen,“ og saa maatte han blive siddende.

Naa, de rejser igjen den Dag. Hen imod Aften saa siger Kongesønnen: „Hvor mon vi skal overnatte i Nat?“

„Ja, det vil ikke blive andet, end vi kommer til at blive i det nærmeste Hus, vi kommer til. Der er rig-

tignok en Trold, som har ni Hoveder, men saa er der vist heller ikke flere."

Ja, da det nu ikke kunde blive andet, saa maatte de til at derind. De gaar til Døren og banker, og Trolden lukker op. Han saa noget fæl ud. De spørger, om de kunde blive der i Nat. Jo, det kunde de saa meget godt, det var der ikke noget i Vejen for. De kom saa ind og fik noget at leve af, og Trolden var da saa meget uhyrede flink. Saa vilde de vises til Sengs, og Trolden fulgte med og viste dem ind i saa meget et fine Kammer, hvor der stod en rigtig skjøn Seng. Han gik igjen og sagde som de andre. Den fremmede lukte Døren med hans Sabel, for at Trolden ikke skulde komme ind til dem, og saa gik de til Ro.

Hen opaa Natten kommer Trolden og pusler ved Døren og vil have den op, men han kan jo ikke, og saa maa han til at gaa igjen. „Ja, bi til i Morgen, da skal a nok faa Bugt med jer."

De kommer op om Morgenen, og Trolden var venlig nok, og bød dem en udmærket Frokost. Som de nu sad og spiste, sprang han op paa Bordet. Den fremmede bandt ham med Ord, og da de rejste dem og vilde te'n, kunde han ikke komme ned igjen. Saa jamrede han og skreg, at de fik at lade ham komme ned.

„Ja, naar du vil lade os faa den Hat, der hænger bag Døren."

Nej, den kunde han paa ingen Maade undvære, den havde han arvet efter hans Tipoldefader.

„Ja, saa bliver du ikke løst, og nu vil vi te'n."

Den Hat havde den Egenskab, at hver, der havde den paa, blev usynlig.

De vil saa trine ud af Døren, men saa raaber han: „Ja, I kommer jo til at have den."

Men saa gaar de og tager Hatten med dem og lader Trolden blive siddende. „Nu kan du godt blive siddende der, til vi kommer igjen."

Se saa sidder de nu alle tre.

De rejser videre og kommer omsider til en Stad, hvor der boede en Konge, og der havde saa mange friet til hans Datter, men de var blevne undlivede allesammen lige saa fri, som de kom. For der var tre Ting, som hun gjemte for dem, og kunde de saa ikke finde dem, saa livede hun dem af. Men kunde de finde dem, saa vilde hun gifte sig med dem. Der var imidlertid ingen endnu, der havde fundet Tingene, og grumme mange pæne Karle og Prinser havde mistet Livet.

Der kommer de saa til om Aftenen, og de tager begge to Kvarter i et Værtshus. Om Morgenen efter, da de kom op, saa siger den fremmede til Kongesønnen: „I Dag skal du op at bejle til Prinsessen."

„Ja, hvad kan det nytte," siger han, „saa bliver a ogsaa aflivet, kan du nænne det?"

„Nej, du skal nok staa dig," siger han.

Han gaar ogsaa op og bejler til hende, og han faar ja paa den Betingelse, te nu vilde hun gjemme noget for ham i Nat, og kunde han saa finde det og komme med det i Morgen, saa skulde hun ægte ham, ellers skulde han miste Livet.

Da det saa var blevet mørkt, gik hun ud i Skoven og ned i en Troldkule, men den fremmede tog Hatten paa og gik bag efter hende, for nu var han jo usynlig.

Hun kommer ind til Trolden og siger: „I Dag

har a faaet mig en ny Bejler, og nu er her et Par Tofler, som a vil gjemme for ham, og som han skal finde. Kan du nu forvare mig dem godt."

„Ja, det kan a nok," siger Trolden.

Men idet hun nu flyer ham dem, og han gaar hen og gjemmer dem, saa tager den fremmede dem og rejser af hjem til Kongesønnen med dem.

De kommer saa op om Morgenen, og han siger til ham: „Gaa nu op og fly Prinsessen hend Toffel, men du taler ellers ingen Ting om."

Han kommer ind og byder Godmorgen.

„Værsgod, der er det første," siger han.

Ja, hun maatte jo indrømme, det var rigtigt, men var meget forundret. „Nu sætter a dig én Prøve til, for nu gjemmer a noget andet i Nat, og kan du finde det og kommer med det i Morgen, saa skal a ægte dig, men kan du ikke, skal du miste Livet."

Da det blev mørkt, gik hun ud ad Troldkulen igjen, og den fremmede fulgte usynlig bag efter hende.

Saa kommer hun ind til Trolden og er helt snur. „Hvordan kan det være, det er funden og bringet mig igjen, der blev gjemt her sidste Nat?"

„Ja," siger Trolden, „da har der ikke været et Menneske her inde, siden du gik herfra."

Ja, det vidste hun ikke, men funden var det, og hun var slemt ræd for, hun skulde komme til at ægte denher Bejler. „Men nu prøver vi igjen. Her er nu en Guldring, kan du forvare mig den, men det skal være godt."

„Ja, saa lægger han den ned i en lille bitte Ask og sætter den Ask ned i én lidt større, og den atter i

en større, og den Æsk til sidst ned i et jærnbundent Skrin med mange Jærnringe om. Endelig slaar han det Skrin i Laase og tager Nøglen af. Men i det han vil putte den i hans Lomme, falder den fra ham og ned til Jorden, og saa tager den fremmede Nøglen og lukker Kisten op og tager Guldringen. Trolden staar imidlertid og leder om Nøglen, og til sidst finder han den og lukker saa Skrinet op igjen og vil se sig for. Men da var den henne, og det bliver han jo saa gal over.

Naa, Prinsessen hun er jo faret hjem igjen, og den fremmede havde spændt hans Vinger paa og var faret bag efter og kom saa lige saa tidlig hjem som hende.

Saa om Morgenen siger han til Prinsen: „Gaa nu op til Prinsessen med hend Ring, her er den."

Ja, han bliver jo glad og rejser af med den.

„Værsgod," siger han, „her er det, du gjemte sidste Nat."

Ja, det kunde hun ikke nægte, men svært forundret var hun.

„Nu sætter a dig paa den sidste Prøve, kan du finde det, a gjemmer for dig nu i Nat, saa er du færdig, og saa skal vi have hverandre."

Han kommer hjem til den fremmede og fortæller ham det og klager sig elendig. Men han trøstede ham og sagde, te det gik nok godt.

Det blev Aften, og hun ud til Trolden igjen. Men den fremmede bag efter med Hatten paa Hovedet, for saa var han jo usynlig, og Sværdet ved Siden og med Vingerne paa, for ellers kunde han ikke følge hende, saadan foer hun af.

„Ja, du har ikke gjemt Ringen godt nok," siger

hun til Trolden, „for han kom godt nok med den i Morges, og nu er a ræd for, a skal have ham. Her er nu noget, som du skal gjemme for sidste Gang, og gjemmer du det nu ikke godt nok, saa er det forbi. Det er noget, som skal forestille mit Hjærte, og finder han det, saa har han ogsaa mit Hjærte.

Ja, nu vilde han da passe paa, saa godt han kunde. Han stod og betænkte sig længe paa, hvad han skulde. „Her er nu et lille jærnbundent Skrin," siger han, „det er saa stærkt bejærnet, te ingen kan faa det op. Fly mig nu dit Hjærte, saa putter vi det der i."

Men idet hun flyer ham det, saa snapper den usynlige det ud af deres Hænder, saa det blev borte mellem Fingrene paa dem.

„Nu er det forbi," siger hun, og hun farer straks hjem til Slottet.

Men den fremmede greb hans Sværd og hug dermed Hovedet af Trolden, og tog det med sig hjem.

Kongesønnen kommer saa op til hende om Morgenen og hilser Godmorgen. „Værsgod her er det, du gjemte for mig sidste Nat."

„Ja, det er mit Hjærte," siger hun, „men nu er det dit, og saa er a og din." Du er den eneste af tyve, som har standen sig. Der har tyve bejlet til mig, og de har allesammen faaet de samme Opgaver, men ingen kunde finde Sagerne, derfor aflivede a dem. Kan du lide mig?" siger hun, „er a kjøn?"

„Ja, efter en Prinsesse, saa kunde du have været kjønnere."

„Gaa med mig ud," siger hun. Saa flyer hun ham en Pennekniv og siger: „Skjær mig i min Nakke,

te Blodet kan løbe paa Jorden; saa skal du faa noget andet at se."

Aldrig saa snart han har gjort det, saa staar der en dejlig Prinsesse for ham med saa meget Guldkjæder og Stads, te det var forskrækkeligt. Hun havde været fortryllet, men ved det Blodet kom, saa gik Fortryllelsen af hende.

„Ja, nu er a ren," siger hun, „og det kan a takke dig for. Men der boer en Trold her ude i Skoven, hans Magt har a gaaet i i mange hundrede Aar."

„Han er aflivet," siger Prinsen, „saa hans Magt er det forbi med, og vil du se, at det er sandt, saa er hans Hoved her."

Nu løste han Klædet op, som det var svøbt ind i.

„Ja, nu er a fri," siger hun, „som godt var, kom nu med mig ind til min Fader."

De fulgtes saa ad derind.

„Nu kommer a her med min Kjæreste," siger hun.

„Ja, hvem er du?" siger han til hende, for nu kunde han ikke kjende hende igjen.

„Det er jo din Datter."

„Det er ikke sandt, det er du bleven alt for kjøn til."

„Jo, det er," siger hun, „nu er a bleven løst ud af Troldens Magt, og derfor er a forandret. Det kan a takke ham for, der staar her ved min Side."

„Ja," siger Kongen, „saa kan han og tilkomme at blive din Kjæreste. Hvad er du for en Person?"

Ja, han var en Kongesøn.

Saa var det saa udmærket. „Nu bliver du altsaa her."

„Nej, a skal et Ærinde ad Byen først."

Saa gik han ned til Værtshuset, hvor de havde haft Natteły, og fortæller den fremmede, hvor vidt de var med det.

„Ja, det var godt, det kan du saa takke mig for."

Det kunde han ogsaa, og saa tager han Afsked med den rejsende og giver ham det, de havde fanget, baade Hat og Vinger og Sværd. Derefter holdt han Bryllup med Prinsessen og blev kronet til Konge og er Konge der den Dag i Dag.

---

2. De taabelige Koner.

Der var en Gang en Mand og en Kone, og de var Ejer af en Ko og en Høne. Manden var kommen i Tanker om, te han vilde have Koen solgt, og Konen havde samlet en Snes Æg, dem vilde hun ogsaa have solgt. De raadslog nu længe med hverandre om, hvem der skulde trække til Marked med Koen og saa have Æggene med sig, for det var de da ens om, te den, der skulde trække med Koen, skulde ogsaa have Æggene. Manden sagde: „Du er en Tosse, det kan ikke hjælpe, du kommer til Marked med det, for du bliver narret," og Konen hun sagde: „Det kan ikke hjælpe, du kommer til Marked med det, for du drikker Pengene op, som du faar ind for det." Enden paa det blev lige godt, te Konen fik Magten, for vi véd jo nok, Kvindfolkene de

vil helst raade dem selv, og saa skulde hun nu te'n med det.

De blev lige godt ens om at sætte Prisen paa hver Del, inden hun rejste af, og Koen skulde da koste 20 Daler, men Æggene vilde de have 20 Skilling for.

Saa rejste Konen altsaa til Marked, men hun havde lige godt ikke rigtig faaet fat paa Priserne, for da hun nu kom til Markedet, saa kom der straks én hen til hende og spurgte om, hvad hun skulde have for hendes Ko, og saa sagde hun: „Aa, a skal have 20 Skilling for den." De blev saa snart ens om Handelen, og Manden fik Koen og trak af med. Hun gik hele Markedet igjennem og bød hendes Æg fal, men der var ingen, der vilde give hende 20 Daler for dem, og hun maatte naturligvis have dem med sig hjem igjen.

Den Gang hun kommer saa hjem til Manden, fortæller hun jo, hvordan Handelen er gaaet, te hun havde solgt Koen, men Æggene dem var der ingen der vilde kjøbe til den Pris.

„Hvor har du Pengene?" siger han.

Ja, dem flyer hun ham og siger: nu skulde han tælle dem, om de var der ikke alle 20.

„Jo, der er rigtig nok 20," siger han, „men det er ikkun 20 Skilling."

Ja, hun havde da heller ikke faaet flere.

Saa bliver han jo noget vred over det, saa tosset en Kone var der aldrig nogen Mand der havde, te hun havde gaaet hen og solgt en Ko for 20 Skilling.

„Aa, Fallil," siger hun, „saadan er alle Koner, se dig lidt om, saa skal du nok erfare, te de er saadan hverén."

Det vilde han jo ikke tro, hvad hun sagde, men saa vilde han endda ud at prøve, hvordan det forhavde sig. Han rejser altsaa af.

Da han havde gaaet lidt, kom han til et Hus, hvor der gik en Kone udenfor med et Sold og lod saadan Solen skinne i det, og saa jog hun hendes Forklæde over det og rendte ind med det i Huset. Han saa, hun gjorde det flere Gange, inden han kom dertil, og saa spørger han hende om, hvad det var, hun havde saa travlt med, han tykte, hun rendte saa stærkt med et Sold.

„Ja—a," siger hun, „a er kommen saa sølle af Sted, ser du, a havde saadan et skjønt Hus, te der var altid Solskin i, og det solgte a og fik 200 Daler for, og nu har a kjøbt mig dether Hus," siger hun, „men Solen vil aldrig skinne derind. Nu vilde a prøve at bære noget ind i det, men det lader til ikke at kunne blive til noget, og a vilde gjærne give én en 50 Daler, dersommenstid en kunde skaffe Solskin ind i mit Hus."

„Ja, lad mig faa dem," siger Manden, „saa skal a nok faa Solskin ind i Huset."

De Penge vilde hun gjærne give ham, og saa rev han hver anden Væg paa Huset ned, saa blev der Solskin nok i det. Han fik hans halv hundrede Daler og rejste videre med de Tanker: „Nej, hun var endda meget mere tosset, end min Kone er. Ja, a skal længere hen ad."

Da han kom til det andet Sted, kom han til en Kone, der stod og bankede af alle Kræfter paa hendes Mand med et Mangletræ. Han brølte helt jammerlig,

og saa siger den anden Mand til ham: „Hvad er der ved det?"

„Aa," siger hun Konen, „a har syet en Skjorte til min Mand, og a kan ikke faa æ Tværi i den, Hovedet kan ikke gaa igjemmel. Den Forlegenhed har a aldrig væt i før, og a er jo kjed af det, for saadan har a nu syet mange Skjorter til ham."

„Da er der vel et nemmere Raad til det," siger han den anden Mand.

„Ja, véd du et bedre Raad, saa vil a betale dig godt for det."

„Og a vil betale dig bedre," raaber han Manden der inde i Skjorten.

Naaja, saa snap den fremmede Mand hans Kniv og gjorde en Ritte i Ovret i Skjorten, te Hovedet kom igjemmel, og saa betalte de ham hver 10 Daler for det.

Naa, saa rejste han videre og tænkte: „Den Kone hun var heller ikke svar klog, a troer, min er klogere."

Han bliver træt af Gangen, og saa kommer han ind til en Kone, der var ene hjemme. Hun spurgte ham da om, hvor han var fra.

„Aa," siger han, „a er fra Himmerland."

„Aa, Gud, er du fra Himmerig," siger hun, „da har a saa mænd haft to Mænd, der er døde, nu kan a vel spørge til dem. Den første han hed Pæjer, og den anden han hed ogsaa Pæjer, ham kaldte a Per anden, og nu har a ogsaa én, der hedder Pæjer, ham kalder a saa Per tredje. Men Per anden vilde a helst spørge til."

„Aa, han har det følle nok,“ siger han Manden, „hans Klæder var simpels, da a saa ham sidst, og han har lidtelig at leve af.“

„Ja, men vil du saa ikke,“ siger hun saa, „tage noget med til ham, for a vilde skam gjærne unde ham noget, han var jo egentlig den gjæveste med mig, kan du nok forstaa.“

Saa samlede hun sammen baade Klæder og Fødevarer, og det var meget. „Det er nu den første Gang, a faar Bud til ham,“ siger hun, „a har et lille Pengeskrin, du vilde da vel ikke have taget det med og faaet det stukket til ham i al Stilhed.

Jo, han var villig til det til Hobe.

Men da de faar det samlet sammen, saa kan han ikke bære det. „Naar a endda havde været ved den næste Kro,“ siger han, „saa kunde a jo have faaet én til at kjøre med mig.

„Aa,“ siger hun, „vi har en lille graa Hest, der staar i Stalden, den kan vi lige tage. Saa kan du kjøre denstaandenstid min Mand Per tredje han plover.“

De faar det læsset paa Vognen og faar Hesten for, og han kjører.

Lige sommenstid han kjører ud af Gaarden, saa spænder Manden fra Ploven og tager hjem. Den Gang han kommer ind, saa siger han til Konen: „A tykte, det var vor graa Hest, der var én, der kjoor med.“

„Aa,“ siger hun, „det var en Mand fra Himmerig, a fik lige et lille Gran sendt med ham til Per anden, a hørte, han trængte til det, og han kjører ikke længere end til den næste Kro.“

Per kom paa en Hest, og han æbag efter, for saa vidste han, hun var narret.

Nu faar den anden Øje paa ham, han kommer æbag efter, og han kunde jo ikke staa sig, da han var kjørende, og den anden var ridende. Saa kjører han ind i en lille Skov, og der kjører han fra Vejen om æbag ved en stor Busk. Der lader han den graa Hest og Vognen staa, og saa rykker han nogle Haar af Halen af Hesten og kyller op i et Træ tæt ved Vejen og sætter sig neden under og kiger op i Vejret.

Naa, saa kommer Manden ridende, og han kommer hen til ham. Da han ser, hvordan han sidder der og kiger lige i æ Vindvejr, saa siger han til ham: „Saa du ikke én, der kom kjørende med en graa Hest?"

„Jo, a gjorde endda," siger han, „ligesom a kommer gaaende her ved Vejen, saa kommer han kjørende, og han svinger saa hastig fra Vejen, te han havde nær kjørt mig om Kuld, og selv havde han saa nær vælt over mig, te han kom igjemmel den gamle Eg, der staar. Der kan du se, det rev Haarene af Halen paa Hesten, og siden har a ikke set ham," siger han.

Naa, saa red Per tredje tilbage igjen med uforrettet Sag, og den anden Mand gik om og tog Hest og Vogn og kjørte saa hjem til hans Kone med Sagerne. Dem havde de godt af længe, og nu havde han heller ikke tjent saa lidt Skillinger ved de andre to tossede Koner. Men nu maatte han erkjende, te af alle Tosser var hans Kone den klogeste.

---

3. Præstekonens Synd.

Der var en Gang en Jomfru, hun var henne ved hendes Søster og skulde passe hende op, naar hun kom i Barselseng. Tiden kom, og det stod saa forfærdelig haardt af. Saa satte Jomfruen sig for, te hun vilde ikke gifte sig, inden hun kom over de 50 Aar for ikke at faa Børn. Efter den Tid var der tit nogle, der kom og bejlede til hende, men hun sagde nej, for nu var hun bleven bestemt paa det, og vilde ikke sige ja, inden hun var over den Tid og var fri for den Nød, saa det hjalp lidt, ihvor mange der bejlede. Da hun saa var kommen over de 50, træffer det, te der kommer en alderet Præst og bejlede til hende, og ham tog hun.

Nu stod det hen, og de skulde i Besøg en Aften. Da de saa gik hjem ad, var det maanelyst, og han havde hende under Armen. Saa bliver han vaer, te hun havde ingen Skygge, og siger da til hende: „Hvad! du har jo ingen Skygge.“

Ja, det havde hun aldrig tænkt paa eller set efter, hvad Grund det kunde have; det kunde vel heller ikke give noget.

„Jo, det kan give meget,“ siger han, „for det er Tegn paa en Ting, du har begaaet, te du maatte ikke.“

Ja, det vidste hun ikke og kunde ikke komme i Tanker om, hun tykte, hun havde ingen Ting gjort.

Han bliver ved at spørge hende til, om der var da ingen Ting, hun kunde mindes.

Nej, hun tykte ingen Fortræd, hun havde gjort nogen Steder.

„Har du da ingen Ting sat dig for, te du bestemt vilde have til at gaa igjennem?"

Ja, saa mindedes hun, te hun havde sat sig for, hun aldrig vilde giftes, inden hun var over de 50, for hun vilde ingen Børn have og ikke komme i den Nød, hendes Søster havde haft.

„Ja," siger han, „det er alt nok, for det er da just at friste baade Gud og Mennesker."

Saa blev hun da saa harmet og vidste slet ikke, hvad Raad hun skulde gribe til.

„Ja," siger han, „imens vi nu er ene, saa gaa med mig op ad Kirken og bliv der til i Morgen, og kan du holde det ud, som jeg nu foreskriver dig, saa faar vi at se."

Hun fulgte da med ham derop, og han satte hende ind i en Stol og skrev en Krinds runden om hende med Kride, og saa gav han hende et Lys og en Salmebog og indviede hende i Guds Navn. Nu skulde hun sidde der og synge, og hun skulde blive der til Dag og maatte ikke komme af Krindsen, ihvad hun saa; hun maatte ogsaa vide, hun fulgte ikke med, ihvad Skikkelse den saa kom i, alskjøndt han selv kom og forlangte det af hende, men naar den kunde ikke gaa ind i Krindsen til hende, maatte hun ikke følge med. Hun maatte nok byde den inden for Krindsen, men kunde den ikke gaa derind, maatte hun ikke bryde sig om den, og paa ingen Maade gaa ud til den.

Da hun havde faaet den Besked, rejste han af, og hun sad ene der.

Saa hen ved Midnatstid kom der en af hendes gode Venner og vilde have hende hjem med. Nej, hun

blev siddende. Saa kom der en anden, og saadan blev det ved at spøge for hende. Saa kom én, og saa kom en anden, men hun blev siddende og var saa angst, for de kom ikke ind til hende. Endelig, da mange af hendes gode Venner var komne og gaaet igjen, saa kom der tre smaa Drenge, og de tiggede ogsaa for, hun skulde komme ud til dem, og Præsten han kom ogsaa selv, ligesom han plejede at gaa. Men han kom ikke ind i Krindsen, og der var ingen, der kunde gaa ind til hende, inden om Morgenen, da Solen var kommen. Da kom Præsten igjen, og det var den virkelige, for han kunde gaa ind til hende. Hun var saa fortumlet, te hun kunde snart ikke en Gang følge med ham. Saa fik han hende da med, og hun kom hjem og kom til at fortælle ham, hvor mange Skikkelser, der havde været der.

Den Gang han hørte det med de tre smaa Drenge, sagde han: „Det var dem, du har forholdt Livet, for det de ikke er blevne født, det er din Synd."

Næste Aften tog han hende under Armen og gik ud og spaserede med hende igjen, og da havde hun faaet hendes Skygge. Saa gik de hjem og takkede Vorherre, fordi hun nu var forløst for den Straf.

---

4. Lars Bonde og Per Smed.

Der var to Drenge, der var Naboer i Marken, for de var Hjorder begge to og skulde hver passe en Gaardmands Kreaturer. Den ene hed Per, og den anden

hed Lars. Naa, de kom jo tit sammen og laa saadan ved hverandre Dag ud og Dag ind der ude paa Marken og havde meget at snakke om og kunde faa meget drøftet. Men de snakkede al Tid mest om, at det gjaldt om, naar de blev store, te de kunde faa det godt og staa dem godt. Men Lars han vilde have det godt, mens han var ung, da kunde han have nogen Fornøjelse af det, sagde han. Per derimod vilde have det godt, naar han blev gammel, for saa tykte han, han kunde bedst have det behov. De snakkede jo saa tit om det, men det blev aldrig anderlunde, enhver blev ved sin Mening.

Da nogle Aar var gaaede, og de blev ældre, kom de jo fra hinanden, og nu saa de ikke hinanden i mange Aar. Lars han var lidt af stor Familie, og saa var der én af Familien, der døde, som havde saa mange Penge. Ham arvede han en hel Del efter, og saa blev han jo saa stor paa det og brød sig heller ikke om hans Kammerat.

Per han kom i Smedelære, og siden fik han Navnet Per Smed. Da den Tid kom, blev han gift, og det var med en Pige, der var lige saa fattig, som han selv var. De havde ikke andet, end hvad de kunde tjene, og de fik mange Børn, og Konen var ikke rigtig rask, saa det var smaat nok for dem. Derfor kaldte de ham fattig Per Smed.

Lars han blev ogsaa gift der nede i Salling tæt ved Limfjorden og fik en stor Gaard, og han havde det saa godt, og der var Rigdom og Velstand, ihvor de saa hen, hvorfor han altid gik under Navnet den rige Lars Bonde, men Børn havde de ingen af.

Saa, da der var gaaet en Del Aar, begyndte Lars

at faa saa mange Uheld. Hans Kreaturer døde, og hans Kone blev syg, og det var galt i mange Retninger. Da hun havde saa ligget syg et Aars Tid, saa døde hun ogsaa.

En Aften han nu laa i hans Seng og laa og spekulerede paa, hvordan det havde sig med ham, saa tykte han, han kunde høre noget udenfor. Da var der én, der raabte og sagde: „Jeg flytter fra dig.“

Han luttede paa dether, men sagde ingen Ting. Om Aftenen efter kom det samme igjen, og den samme Røst sagde: „Jeg flytter fra dig.“

Saa jager han til og siger: „Hvor flytter du da hen?“

Saa bliver der svaret: „Jeg flytter til den fattige Per Smed paa Morsø. Han sagde ingen Ting til det, og saa rejste det af.

Den tredje Aften kom det lige saadan: „Jeg flytter fra dig.“

„Hvor flytter du da hen?“

„Til den fattige Per Smed paa Morsø.“

Saa siger Lars: „Hvem er du?“

„Jeg er Lykken,“ blev der svaret.

Nu kom Lars i Tanker om den Snak, de havde haft sammen som Hjordedrenge, og han kunde nok skjønne, det var ikke godt nu med ham. Nu maatte han hellere se at lave det i Penge, der kunde faaes noget ud af, for Lykken og Per Smed skulde ikke have det altsammen. Han solgte det, han kunde, og saa havde han en stor Trærod, den lod han lave en Hulning ind i, og der kom han alle de Penge i, han havde, og lukkede godt for dem igjen, nu troede han da, de var godt forvart.

Men saa en Morgen, han kom op, da var Limfjorden bleven større og havde skuld i Land, og saa var den gaaet helt op i Gaarden og havde taget hans Trærod med alle hans Penge i. Nu blev han saa meget ærgerlig over det, men hvad kunde det hjælpe? henne var det, og henne blev det.

„Nu maa a lige saa godt gaa fra det hele," tænkte han, „for det kan nok ikke hjælpe, a bliver her længere." Han bandt et bitte Bundt Tøj sammen og tog under hans Arm, og saa rejste han derfra.

Nu gik han jo saadan omkring ét Sted fra og et andet Sted til, men Per Smed vilde han ikke til, naar han kunde undgaa det, for ham var han ærgerlig paa.

Saa skal vi høre noget mere om Per Smed. I den Tid var det blevet noget bedre med ham. Hans Børn var blevne konfirmerede og komne ud at tjene, og hans Kone var bleven rask, og de havde faaet det helt godt. Saa flyttede de til en større By og blev Smedefolk der, og han fik en større Løn end i den første By.

Nu kommer Lars netop dertil, og kommer ind til Per Smed, han vidste ikke, at de var flyt til den By. Saa bliver han jo saa ærgerlig, da han saa ham, at han hverken vilde have været inde eller snakket med ham eller nogen Ting. Men det kunde ikke hjælpe, han strittede imod, han skulde ind. Per Smed havde ikke set ham i de mange Aar og var saa glad til ham, te det var en Lyst. Naa, han fik ham endelig ogsaa slæbt ind med sig, og de beværtede ham jo saa farlig pænt og vilde have haft ham til at blive der i mange Dage, og Per Smed tilbød, han kunde blive der, saa længe han levede, om han tykte det, for han havde jo fortalt

dem. [illegible]
Lars [illegible]
[illegible]
de [illegible]
der [illegible]
Tra. [illegible]
ned [illegible]
Tra. der [illegible]
min [illegible]
og [illegible]
under [illegible]
[illegible]
allerførst [illegible]
det var [illegible]
blev hu[illegible]
godt ikk[illegible]
og det v[illegible]
dem ogsa. [illegible]
Tage[illegible]
Konen [illegible]
Pengene me[illegible]
med paa Be[illegible]
haft Pengene, [illegible]
det, hun fand[illegible]
Brød laver [illegible]
[illegible]
[illegible]lde
[illegible] Skov,
[illegible] og nyste

frem, og saa gik han ind i et bitte Hus og solgte det til Konen for 8 Skilling.

Siden hørte Per Smed ikke fra ham i mange Aar. Han gik stadig frem ad og led ingen Nød paa hans gamle Alder. Men saa mange Aar efter fik han at se i en Avis, te de havde fundet en Mand, der laa i en Grøft og var død, a kan nu ikke huske Byens Navn, men det var paa Morsø, de fandt ham. Det var netop Lars Bonde, og der var netop saa mange Penge i hans Lomme, te han lige kunde blive begravet for. Se saa slog det lige til for ham og gik til, og saadan traf det ind, te deres Ønsker blev opfyldt begge to.

---

5. Prokuratorens Datter.

Der var en gammel Prokurator i London i England, han var uhyre rig og mindst lige saa gjerrig. Saa havde han ogsaa en eneste Datter, og turde for hendes Skyld hverken have Fuldmægtige eller Skrivere paa hans Kontor, han var jo ræd, de skulde blive gode Venner med Datteren. Men saa var der en Skriverdreng ovre paa Amtstuen, han gik i hans Fritimer over til denher Prokurator og skrev for ham, og det fik han Frokost og Meldmad for, men ingen Penge, han var nemlig fattig og fik kun en lille Løn paa Amtstuen. Saa gik han lige vel og saa paa Datteren og blev gode Venner med hende saadan paa Øjekast. En Dag, hun kom med hans

Frokost, fik hun sagt saa meget til ham, te hun vilde elske ham og skrive ham til, og den Seddel, hun skrev, vilde hun sætte fast under Bunden paa Tallerkenen. Saa skrev de hverandre til hver Dag og blev jo længere jo mere forelsket i hinanden, og hun puttede af og til et Guldstykke til ham; det lagde hun under det Ost eller Kjød eller hvad han fik paa hans Meldmad.

Det gik saa vidt med deres Skriven, te de blev ens om at ville være Ægtefolk. Men han kunde jo indse, det kunde ikke nytte at forlange hende af Faderen, og uden Forlov kunde det heller ikke gaa, da der er den Bestemmelse i England, te den, der tager en Pige uden Forældrenes Tilladelse, den bliver hængt. Men Penge kunde hun altid skaffe ham nok af.

Han talte saa en Dag med den gamle Prokurator og bad ham om at kjende sig et Raad. Han havde en Veninde, sagde han, men der var intet Raad til, han maatte faa hende, for Forældrene vilde ikke, og han turde heller ikke forlange hende.

Ja, det vidste han snart ikke, sagde Prokuratoren, „du har vel ikke noget at give for det.“

Jo, han havde 50 Lokkidorer, dem vilde han give.

„Ja, nu vil jeg spekulere paa det til i Morgen og se at tænke et Raad op.“

Om Morgenen kom Drengen med Pengene, og dem var den gamle glad ved, skjøndt det var hans egne; men det vidste han jo ikke af. Saa siger han: „Ja, de engelske Love er saadan, at ingen maa tage en Mands Datter uden Faderens Vilje, men der er slet ingen Lov om, te en Datter maa ikke tage sig en Mand uden Faderens Vilje, derfor skal du bestille Vielse ved en Landsby-

præst og gjøre Aftale med ham om, te den Dag kommer du og vil drikke Bryllup, og du vil betale ham godt for det. Saa bestemmer du med din Kjæreste, hvordan det skal gaa til, og siger hende, hvad Dag det skal være. Du gaar ind paa en Gjæstgivergaard, forlanger dig et Glas Vin og staar og røger en Pibe Tobak til, og saa passer du paa, naar hun kommer kjørende med hendes Karet. Hun skal have fire Drabanter med sig, og saa skal hun lade én af dem gaa ind og sige: om du vil komme ud til det Fruentimmer, der sidder i Vognen, hun vil tale med dig. Det skal du sige nej til. Saa snart den kommer tilbage med den Besked, skal hun sende to. Du skal lige vel sige nej. Saa skal de komme alle fire, og én tager i hver Ovsel af dig og én æfor ved og én æbag ved, og saa skyder de dig ud af Døren og ind ad Vognen med dig og saa Vogndøren i og af Sted. Saadan tager de dig med Magt og bortfører dig, og det er ikke forbudt i de engelske Love. Men saa skal du bede mig med til Bryllup der ude ved den Præst, for det jeg har givet dig det gode Raad; du skal dog være saa forrele, te Vielsen kan være gjort, naar jeg kommer, for saa er der intet at indvende."

Naa, Skriverdrengen takker ham for Raadet og faar det hele aftalt og stilt an, og da Brylluppet var bestemt, siger hun til hendes Fader, om hun maatte tage en Vogn i Eftermiddag og kjøre lidt ud med en Veninde.

Jo, det gav han hende jo Lov til.

Den samme Dag beder Skriverdrengen den gamle Prokurator om at komme ud til hans Bryllup, men han var jo selv saa meget æfor, te han kom til Præstegaarden og blev viet, inden den gamle han kom. For

Resten blev det hele stilt an, som han havde raadt ham.

Da han nu kommer i Gaarden, den gamle, og kom ud af Vognen, saa møder hans Svigersøn ham der og Præsten og flere, og han træder hen og siger: „God Dag, Svigerfader, De bier rigelig længe, Vielsen er holdt.“

„Hvad siger du! siger du Svigerfader til mig!“

„Ja, det er Deres Datter, jeg er bleven gift med, og det er efter Deres eget Raad.“

„Hm hm hm,“ siger han, „ja, hvad der er sket, er sket, der kan vel ikke gjøres noget om ved det, da jeg har selv lært dig Raadet.“

Han kom saa ind og var ikke meget vel tilpas. „Det er stilt godt an af ham,“ siger han omsider, „og jeg skal være dig en god Svigerfader, og lad mig nu se, du er god ved min Datter, saa skal det gaa godt endnu.“

Derpaa holdt de et rigtig stort Bryllup, og saa fulgtes de ad hjem. Den gamle blev svært godt fornøjet med ham, for det var en rigtig dygtig Karl.

---

6. De seks Stalbrødre.

Der var en gammel Krigskarl, han havde tjent Kongen i 18 Aar, og saa fik han sin Affked og vilde rejse hjem. Paa Vejen kommer han igjennem en Skov, og der kommer han til en stærk Karl, der stod og rykte

Træer op. Han havde fem rykt op, og saa tog han den sjette og svirede om de andre og tog og gik med den Byldt.

„Aa, vil du ikke følge med mig,“ sagde den gamle Soldat, „saa skal vi to nok komme igjennem Verden.“

Ja, saa fulgtes de ad et Par Dage.

Da kom de til én, der sad paa hans Knæ og blæste ud ad det ene Næseboer.

„Hvordan er det, du sidder?“ siger Soldaten.

„Aa, a sidder og blæser paa de seks Vindmøller, der staar henne. Naar de har ikke Vind, blæser a paa dem, saa kan de gaa.“

„Det er bedst, du følger med os, saa kommer vi nok igjennem Verden.“

Se saa var de tre i Følge.

De kom da om ved én, der laa og sov, og han havde to Træben og havde løst det ene af. Saa siger Soldaten: „Hvordan er det, du ligger der og sover og har løst Benet fra?“

„Ja,“ siger han, „a er Løber, og a kan løbe stærkt nok med det ene; dersom a spænder dem begge to, saa løber a meget for stærkt.“

„Vil du ikke følges med os, saa skal vi nok komme igjennem Verden.“

Jo, det kunde han nok have Lyst til, og saa var de fire i Selskab.

Da mødes de med én, der kom gaaende imod dem, men Hatten hængte ned paa den ene Side, saadan snart paa det ene Øre.

„Hvorfor skal den saadan sidde?“ siger Soldaten, „tu du ser jo ud som en Nar.“

Ja, det var han nødt til, for han havde syv Vintre under den Hat. De kunde komme lige saa stærkt, som han kunde sætte den paa, og naar han satte den helt fast paa Hovedet, saa kom der saa mange Vintre ovenpaa hinanden, te ingen Mennesker kunde holde den Kulde ud.

„Vil du ikke følge med mig og give dig i vort Selskab,“ siger han, „saa skal vi nok komme igjennem Verden.

Jo, det kunde han nok have Lyst til.

Endelig kommer de om ved en Skytte, der var saa god til at skyde, han kunde skyde i en Mils Afstand, og ham vil han ogsaa have til at følge med.

Se nu er de seks i Følge, og han rejser af med dem, og hvor de kom, kunde de altid faa nok til Føden.

Saa rejser han tilbage til den gamle Konge, han havde tjent i 18 Aar. Han havde en Datter, te der kunde rende saa stærkt, saa der var ingen, der kunde følge hende, og alle de Riddere og fyrstelige Sønner, der bejlede til hende, de skulde rendes om Kap med hende. Der blev sat en stor Væddе paa det, og saa skulde de saadan forsøge dem. Men naar de ikke kunde løbe om hende, havde de Væddet tabt, og saa fik de ikke Kongedatteren.

Saa mælder Soldaten sig. Han vilde ikke selv løbe, men han havde én til det.

Ja, om han havde en Sum at sætte ind? Ja, for den Gang havde de allerede samlet dem nogle Penge sammen. Saa var der en Vandkjelde en Mil fra Slottet, og den skulde de løbe til. De kunde staa ved Slottet og se den.

Løberen bliver stilt an ved Siden af Prinsessen, og han havde jo kun det ene Ben at springe paa, det andet havde han under Armen. Men Folk gjorde jo en hel Del Nar ad ham; om det var en Løber at stille med, der gik paa to Træben? de Penge, der var sat ind, kunde de lige saa godt lægge i deres Skrin.

Men han sagde, at enten vilde han vinde hans Penge igjen, eller han vilde vinde hende. De fik hver deres Vandkande at løbe med og skulde hente noget Vand i Kjelden. Han kom en hel Del Tid til Kjelden før hun og fik hans Kande fuld, men da han kom et Stød tilbage, saa laa der en Hestepande ved Vejen, og der vilde han lægge sig ved den og lægge hans Hoved paa for at hvile sig, til hun kom, saa kunde han endda tidlig nok komme hjem med Vandet. Men da falder han i Søvn, og Prinsessen kommer med hendes Vandkande og vælter hans, lige idet hun farer forbi. Saa staar de ved Slottet og ser det, og Skytten lader da hans Bøsse i en Hast og skyder en Kugle i Hestepanden, saa Løberen vaagner. Han ser jo, at Vandkanden er væltet, og Prinsessen render et Stykke fra ham hjem ad mod Slottet. Saa fik han det andet Træben spændt fast og springer den Fjerdingvej tilbage og fik hans Kande fuld af Vand og naaede hende og kom til Slottet længe før hun.

Nu havde han jo vundet, det havde Soldaten, og skulde have Prinsessen. Men det var hun jo meget misfornøjet med, hun kunde ikke være tjent med at faa én, der gik paa Træben. Saa skulde Kongen til at gaa paa Akkord med ham og give ham en Del, for at han skulde afstaa hende igjen.

Men han vilde have saa meget Sølv og Guld, som en Mand kunde bære i en Sæk.

Ja, det skulde han ogsaa faa, men de skulde have Tid til at samle det, og saa skulde han komme igjen om en Maaned mod.

Ja, saa vandrer han ud en Maaned og tager hen til en Kjøbmand, det gjør Soldaten, og der kjøber han en hel Hoben Lærred, men det skulde være stærkt, og han faar ene Sejldug. Saa faar han alle de Sejlmagere, der var, til at sy ham en Sæk, og da han kom tilbage om en Maaned, havde han faaet én med sig til at bære den Sæk, det var jo en hel Børren.

Saa siger Kongen til dem: „Ja, nu skal I først komme op paa Slottet og faa noget at leve af."

Da havde han faaet alt det Sølv og Guld samlet, der var i hans Rige, ved alle Fruentimmer og rundt omkring, for at det kunde frelse hans Datter fra den træbenede Brudgom. Men han vilde jo helst se at blive skilt noget nemmere ved dem, og derfor kom de op med ham ad et Værelse, der var af ene Jærn, der var Jærnstænger til Gulv og Jærnborde og Vinduer og Døre af Jærn, og saa var det indrettet saadan, at der kunde fyres neden under Værelset.

Naa, de kommer derind og bliver sat rundt om Bordet, og saa bliver der baaret Mad ind, og det var nu saa meget godt. Men da Kongen gik ud igjen, smækkede han Døren og vilde nu brænde dem inde.

De begynder nu at fyre neden under, og der bliver saadan Hede der inde. „Nu vil de stege os," siger den gamle Krigskarl.

„Det skal der blive Raad for," siger han med

Hatten, han skulde nok sætte Heden fra dem, og saa sætter han Hatten jo længere jo højere op paa Hovedet, te der blev saadan en Kulde der inde, og de kunde lige holde Varmen, men heller ikke mere.

Da de havde brændt fire Favne tørt Brænde under dem, var Kongen og hans Raad da sikre paa, de var brændt i Kul, og de nu var fri for dem. Altsaa kommer de for at ville lukke Døren op og se ind til dem, men da kommer der saadan en Kulde imod dem.

Saa skriger den gamle Soldat, te det var ikke et Værelse at sætte skikkelige Folk ind i, de frøs jo fordærvet. Nu havde de sat god Mad for dem, men der var jo ingen af dem, der kunde faa noget af det, for det var frossen i Fadene og var jo kun Is.

Naa ja, de kom ind, baade Kongen og hans Datter, og saa bether og sagde, de maatte stræbe at komme ud, for det var ikke til at holde ud der inde for Frost. Det var jo noget andet end at blive stegt, og den gamle skjældte jo Kongen dygtig ud, om han vilde bruge Narrestreger med dem? Dersom det var saa, han lod ikke det være, sagde Soldaten, saa skulde han nok vise dem, hvad Karle de var, han skulde gjenne baade ham og hans Soldater og Ryttere fra Slottet, men Prinsessen vilde han nok beholde tilbage.

Ja, saa var der jo ikke andet for, end Kongen skulde til at levere det Sølv og Guld ud, som Landet ejede. Men da de havde faaet det i Sækken, saa skjulte det ikke uden Bunden af den. Til sidst tog han baade Heste og Vogne og alt muligt og fylte i Sækken, saa der var ikke mere tilbage paa Slottet.

„Ja, en maa jo ogsaa binde for en Sæk, der er

ikke fuld," sagde han, „nu faar en jo at nære sig med det, en har."

Saa bad han den Stærke tage den paa Nakken og drage af med den, og han sagde Farvel til Kongen og Prinsessen.

„Det kunde du have kommet meget bedre fra," sagde han, idet han gik, „du kunde have givet mig nogle Rejsepenge, for det a havde tjent dig i 18 Aar, og saa fik a ikke andet end den gamle raadne Mundering. Men nu har a faaet nok, for det a har tjent dig, nu har a alle Landets Goder og Herligheder, og nu kan du selv beholde dit Slot og dit Kongerige og din Prinsesse, det regner a Fanden til Hobe."

Men dether var Kongen ikke tilfreds med. Han kommanderede alle hans Soldater og Ryttere ud; de skulde sætte efter de seks Karle og myrde dem ned, dem maatte de jo sagtens kunne gjøre det af med, naar de var saa mange.

Men da de kom saa efter dem, lagde Skytten hans Bøsse til Kinden og skød ihjel af dem én efter anden, han kunde jo nok se dem saa tidlig, te han kunde faa en Del skudt.

Men den Gang de kom nærere til dem og selv kunde begynde at skyde, tog han Fingeren ud af Næseboret, der var saa god til at blæse, og saa blæste han, te det fløj ud over Skove og Marker, og der har ingen set noget til dem siden; der blev ikke andet end Stumper af dem, da det kom til Jorden. Saa løste de for Sækken og tog op af den de Heste og Vogne, de havde, og gjente Folk til at kjøre med dem, og saa kjørte de hen til den Egn, hvor den gamle Soldat var fra. Der

kjøbte han sig en stor Landejendom, han havde jo nok at betale den med, og han kunde holde Folk til at drive den. De Karle, han havde med sig, blev ved at gaa ved ham og fik deres Føde. Men Kongen han var i Armod og blev i Armod alle hans Dage.

7. Pigerne i Brønden.

Der var en Gang en Kone, der havde selv en Datter, og saa havde hun ogsaa en Stifdatter. Hende vilde hun gjærne af med, og saa skulde de begge sidde paa Kjelderammen og spinde. Hendes egen Datter fik noget godt heglet Hør, men den anden fik noget skiveret Blaar.

Saa sagde Moderen til dem: „Den fin Traad der nu først gaar i Stykker, den skal skydes i Kjelden."

Det gik, som en kan tænke sig, te Stifdatterens Traad gik først i Stykker, og saa blev hun skudt i Kjelden. Da hun kom til Bunden, kom hun til en grøn Sti, og der gik hun og græd. Da kommer der en Mand hen til hende og spørger om, hvad hun gik og græd for.

Ja, hun fortalte det, som det var, og nu vilde hun gjærne hen og have sig en Tjeneste, for hjemme kunde hun ikke være.

„Vil du ikke tjene mig?" siger han.

Jo, det vilde hun godt, og hun skulde ikke bestille

andet end malke hans Ged og bære hans Aske ud. Men hun maatte vare sig for at give hans Kat Mælk. A véd ikke, hvor mange Kamre der var, hun maatte se i, men der var da ét, hun ikke maatte se i. Dernæst flyr han hende et Guldæble, hun maatte have.

Nu gik han saadan ud paa Jagt om Dagen, og saa gik hun jo hjemme og malkede Geden, naar den Tid var. Saa kom Katten og mjavede og klagede sig, og hun tykte, det var en Skam andet end give den sølle Kat noget, saa den faar en kjøn Slandt Mælk. Nu vilde hun jo saa gjærne ind i det Kammer, han havde forbudt hende, og omsider kiger hun ogsaa derind. Da laa der saa mange døde Kroppe, som Hovederne var hugget af. I det samme hoppede Æblet, som hun gik med i Haanden, ned i et Kar, der stod der med Blod i. Hun fik nok Æblet samlet op igjen og fik det tørret, men hun kunde ikke faa det Blod af paa nogen Maade, og det var hun saa harmet over. Nu kunde Manden jo nok se, hun havde været der inde.

Saa siger Katten: „Lad mig se dit Æble!“ og saa tog han det og slikkede det lige saa pænt, te der var ingen Ting at se paa det.

Manden kom hjem om Aftenen og spurgte straks, om hun havde ikke givet Katten Mælk.

„Nej.“

„Har du ikke set ind i det Kammer?“

Nej, hun havde ikke.

„Lad mig se dit Æble.“

Saa kommer hun ogsaa med det, og det var godt nok. Men nu var hun alligevel kjed af at være der, og vilde helst derfra, hvis hun kunde komme af Sted.

Der var et andet Kammer, der var saa fuldt af Guld og Sølv, og der gaar hun ind anden Dagen og tager en skjønne Hoben af det Guld og Sølv paa Nakken og en Guldstok i Haanden, og saa rejste hun af. Katten lod til at være saa glad ved det, og det var nok den, der kom hende til det.

Paa Vejen kommer hun til en Vædder, og den siger: „Va—a, bitte Pige, vil du ikke flytte mig?"

Jo, hun jagede til at flytte Vædderen, lige saa trondt hun havde.

Saa siger den: „Lige saa godt, som du har flyt mig, lige saa godt skal a lønne dig."

Saa render hun igjen og kommer til en Ko, og den siger: „Vu—u, bitte Pige, vil du ikke malke Mælk af mig?"

Saa jog hun til og malket Koen ogsaa, og den siger saa: „Lige saa godt som du har malket Mælk af mig, lige saa godt skal a lønne dig."

Saa rendte hun igjen og kom til en Ovn, der stod fuld af Brød, og den siger: „Bitte Pige, vil du ikke tage Brød af mig? lige saa godt som du tog Brød af mig, lige saa godt skal a lønne dig."

Hun jog til og tog Brødene af Ovnen, i hvor trondt hun havde, og saa gik hun igjen.

Saa var Manden kommen hjem, og han havde set, at hun var væk, og Sagerne og Guldstokken var henne, og saa løb han da bag efter og vilde have fat i hende.

Han kommer saa til Vædderen: „Har du ikke set en Pig' med Pik og med Pak opaa hende Nakk' og en Guldstok i Haanden?"

„Nej," siger Bædderen.

Saa dasker han da af igjen, han havde jo ikke saa travlt, for han mente jo ikke, hun var kommen den Vej. Saa kommer han til Koen. „Har du ikke set en Pig' med Pik og med Pak opaa hende Nakk' og en Guldstok i Haanden?"

„Nej," siger Koen.

Han gik videre og kom saa til Ovnen og spørger den, om den havde ikke set en Pig' med Pik og med Pak opaa hende Nakk' og en Guldstok i Haanden.

Nej, den havde ingen Pige set.

Saa vidste han da ikke, hvor han skulde daske hen, og han vender saa om og gaar hjem igjen. Men Pigen hun bliver ved at gaa, til hun kom tilbage til Kjelden, og saa kom hun op af den igjen og kom hjem.

Naa, Moderen tykte, det var prægtigt, som den Datter kom, og saa meget som hun havde med sig, og saa beslutter hun sig til, at hendes egen Datter ogsaa skulde stubbes ned. Altsaa skulde hun have skiveret Blaar at spinde, og Stifdatteren skulde nu have Hør. Hvis Traad der gik først i Stykker, skulde stubbes ned, og saa gik den først i Stykker for hendes egen Datter, og hun kom i Brønden.

Hun kom hen ad den samme Vej og kom til den samme Mand. Han spurgte hende om, hvor hun skulde hen.

Ja, hun vilde gjærne have Tjeneste.

Ja, hvis hun vilde tjene ham, vilde han give hende en god Løn. Der var tre Kamre, hun maatte se i, og der var ét Kammer, hun ikke maatte se i. Hun skulde malke hans Ged og bære hans Aske ud, men hun maatte

ikke give Katten Mælk; og saa gav han hende et Guld-æble at spøge med.

Naa, saa gik han ud paa Jagt om Dagen, og hun blev jo hjemme og passede hendes. Geden malkede hun godt nok, men da Katten kom og klagede sig, slog hun til den og sagde nej, den fik ikke Mælk. Nu kunde hun jo lige godt ikke dy sig, men skulde have set ind i Kammeret. Der stod en Balje fuld af Blod, og saa hoppede Æblet hen i denher Blodbalje. Hun fik den nok op, men kunde ikke faa Blodet tørret af det, og Katten vilde ikke slikke det. Nu var det rent galt med hende. Æblet kunde hun paa ingen Maade faa rent, og saa turde hun ikke blive der. Ja, saa gik hun ogsaa ind og tog noget Guld og Sølv og en Guldstok i Haanden, og saa rendte hun med Pik og med Pak opaa hende Nakk', for hun vilde ikke komme ringere hjem end Søsteren.

Naa, saa kom hun til Bædderen. „Ba—a, bitte Pig', vil du ikke flytte mig? lige saa godt skal a lønne dig."

Nej, hun havde ikke Staande til det, og hun rendte.

Saa kommer hun til Koen, og den sagde: „Bu—u! bitte Pig', vil du ikke malke mig? lige saa godt som du har malket Mælk af mig, lige saa godt skal a lønne dig."

Nej, hun havde ikke Staande, og hun rendte nok saa stærkt.

Saa kommer hun til Ovnen, og den siger: Bitte Pig', vil du ikke tage Brød af mig? lige saa godt som du tog Brød af mig, lige saa godt skal a lønne dig."

Nej, hun havde ikke Staande, og hun rendte hver Tag.

Saa kommer Manden hjem, og han ser, at hun er væk, og da han spørger Katten, saa bejaer den det ogsaa. Han render bag efter hende og kommer til Vædderen.

„Har du ikke set en Pig' med Pik og med Pak opaa hende Nakk' og en Guldstok i Haanden?"

„Ja, rend faast, saa naaer du hend' nok," sagde Vædderen, og han rendte videre, til han kom til Koen.

„Har du ikke set en Pig' med Pik og med Pak opaa hende Nakk' og Guldstok i Haanden?"

„Jo, rend faast, saa naaer du hend' nok."

Naa, han skynder sig alt hvad han kan og kommer til Ovnen og spørger ogsaa den ad, om den har ikke set en Pig' med Pik og med Pak opaa hende Nakk' og Guldstok i Haanden.

„Jo, rend faast, saa naaer du hend' nok."

Manden rendte alt det, han kunde, og saa kom han til hende, ligesom hun var ved at kravle op ad Kjelderammen. Han fik i det ene Ben af hende og fik hende trukket ned igjen, og saa slæbte han hende med sig hjem og hug Hovedet af hende. Hun blev saa lagt ind i Kammeret ved Siden af de andre døde Kroppe, og saa er den Historie ikke længere.

---

8. Røverne i Skovgaarden.

Der var en Herremand paa en Gaard, de kaldte Frydenlund. Han havde mange Folk og var gift, men avlede ingen Børn. Derimod havde han en Broder,

som havde mange Børn. Saa tager han en lille Pige til sig paa 10 Aar som Plejebarn og lod hende godt oplære i Alt. Da døer Konen, og saa sætter han Pigen til at være Husholderske over det hele. Hun hed Lise.

Iblandt Folkene var en Staldkarl, som hed Hans, og han havde Godhed for Lise. En Sommer var der Skovbal, og Manden giver da Folkene Lov til at komme med saa nær som Hans og Lise. Da kommer der et Brev til Manden fra en anden Herremand i det samme, at han skulde ufortøvet komme til Selskab hos ham. Saa gik han ud til Kusken og sagde: „Vi skal fra By, du kan ikke komme til Bal i Aften.“

Straks efter kjører de, men før han drog af, siger han til Hans: „Ja, nu bliver I ene, og saa kan du gaa ind til Lise og ro hende lidt.“

Da han saa havde røgtet ind, gik han ind til hende. Endelig siger han: „A skulde et lille Løb op til Skovfogdens.“

„Ja, det maa du godt,“ siger hun, „men du maa endelig ikke blive for længe,“ hun var jo kjed af at være ene paa Gaarden.

Hun tykte, han blev vel længe henne, og saa krogede hun alle Dørene hele Huset igjennem. Derefter gaar hun ind i Herremandens Rustkammer og tænder en Lampe og sidder der og broderer.

Da hun har siddet lidt, kommer der én og banker paa Døren og siger, hun skal lukke op. Hun gaar ogsaa gjennem Stuerne hen til Yderdøren og siger: „Er det Hans?“

Ja, det var.

Da lukker hun op, og han bliver ved bag efter

hende, til hun kommer til Rustkammeret og ind til Lyset. Da hun nu skal til at se, saa siger hun: „Men Herregud, det er jo ikke Hans.“

Nej, det var det ikke, og saa trækker han en lang Kniv og siger, at hvis sommenstid hun ikke nu vilde vise ham, hvor Herremandens Penge var, saa skulde hun smage den.

„Spar endelig mit Liv,“ siger hun, „jeg vil gjøre det med Glæde, for saa vidt jeg véd af dem at sige.“

Hun tager saa Nøgleknippet frem og gaar hen og lukker en stor Kiste op. Var de ikke der, saa vidste hun ikke, hvor de var — for hun havde set, hendes Plejefader havde taget Penge der.

Røveren var straks færdig til at lægge sig over Kisten og række ned. Jo, der finder han en hel Del Penge og ligger og rager i Kisten, den var jo stor og beslaaet med Jærn. Nu har han en Taske paa sig, og der samler han i den saa stærkt han kunde. Men saa tykte han ikke, det kunde klodse noget med den ene Haand, og han vil da tage med den anden ogsaa, men der buser han ned paa Hovedet. Hun er jo ikke for sen til at faa Benene med ogsaa, og hun smækker Kisten og faar Laasen for.

Han raabte, at hun maatte endelig lukke op, han vilde ingen Fortræd gjøre hende, naar hun blot vilde lade ham komme op. Nej, hun turde ikke paa nogen mulig Maade, da han havde vist hende den Kniv. Ja, saa brækkede han Laasen fra, saa sandt han kunde, for han havde baade Bor og Stiksav og Brækjærn ved sig. Han begynder ogsaa at bore løs i Kisten og saver og

skjærer og faar ogsaa Hul. Kniven viste ud somme Tider, men hun kunde ikke faa den fra ham. Hun havde taget den Stridshammer ned, der hang paa Væggen, og slod paa Lur med den, og saa har hun endelig ogsaa Held til at slaa til denher Kniv, saa den flyver ud paa Gulvet. Nu havde han ikke andet end Saven at arbejde videre med, og der sidder han og saver i Jærnet og kan ikke rigtig komme af Sted med det. Nok er det, en Gang han jager Saven ud, da slaar hun Bladet over, saa det springer af ved Skaftet. Saa havde han endda en Pistol og skød ud efter hende, lige til det smældede. Men det ramte ikke, og traf i Væggen.

Nu var han værgeløs. Saa gik hun hen igjen og satte sig ved Lampen. Men aldrig saa snart hun har sat sig, saa kommer der én til, og den raaber, hun skal lukke op.

Hun lukker ogsaa op til den yderste Dør. „Er det Hans?"

Ja det var.

Men hun tykte ikke, det var hans Mæle. Saa sagde hun, hvordan det var med hende, og hun vilde ikke lukke nogen op.

Ja, han vilde ind, for ellers spolerede han Døren.

Ja, hun lukkede ikke op, og saa lukkede hun alle Dørene igjen og satte sig i Kammeret.

Han derude begyndte med at slaa Dørene i Stykker og fik Laasene fra, og saadan blev han ved, til han kom til den inderste.

Saa raaber han igjen, og han i Kisten svarer: „Kom endelig ind for Guds Skyld, saadan og saadan sidder jeg arresteret."

Men hun vilde nu staa imod, saa længe hun kunde. Endelig faar han Hul ved Laasen, te han kan række hans Haand ind og føle sig for, om der er Lukkelse inden paa. Da hængte der to Sabler paa Væggen, og hun snapper én af dem og hugger Haanden af ham, te den stinter hen paa Gulvet. Han gav et stort Vræl fra sig og rendte hans Vej, og ingen vidste, hvor han blev af.

Se saa kommer den tredje. Nu var der fuld Nykind til den inderste Dør, alle de andre var spolerede.

Han raaber jo lige saadan som de andre, at hun skal lukke op, og ham i Kisten raaber ogsaa, han skal komme saa snart som mulig. Saa hængte der to Pistoler paa Væggen inde ved hende, og hun tænker da ved sig selv: „Mon du kan ikke tage én af dem og skyde ham?"

Altsaa snapper hun én ned og staar paa Lur, til han er midt for Hullet. Da skyder hun, lige til han vælter bag over og giver et stort Brøl fra sig, idet han tumler om. Nu turde hun ikke være i Kammeret længere. De havde et lille Kvistkammer, og der gik hun op og burjede sig ned.

Som nu Herremanden sidder midt i Selskabet, kommer der saadan en Wengstelse over ham, han var ræd, det var galt hjemme, og han taler om, at han skal til at hjem.

De andre Herrer siger: Aa, Skidt, nu skulde de først til at more dem. Da var Klokken hen ved 1 om Natten. Men det kunde ikke hjælpe, hvad de sagde, han skulde og

vilde hjem, og der kom Bud ud til Kusken, at han skulde spænde for.

De kjører saa stærkt de kan. Da de kommer i Gaarden, ser de, at der er Lys i Stalden, og saa raaber Herremanden paa Hans, og han kommer ud.

„Hvad, hvordan kan det være, du er oppe saa tidlig?"

Jo, han tykte, han vilde op at gjøre noget i Stand, inden Folkene kom hjem, for saa var de søvnige og kunde ingen Ting rede fra sig.

„Hvordan har Lise det?"

Ja, det vidste han ikke, for han havde ikke været inde siden i Aftes.

Herremanden sidder saa af Vognen og søger efter at komme ind. Da han kommer til Døren, er den spoleret, og de er spolerede allesammen, ihvor han kom. Endelig kommer han til Rustkammerdøren. Den var laaset, men den var alligevel i Stykker.

Nu raaber han, at Lise skal komme og lukke op. Han kunde jo se, at det var galt fat. „Er du levende eller død?" raaber han.

Det hører hun oppe i Kvistkammeret, og saa vil hun da gaa ned.

„Hvem er det?" siger hun.

„Kjender du mig ikke?" siger Herremanden, „det er din Onkel og Plejefader."

Ja, saa lukker hun op.

„Men hvordan er det gaaet til?" siger han, „det ser jo bedrøveligt ud. Du maa jo have været i en svær Forlegenhed."

Saa skal hun til at fortælle, hvordan det er gaaet

og den ene er arresteret inde i den store Kiste. Hun
tæller ham kort sagt det hele. Den ene af Røverne
›de hun hugget Haanden af, „den ligger inde paa
ılvet," siger hun.

„Det var bravt gjort," siger han.

Ja, hun skulde nødes til at gjøre, hvad hun
ıde. Den tredje Person maatte ogsaa nok ligge der
e et Sted.

„Nu vil vi have Politiet hentet," siger han, og
kom de og tog ham i Kisten, men han vilde ikke
jende, hvem han var, og saa kom han i Arrest.

Saa vilde Hans ikke være der paa Gaarden læn=
:e og sagde hans Tjeneste op.

Det stod saa hen til om andet Aar, da skulde der
re Høstfest igjen. Hans var fra en Gaard, der hed-
s=Skovgaard, og der havde de ikke andet at ernære dem
end at drive paa Jagt og Fiskeri. De var fem Brødre,
: havde en gammel Moder, og hun var saa døv, at hun
erken kunde høre det ene eller det andet. Hans kom
tit op paa Frydenlund, hvor han havde tjent, og saa
er han en Gang til Lise, hun skulde komme ned paa
ns Gaard den Aften, der skulde være Skovbal, „der
ımmer saa mange fine Herrer," sagde han.

Det sagde hun ja til, hvis hun maatte for hendes
nkel. Hun gaar saa hen og spørger ham efter, hvad
n tykte om det.

Ja, det kunde hun jo gjærne, sagde han, for Hans
r godt lid, mens han tjente der oppe paa Gaarden.

Hun skulde komme ved Lag Klokken 9 om Aftenen,
r før kom de andre af Selskabet ikke. Altsaa laver

hun sig til den bestemte Aften, og hun gaar. Naar hun skulde hjem igjen, havde Hans lovet at ledsage hende. Da hun saa kom derned til Skovgaarden, var alting blik stille, der var intet at fornemme, hverken levende eller dødt. Huset var et stort grundmuret Hus, og der var kun det samme Hus, og kun én Dør paa det. Altsaa gaar hun hen til Huset, da stod der en Hund paa hver Side af Døren, og de kunde naa sammen. Hun stod nu og betragtede de to Hunde, de gav ikke et Bjæf, men ligesom logrede ad hende. Hun kom nærere og nærere, og til sidst klappede hun dem, og de logrede ad hende. Saa kunde hun gaa ind. Ingen Døre var laaset, og hun kunde gaa af ét Værelse og i et andet. Til sidst kommer hun til et Værelse, hvor der stod en Lampe og brændte svagt paa Bordet, og der stod to Senge der inde.

Saa tænkte hun ved sig selv: „Det ser da galt ud her; her er ikke et Menneske, og der skulde endda kommet mange fremmede.“ Allerbedst som hun staar der inde, hører hun én, der klager sig saa meget ynkelig. Nu vidste hun ikke, hvor hun skulde gaa hen, hun var ræd for Hundene, og inde turde hun heller ikke være. Da hun saa har staaet et bitte Korn, hører hun, at Klagemaalet kommer nærere og nærere, og hun hører én sige, at de skal endelig lade hende gaa. Hun resolverer sig da til at gaa ind under én af Sengene og lægger sig tæt inde ved Væggen bag ved den inderste. Et bitte Korn efter kommer to Karle med et Kvindfolk, og de kom med hende ind i det Kammer, hvor Pigen hun var. Den anden Pige bad saa mindelig om at blive fri og lovede, at hun skulde da ikke røbe dem, saa hun maa jo have kjendt

dem. Men der var ingen Naade at faa, hun kunde ikke slippe og skulde af med Livet.

„Jamen den store Guldring med Diamanterne, hun der har paa hendes Finger, den vil vi have først."

De tager ved Fingeren, men kan ikke tage Ringen af.

„Ja, saa kan vi hugge den af," siger én af dem.

De hugger ogsaa Fingeren af, og den springer ind under Sengen til Lise. Nu blev hun forskrækket for Alvor og var ræd for, de skulde se ind under Sengen og opdage hende, men det gjorde de dog ikke, og saa tager hun Guldringen og gjemmer den.

Da de nu har hugget Fingeren af, fører de Pigen ind i en lang Gang og styrter hende der ned i en Jordkjælder. De jog en lang Kniv i hende, og hun gav et stort Brøl af sig. Saa kommer de tilbage og kommer ind i Kammeret igjen. Den ene siger saa til den anden: „Den Finger maa vi have samlet op."

„Hvad er Klokken?" siger den anden.

„Ja, det er ikke ved den Tid, Lise skal komme endnu. Naar hun kommer, skal hun faa en stræng Død og aldrig komme herfra, for hun har myrdet fem af vore Brødre."

Lise laa og hørte paa det med et angst Hjærte.

„Ja," siger de igjen, „i Aften maa vi være henne ved den Gaard — som de saa nævnede Navnet paa, og som laa et Stykke derfra — for Ejeren har faaet tusende Daler hjem for nogle Aftener siden, og dersom vi ikke faar dem i Aften, saa faar vi dem ikke. Alle de andre Folk paa Gaarden er jo til Skovbal. Vi kan nok lægge

os at sove lidt, for naar Lise nu kommer, saa gjør Hundene slemt nok til, at vi kan høre det."

Da der saa var bleven Stilhed i Gaarden, listede hun sig ud, hun tykte jo, hun kunde lige saa godt lade Hundene tage sig, naar hun skulde af med Livet alligevel. Hun gaar altsaa ud, men Hundene logrede og gav ikke et Gjæf. Nu sætter hun af hjem ad saa stærkt hun kan. Hun kommer hjem og render ind og smider sig i en Stol og kan snart ikke sige et Ord. De spørger om, hvordan det er. Saa fortæller hun hele Redeligheden. Da Herremanden hører det, siger han, at nu skal han øjeblikkelig gjøre en Ende paa det Røverpak. Han ud til Karlene og ordrer dem til at hente Politi og væbnede Karle. De kommer ogsaa snart.

„Vi skal ned i Skovgaarden," siger Herremanden. De kommer der ogsaa lige i Dagningen. Hundene slaar nu Allarm, men Huset bliver straks omringet. Lise var jo med for at vise dem til Rette. De gaar saa hen og raaber, at de vil ind. Røverne spørger, hvem det er. Ja, de vilde ind, „saa skal I nok faa det at vide."

Herremanden spørger saa om, hvor det Fruentimmer var, de myrdede i Aftes.

De havde intet Fruentimmer myrdet.

„Naa, I vil ikke sige det, ja, saa skal vi nok selv finde det."

De gav sig jo saa til at undersøge Huset for at finde Lemmene. Men der var Tæpper over Gulvene over alt, og de kunde ingen finde. Endelig opdager én af Politiet et Steds, hvor der var en Samling paa Tæppet. Han ser det nøjere efter og faar det fra hinanden. Da er der en Jærnlem underneden, og den var

laaset, saa de kunde ikke tage den. Saa skulde de jo have Nøglen, men kan ikke finde én, der passer. Altsaa maa de til at have Lemmen slaaet i Stykker. Da de faar den til Side, staar der en raadden Stank op i Næsen af dem. De kommer ned og finder mange Lig der nede, og de finder ogsaa Jomfruen og faar hende trækket op. Saa maa Røverne til at bekjende, at det er hende, de myrdede i Aftes. Nu kommer de i Arrest og hele Gaarden bliver undersøgt. Alle Ligene skulde lægges frem, for at enhver kunde kjendes ved dem, og hvad der var stjaalet, skulde ogsaa lægges frem, for at det kunde komme til deres Ejermænd igjen. Der fandtes seksten Lig i alt der nede. Gaarden blev nu solgt, og Halvdelen af det, der kom ind for den, skulde Lise have, og den anden Halvdel blev givet til de fattige. De to Røvere blev saa henrettede. Den gamle Moder boede i et Kvistkammer ovenpaa, og da hun ingen Ting kjendte til, blev hun givet fri og fik siden hendes Ophold af Stedet.

---

9. Den ugjæstfrie Mand.

En Hestekjøbmand var her nede i Vendsyssel at kjøbe Heste. Saa kommer han til Rakkeby og vil der kjøbe en Hest af en Mand, men de kunde ikke enes om Prisen; der var dem en Snes Daler imellem. De svor gjensidig paa, at de ikke vilde give mere og ikke slaa af. Endelig kom de hinanden saa nær som ti Daler.

Ja, siger Hestekjøbmanden, nu vilde han ikke give mere.

„Ja, det er lige meget, kan du gaa ind og faa Kvarter ved min Nabo, skal du faa Hesten for det, du har bøjen, men du maa ikke true dig Kvarter til. A er vis paa, han aldrig har ladt nogen faa Kvarter."

„Da skulde det være Fandens," siger Prangeren, „kunde en ikke faa Herberg for gode Ord og Betaling."

Saa skulde han jo til at prøve det. Han havde nu faaet at vide, at Manden havde to Døtre, og hvordan han ellers havde det. Saa ad Aften kom han ridende til Mandens Gaard. Han stod der ude og fislede med én Ting.

„God Aften!" siger Hestekjøbmanden, „skulde man ikke kunne faa Nattely her for gode Ord og Betaling?"

„Rejs du ad Helvede til?"

„Tak, det er saa meget godt, hvor mon a kan faa Hesten ind?"

„Aa, a giver dig Døden og Dæwlen," siger Manden vred.

„Ja Tak, a kan ogsaa nok selv sætte den i Huse," og saa trækker han den ind ad en Dør, hvor der var Hørum inden for. Der trækker han Sadlen af og binder Hesten, og saa gaar han ud til Manden igjen.

„Hvad mon a skal give den?" siger han.

„Rejs til Helvede, din Kjæltring."

„Tak, den kan ogsaa nok æde Hø."

Nu har han jo givet Agt paa, hvordan Manden snakker. Saa gaar han hen og pikker paa Uderdøren, „Er det dig, Mo'r?"

„Ja, det er," svarer det inden for.

„Der er kommen én ridende, a tænker det er én der vil bejle ad én af vore Døtre. Du faar slide Hovedet af en Høne og saadan én Ting. Han vil vel være her i Nat, saa du kommer til at rette an til ham."

Hun løber hen og fortæller Døtrene det, og de hen og pynter dem baade to, de vidste jo ikke, hvem af dem, han vilde bejle til.

Omsider blev der Lys tændt, og da Prangeren har faaet givet sin Hest noget mere Hø, saa kommer han ind. Men Manden vilde slet ikke ind.

Konen har Bordet dækket, og hun siger: „Værsgod!" og han sætter sig til det og forsyner sig godt.

Langt om længe er Manden dog kommen i Tanker om, at han vil ind. Han gaar hen ad Kjøkkenet til Konen og siger: „Hvordan Fanden er det, du tager mod den Kjæltring!"

„Ja, du kom jo og sagde ved Døren, at du tænkte, det var én, der vilde bejle til én af vore Døtre, og a fik Lov til at vride Hovedet om paa en Høne. Da a nu har faaet lavet noget god Suppe, saa skal han ogsaa have det, det kan ikke blive til andet. Du faar at gaa ind og faa noget med."

Nej, han vilde give ham Døden og Dæwlen, han skulde ikke sidde til Bords med saadan en Kjæltring.

Saa gaar han ind og sætter sig i en Krove ved Nørresiden af Kakkelovnen. Konen sætter nu Suppen ind, og imens Prangeren sidder og spiser, kikker Manden af og til om ved Enden af Kakkelovnen.

Da han er færdig med at spise, siger Konen: „Ja, kanske I vil helst i Seng."

„Nej, a bruger ikke at gaa i Seng, a lægger mig paa Bænken og vil gjærne tidlig afsted i Morgen."

Saa var han ude at se til hans Hest og tager hans Ridepisk med. Derefter lægger han sig paa Bænken og slukker Lyset. Imidlertid er Manden gaaet ud ad Kjøkkenet til Konen, der er ved at rage Ilden. „A er sulten," siger han.

„Der staar Meldmader paa Bordet," siger hun. Saa lister han sig ind og sætter Træskoene, for han vil jo ikke, at Hestekjøbmanden skal mærke noget. Men da han kommer hen til Bordet, saa fatter Prangeren Pisken og siger: „Hvad Satan, vil du, Kat, være af Bordet!" og i det samme langer han ham én over Fingrene.

Manden gaar saa hen og kommer i Seng. Den var i Nørresiden af Stuen.

Saa siger Hestekjøbmanden: „Hons Mening kan en have om, naar det er ved Dag?"

Dertil svarer Stodderen: „Der kommer altid en Krage og sætter sig paa Enden af Laden og valper, saa bliver det snart Dag."

Da de har ligget en lidt, saa siger Manden: „Det er svært, saa sulten a er. Du faar at gaa op og bage en Ildkage i Emmerne, a kan ikke leve til Dag."

„Ja, du skulde have haft noget paa dit Skind," siger Konen, „du kunde have spist, den Gang det var lavet til, og a bød dig det."

Men hun gaar jo alligevel op og faar noget rørt sammen, og saa hvæler hun det i Emmerne, at det kan ligge og bages. Men Hestekjøbmanden vil jo have ham forstyrret i at æde Kagerne, og han har rejst sig og listet sig ud bag efter hende, og saa staar han og holder hende

ved Selskab og fortæller hende, hvor mange Heste han har kjøbt, „og det er saa sandt, hvad a siger, som a rører her om i Asken." Saa rørte han jo om i Dejen med hans Piskeskaft og ødte det hele.

Hun ind og fortæller Manden, hvordan det er gaaet med Ildkagerne. Saa siger han, hun skulde gaa ud at malke en Ko, han kunde faa noget Mælk at drikke i det mindste. Hun faar fat i en Malkestrippe og kommer af Sted ud ad Nødset, men Hestekjøbmanden lister sig bag efter, og saa snakker han ligesom Manden: „A tykte, det var bedst, a drikker Mælken her ude, ellers er det ikke andet, end den Kjæltring kommer og tager det fra mig ogsaa. Du kan komme her hen med det."

Han havde sat sig i en tom Baas, og hun kommer derhen med Strippen, og han drikker. Da de nu er færdige med det, siger han: „Det er ikke værd, vi kommer ind paa én Gang."

Saa gaar han først ind og lægger sig jo paa Bænken, og hun lister af ind til Manden.

„Hvor har du Mælken?" siger han.

„Du var jo ude i Nødset og fik det."

„Aa, den Kjæltring, var han nu ogsaa der!"

Saa lod Hestekjøbmanden, som han vaagnede. „Mon det er ikke snart paa Tiden, Kragen skal komme?"

„Jo, det varer ikke svar længe."

Manden lister sig nu op, og han faar et Skjørt over sig, og saa gaar han ud og sætter sig paa Laden og skræber og valper som en Krage. Det bliver Hestekjøbmanden klog paa, og han ud og sanker Smaasten og bælstore Sten og tyller efter ham. Stodderen vælter saa ned ad Søndresiden og bliver noget forslaaet, men kan da

kravle ind igjen. Imidlertid bliver det Dag, og saa rejser Hestekjøbmanden sig og tager hans Hest og rider hen til den anden Mand og fortæller ham, hvordan han har baaret sig ad. Han havde just ikke faaet Hus paa ordentlig Maade, men havde da heller ikke truet sig dertil.

Da han nu er færdig med at fortælle, og den anden Mand har hørt, hvad Spil han har faaet af ham, saa siger han: „Ja, saa skal du have Hesten og slippe for de 10 Daler.“

---

10. Skrædderen og den sidste Røver.

En Kone havde en eneste Søn, og han skulde ud at lære et Haandværk. Saa vilde han være Skrædder, og han lærte godt og blev færdig. Moderen var nu en beskidt Kjælling i Huset, og da han saa kommer hjem igjen, siger han: „Hvis I ikke vil holde rent, vil a ikke være hjemme, saa kan a ikke have andres Tøj.“

Hun begynder saa at rydde op, men det varede kun nogle Dage, saa var det det samme igjen. Saa vilde han afsted, han tog hans Pikpak og rejste. Men hun kom bag efter.

Han vender sig om: „A vil ikke have jer med.“

Jo, hun vilde med.

„Ja, saa skal I tage Døren paa Nakken.“ Dermed mente han, hun skulde lukke den.

Hun gaar tilbage og løfter Døren af og kommer med. Men hun kan jo ikke nær følge ham, og han er langt forud. Da ser han en Mand, der ligger paa Vejen, og nogle Gjæs gaar og vojer (vader) paa ham. Han vil jo hen og se paa det, og saa giver han sig til at gjenne dem af. Men som den ene kommer af, gaar der ti paa igjen.

Da vaagner Manden op, ligesom af en Besvimelse: „Herregud, a er bleven lavet saadan af en Troldheks, at deher Gjæs skal voje mig ihjel, før kan a ikke dø. Men naar du vil gjøre, hvad a beder dig, kan a blive frelst. A har en Skjorte under mit Hoved, den skal du tage og føre dig i, og naar du er i den, kan ingen glubende Dyr eller Mennesker gjøre dig Fortræd.“

Saa havde han ogsaa en Bøsse ved Siden af sig. „Hvad du peger paa med den, det døer.“

Ja, saa tog Skræddderen Bøssen og pegte paa Gjæssene, og de brattede den ene efter den anden. Derefter pegte han paa Manden, og saa døde han. Han gik saa videre hen ad Vejen.

Imeldegodlag kommer Moderen med Døren. „Hvi kommer du saadan?“ siger han.

„Du sagde jo, a skulde det.“

„Aa, a mente jo, du skulde lukke for, hvad der var i Huset.“

Saa slængte hun Døren, og de fulgtes da videre frem. De bliver ved saa længe, til de kommer ind i en Skov, og da var det Aften og mørkt. Den Vej gik ind til et Slot i Skoven, og da de kommer der, er de baade sultne og trætte. Men ikke et Menneske var derinde. De gaar af ét Værelse og i et andet, og endelig

kommer de i et Værelse, hvor der stod et Bord dækket med al Slags Spise. De satte dem der og fik noget til Livets Ophold.

Saa siger de: Gid de havde nu haft en Seng at ligge i, og saa fandt de to Senge. De falder snart i Søvn, men saa kom der tolv Røvere, de havde taget Slottet i Besiddelse og havde om Dagen været ude paa Røvertog. Da de ser de to Personer, der ligger i Sengene, vækker de dem og spørger om, hvad de er for nogle.

Ja, de var gaaet vilds i Skoven og var nu trufne her til.

„Dersom I ikke straks forføjer jer ud," siger Røverne, saa bliver I undlivet." De kunde jo nok mærke, der var intet at hale ved dem.

Nu var Skrædderen i hans Skjorte, saa han var ikke saa ræd, og han tager Bøssen og peger ad dem. Da dratter den ene efter den anden, men den ene undløb i Skoven, da han mærkede, hvordan det gik til, og ham fik Skrædderen ikke kvæld. Saa skulde han til at begrave dem, og det bliver jo ogsaa udført. Nu vilde de blive der, saa længe der var Føde nok, og Røveren turde ikke komme tilbage, saa længe Skrædderen var der.

Men da Føden slap op, skulde Skrædderen ud at skyde noget Vildt, og saa snart han var rejst af, kom Røveren og gik ind til Konen, og han snakkede op med hende om, at de skulde være sammen, naar de kunde blot faa Sønnen undlivet.

Hun var jo en sølle Pjok og sagde ogsaa ja til det. Røveren fortalte, at der var en Have bag ved Slottet med saa mange glubende Dyr i, og nu skulde hun

lægge sig syg og sige til Sønnen, at der var en Blomst ude i den Have, naar hun kunde faa den, saa kunde hun komme sig, det havde hun drømt i Nat. Naar han saa gik ud efter Blomsten, vilde Dyrene rive ham ihjel. Det blev saa Aftalen imellem dem, og hun gav Røveren noget at spise, for han var sulten, og saa gik han ud igjen, før Skrædderen kom.

Da han kommer hjem, er Moderen bleven syg, og hun fortæller jo, hvad hun havde drømt, og siger ham, hvordan Blomsten saa ud.

Ja, saa vilde han nok gaa ud efter den. De glubende Dyr kom ogsaa efter ham, men gjorde ham ingen Fortræd, over det han var i Skjorten. Saa kom han til et Lysthus der i Haven. Der sad en Prinsesse inde, de havde røvet fra England.

Han spørger om, hvad hun sad der efter.

Ja, hun fortalte det jo, hvordan det var gaaet hende. Ja, han kunde godt redde hende derfra. Saa vilde hun have ham til Ægte, sagde hun, hun var Kongens Datter, og han kunde da blive Prins.

Han tog hende saa med, og de fulgtes ad ned til Stranden, der boede nogle gamle Folk, som hun vilde være ved, for saa kunde hun se, naar der kom et Skib sejlende fra England.

Derefter gaar han hjem til Moderen i Slottet.

Anden Dagen gaar han atter ud for at skyde, og saa kommer Røveren atter ind til Konen. „Vi fik ham ikke undlivet den Gang,“ siger han.

„Nej.“

Ja, saa skulde hun atter lægge sig syg, og se at faa ham ind efter en Blomst i en anden Have, der

var længere inde, der var endnu mere glubende Dyr i den.

Det lover hun, og han maa atter ud i Skoven, inden Skrædderen kommer hjem.

„Naa, du er ikke kommen dig,“ sagde han, da han kom ind og saa, hun laa i Sengen.

„Nej, a kommer mig saa mænd ikke, men a har drømt i Nat igjen, te der var en anden Have lidt længere henne, og der skulde være en Blomst i, der saa saadan og saadan ud, og naar a faar den, saa kan a komme mig.“

„Ja, a skal saa gjærne gaa derud, dersom det kan hjælpe dig noget.“

Han faar Haven opsøgt og kommer derind, og der er endnu mere glubende Dyr end i den første Have. De sætter jo efter ham og vil til ham, men kan ingen Fortræd gjøre ham, da han er i Skjorten.

Saa kommer han til et Lysthus, og der inde er ogsaa en Prinsesse, det var Søsteren til den anden. Hun fortæller ham, hvordan hun er kommen der, og hun har en Søster til. Saa siger han, at han vil redde hende, og han fører hende ud midt imellem Dyrene og ned til hendes Søster. Der sad de saa begge og ventede paa Skibslejlighed, men Skrædderen gik hjem igjen til Moderen.

Næste Dag skal han atter paa Jagt, og saa kommer Røveren, saa snart han er gaaet.

„Naa, vi fik ham ikke undlivet endnu,“ siger han, „ja, der er én Have til, og naar de Dyr ikke kan tage ham, saa véd a ingen Raad.“

Ja, hun kunde jo ikke sige noget til det.

„Nu skal du ligge syg igjen og saa sige, at du har drømt, der var en Blomst i en Have noget længere henne, og dersom du kan faa den, saa kan du komme dig. Saa skal du sige ham, at den ser saadan og saadan ud, og han tager nok ud efter den, saa er vi ham kvit.“

Røveren faar nu noget at spise, og saa gaar han igjen, inden Skrædderen kommer hjem.

Da han kommer ind, ligger hun jo i Sengen. „Naa, du er ikke bleven rask endnu.“

Nej, men nu havde hun drømt saadan og saadan.

Ja, saa skulde han af Sted ud efter Blomsten, og han giver sig paa Vej og finder Haven. Der er nogle Dyr endnu mere glubende end de andre to Steder, men de turde ikke røre ham, da han var i Skjorten. Han kommer til et Lysthus inde i Haven, og der sidder den tredje Prinsesse. Det var den yngste. Han sidder og snakker med hende og lover at frelse hende. Det vilde hun gjærne, og saa følges de ad ud af Haven. De glubende Dyr blev nu saa venlige med ham og blev ved at følge ham. Den Prinsesse kom saa ned til de gamle Folk, og Skrædderen gik hjem til Slottet. Men da var de to ældste Prinsesser komne væk imeldegodlag.

Næste Dag skal han atter paa Jagt, og Røveren kommer som sædvanlig. „Vi fik ham nok ikke undlivet endnu,“ siger han.

Nej, der var ingen Ting i Vejen med ham.

„A kan ikke forstaa det,“ siger Røveren, „det maa være den Skjorte, han er i, der er Skyld i det. Nu kommer du til at sige, at du vil have den vasket, og saa faar vi den da af ham.“

hun betale Fragt og alting og pleje ham, saa længe hun levede. Endelig faar han ogsaa Plads paa et Skib og sejler derover og kommer ogsaa til Lazarettet.

Da han havde været der en Tid, vilde hun giftes med ham. Faderen var saa gal over det, men der var ikke noget at stille op, have ham vilde hun. Han lod et Bryllupshus gjøre, og det var saadan indrettet, at det til en vis Tid skulde flyve i Luften.

Nu havde Prinsessen jo nogle Tjenestepiger, og de gik Ærinder ud i Staden for hende. Da er de saa heldige at faa det at høre, og de fortæller hende det. Saa bliver Bryluppet anrettet, og om Natten skal Brudeparret jo sove i Huset. Da det var noget nær ved Tiden, forføjer Gjæsterne sig bort. Saa skal de jo derind, men saa vil hun have hendes Mand med ud at gaa en lille Tur, og det var jo i al Hemmelighed. Da de var kommen noget fra Huset, flyver det jo i Luften og giver et farligt Knald.

Han spørger om, hvad det var.

Ja, det var et Æresskud," siger hun.

Nu bliver de jo ved at gaa, og der var pæne Gange i Skoven. Saa kommer de til en Lystbænk, og der sætter de dem. Da fik hun en Guldkrands at se, der hængte oppe i et Træ. Hun vilde gjærne have den, men kunde jo ikke forstaa, hvordan hun skulde faa Hold i den. Saa leder hun efter en lang Rafte at pirre den ned med, og faar den da omsider ned. Den Blinde mærker, at hun er gaaet fra ham, og raaber.

Nej, der er ingen, der svarer.

„Herregud, er hun nu ogsaa gaaet fra mig, da maa a se at finde hende."

Saa gaar han og pirrer med Kjæppen efter Vejen, men gaar jo fejl Vej, og kommer ind i Skoven i Stedet for at gaa efter Lazarettet.

Endelig har da Prinsessen faaet Krandsen ned og løber saa tilbage til Lystbænken med den, men da er Skræddereren væk. Hun raaber efter ham, men forgjæves, han er for langt henne til at kunne høre hendes Raab. Saa løber hun hjemad for at se, om han er kommen der, men der er jo heller ingen. Nu lader hun Bud gaa rundt omkring efter ham, men der er ingen Opdagelse at finde.

Som han nu gaar hen ad Vejen, kommer der to Rejsendes gaaende. Han siger til dem: „Aa, Herregud, vil I ikke tage mig med? a er en sølle blind Mand."

Nej, de havde nok i dem selv, de var fattige Haandværkssvende, saa de kunde ingen blinde Folk sørge for.

Ja, saa kunde han jo gaa og tokki sig selv igjen. Da de atter er kommen noget hen, kommer der en gammel rødskjægget Mand i Møde med dem. Han spørger dem efter, hvor de to vil hen.

Ja, de var fattige Haandværkssvende og gik omkring og bad om et Par Skilling.

Saa siger han: „Vil I ikke tjene mig?"

Det vidste de ikke, det kom an paa, hvem han var.

Ja, han var da den underjordiske Fyrste, og de skulde ikke være bange for at tjene ham, de skulde faa lige saa mange Penge, de vilde baade slæbe og bære. Da de var to, saa skulde de tjene ham i to Aar.

Som de nu staar og snakker om det, naaer den blinde Skrædder dem. Saa siger den rødskjæggede Mand: „Her er nu én Mand til. Saa kan I tjene mig i tre

Aar, det er ét Aar for hver Mand. I skal faa alle de Penge, I vil forlange. Men saa skal I besvare tre Spørgsmaal, naar de tre Aar er forbi, og kan I ikke det, saa skal I høre mig til."

De var saa fattige, at de gjærne vilde have Penge nok, og saa gjør de ogsaa Akkord med ham. Hvis én af dem kunde besvare Spørgsmaalene, saa skulde de alle være fri. De følger saa med den rødskjæggede Mand hjem, og der bliver anvist dem hver et Kammer med Ild og Lys. Den blinde Skrædder kunde jo ingen Ting udrette, og han sad i Kakkelovnskrogen, men de andre to sad og spillede Kort hele Tiden, Dag ud og Dag ind.

En Dag var han kommen uden for og gik omkring ved Træerne, og saa satte han sig omsider ved Roden af et Træ. Mens han sad der, kom tre Ravne flyvende og satte sig i Træet. Saa siger den første Ravn til den anden: „Hvor mange Sjæle har du bringet ind?" Ja, den havde ingen faaet. Den anden havde heller ingen faaet.

„Da har a bringet tre ind, to Haandværkssvende og en sølle blind Mand, og de skal tjene mig i tre Aar. Naar de Aar er omme, skal de besvare tre Spørgsmaal. Det kan de ikke, og saa skal de høre mig til."

„Hvad vil du spørge dem om?" siger de andre to.

„Først vil a spørge dem, om de kan sige mig, hvad den Dug er af, de har spist ved. Den ser ud som det pure Guld, men det er ikke andet end en Hestehud. Saa vil a spørge dem, om de kan sige, hvad det Bæger er af, de har siddet og drukket af. Det er som det pure Guld, men er dog ikke andet end en Horsekjæft. For

det tredje vil a spørge dem om, hvor længe de har nu været her. I Morgen Aften er det tre Aar, men det troer de ikke, for det har de levet for godt til. De vil gjætte paa meget kortere Tid.

Saa siger de andre to Ravne: „Véd du saa ikke mere nyt?“

„Nej, nu véd a ikke andet, end i Aften er det St.-Hans Aften, og dem, der vasker dem i den Dug, der falder i Aften, de kan blive seende, om de har aldrig været blinde saa længe.“

Saa fløj Ravnene igjen, men nu havde Skrædderen jo siddet og hørt alt det, og saa blev han der, til Duggen faldt, og vaskede sig da i den og blev nu lige saa seende som før. Saa kunde han se at komme ind. Da han er kommen ind til de andre, siger han: „Ja, Karle, I sidder og spiller og lever godt. I tænker ikke paa, hvad vi har lovet.“

Ja, han kom alle Tider med hans Sludder, siger de, og saa snakkede han ikke mere om det, han vidste jo, det kunde nytte lige meget, da han saa tit havde snakket med dem om den Sag.

Om Aftenen efter kom den rødskjæggede Mand ind. Saa siger han: „Kan I nu besvare mine Spørgsmaal?“

De begynder at lure.

„Kan I sige mig, hvad den Dug er af, der ligger paa Bordet?“

„Ja, den er af det pure Guld,“ siger den ene, for saadan saa den ud.

„Nej.“

De blev ved at gjætte. Nej, den anden kunde heller

ikke sige det. Saa kommer han til ham i Kakkelovns-krogen. „Kan du sige det?"

„Ja, vi tykker nok, den er af det pure Guld, men det er ikke andet end en Hestehud."

Det Svar hovede den rødskjæggede Mand ikke. Saa siger han igjen: „Kan I sige mig, hvad det Bæger er af, I har siddet og drukket af?"

Ja, det var da af Guld, siger de to.

„Hvad siger du?" siger han til Skrædderen.

„Det ser nok ud, som det var af Guld, men det er ikke andet end en Horsekjæft."

Det Svar hovede han langt mindre. „Siden du er saa klog, kan du saa sige mig, hvor længe I har været her?"

„Ja, saa snart Klokken slaar 7 i Aften, saa har vi været her i tre Aar, og saa er vor Tid forbi."

Nu var de fri, og han maatte af med saa mange Penge, som de baade kunde slæbe og bære derfra. Derefter rejste de fra ham.

Begge Haandværkssvendene lod, de kunde gaa meget stærkere end Skrædderen, og saa gik de snart fra ham. Da klædte den rødskjæggede Mand sig om som en fattig Tigger og kom i Møde med dem; om de kunde ikke give ham et Par Skilling?

Nej, det kunde de ikke, for de havde tjent deres Penge sure og dyre, og de var jo store Karle nu og havde helt glemt, at de selv havde gaaet om og tigget. Saa kommer han til Skrædderen og siger lige saadan til ham.

Jo, han greb ned i Posen og smed en Haandfuld til ham. Da siger den rødskjæggede Mand: „Siden du

har været saa god imod mig, saa maa du tage dig et Ønske, og det skal blive bevilget."

Nu vilde han tage et godt Ønske. Saa ønsker han sig en Karet med fire Hopper for og Kusk og Tjener, og den skulde være saadan, at de kunde kjøre over baade Land og Vand.

Ja, det skulde straks ske.

Et Øjeblik efter kommer Kareten og gjør Holdt, og Kusken siger: „Værsgod og sid op, min Herre!"

Saa sidder han op, og de kjører.

Da naaer de de andre to, der var i Forvejen, og nu kunde de se, det var Skrædderen, der sad i den.

„Hold og tag os med!" raaber de.

„Nej, I vilde ikke tage mig med, den Gang a var blind, nu kan I gaa paa jere Ben."

Saa kom de til en Kro, og der vilde han ind og have noget at spise. Lidt efter kommer de to andre og vil ogsaa have noget. De siger atter til ham, at de vil med op at kjøre, men han siger nej, og saa kjører han igjen og befaler Kusken at kjøre lige til Lazarettet, som hans Kone var. Hun blev jo saa glad, da han kom, for hun havde jo længtes svært efter ham, og saa fortæller han, hvordan det er gaaet ham. Han havde jo været henne i tre Aar, og imeldegodlag var Kongen baade død og begravet, og saa arvede han Tronen og blev Konge i England.

Da han havde været Konge et Par Aars Tid, kom han i Hove om hans gamle Moder, og saa vil han over at se, om hun er levende endnu, og om hun endnu var ved Røveren. Hans Kone vilde med, og saa ønskede han sig Kareten, der kunde kjøre baade over Land og

Vand, og de sætter dem ind i den, og han kjører hen over Havet hen til Slottet, som Røveren var med hans Moder. Saa kommer Røveren ud at tage imod dem. Skrædderen var jo kjendt med Lejligheden, og han kunde straks kjende baade Røveren og hans Moder, hun var da levende endnu, men Røveren kunde ikke kjende ham. Han springer straks ind og kommer i Skjorten, og saa kommer han ud med en Kjæp i hans Haand og saa en Meldmad og springer hen imod Røveren og siger: „Nu har a været din Herre, og du min Tjener, og saa blev du atter min Herre, og a din Tjener, og nu er a igjen Herre; nu kan du gjøre, hvilket du vil, enten have dine Øjne stukne ud og gaa for Takkel og Tov, som du gjorde ved mig, eller ogsaa dø for min Haand."

Ja, saa vilde han helst have Øjnene stukne ud, og da han var kommen af med dem, saa kunde han gaa omkring som en blind Mand, saa længe han vilde. Derefter bar Skrædderen Grubekjedelen fuld af Vand, og der put han Moderen i og kogte hende og kogte Olje af hende, og det er det Olje, vi brænder i vore Lamper. Da det var nu til Side, rejste han tilbage med hans Kone til England, og saa blev han ved at være Konge der.

---

10. De lange Næser.

Der var en Gaardmand, der havde en jævn stor Gaard og ingen Børn, men det gik stadig tilbage for ham. Saa solgte han Stedet og fik lidt Aftægt. Det

var nu hans eneste Bestilling at sidde i Kakkelovnskrogen og bakke paa en Pibe, og det tykte Konen slet ikke om.

Han havde en bitte Hylde over Døren til hans Tobak, og naar han gik derhen, sagde hun stadig: „Skal du nu røge igjen?“ Til sidst blev han helt led ved alting og tog en Stok og gik ud i Skoven, vel sagt for at aflive sig selv.

Dér kommer en Mand til ham og siger: „Du ser saa vankelmodig ud.“

Ja, han var kommen i Armod, og saa var hans Kone bleven saa gnaven.

„Det kan hænde sig, a kunde hjælpe dig,“ siger den fremmede, „a vil gjøre en Akkord med dig. Du skal faa Lov til at tage alle de Penge, du vil, af din Hylde, og du kan da blive en rig Mand, men saa skal du lade mig faa det første Barn, din Kone bliver med, naar han er 20 Aar.“

Manden tænkte: „Nu er vi gamle Folk, og vi har ikke haft Børn sammen de sidste 20 Aar, saa min Kone bliver saamænd ikke frugtsommelig tiere.“ Han gaar altsaa ind paa det, og underskrev Kontrakten om det, som den anden flyede ham.

Da han saa kom hjem, gik han straks hen og følte op i Hylden. „Naa, skal du nu have Tobak igjen?“ siger Konen nok saa ond. Men han faar jo fat i en hel Nævefuld Specier og smider paa Bordet.

Hun springer hen og faar en Fyrrepind tændt og ser efter. „De har ligget her længe,“ siger hun, for hun var ikke stærk i at feje ned.

Saa griber han atter et Par Nævefulde. Hun

henter nu nogle Fødevarer for nogle af dem, og de faar et godt Maaltid. Nu var de jo bleven rigtig godt tilpas med hinanden, og samme Nat bliver hun jo selvanden.

Tiden gik nu ellers sin jævne Gang. Manden, der nu ejede Stedet, fik sig et nyt Hus bygget, og der skulde faa holdes Byggebal. Som de saa sidder og snakker, siger den nye Mand til den gamle: „Naa, Kristoffer, hvad vil du nu give for Gaarden, nu den er opbygget og i god Brug?"

„Ja, du vil ikke sælge den?" siger han.

„Jo, du maa faa den for det, a har givet."

„Det er et Ord," siger Kristoffer, „og der er Vidner nok paa det."

Han krøttede jo ad det, men det hjalp ikke. Kristoffer hentede Pengene og flyttede ind igjen i Gaarden.

Kort efter fødte Konen en Søn, der kom til at hedde Jens, og samme Tid fødte Præstens Kone en Søn. Saa blev det saadan, at Jens og Præstens Søn blev undervist sammen, da den Tid kom. Jens var dygtig til at lære, og da han var 13 Aar, kunde Præsten ikke lære ham mere, og han stod langt over Præstens Dreng. Endelig kom de paa en Latinskole, og derefter kom de paa den sorte Skole.

Der blev han saa forfærdelig klog. Da han havde nu taget Eksamen der, var det jo Meningen, han skulde kunne fri sig selv, og saa kom han hjem.

„Er Fader hjemme?" spurgte han, da han kom ind.

„Ja, han er baade syg og svag."

„A maa have den Kontrakt, han har underskreven,"

og den fik han saa og gik op til den gamle Præst med. „Han maa redde mig," sagde han, og saa gaar han op og fortæller ham det hele.

„Kan du tie," siger han, „saa kan det reddes. Nu i Aften Klokken ni kommer du her til mig."

Saa kom han den bestemte Tid, og Præsten tog en Stol og et bitte Bord, og de rejser med hinanden op i Kirken. Der giver han sig til at læse i en Bog, og saa skriver han en Kreds om ham og siger, at der skal han blive siddende, „og du maa ikke følge med inden jeg kommer og tager ved dig." Derefter gaar Præsten igjen.

Da Klokken bliver hen ad elleve, kommer der en Mand ind, og han siger: „God Aften, Jens, naa, du er mødt."

Jens svarer ikke.

„Kom nu, du véd jo, du skal med mig."

Jens sad lige stivt.

„A skal nok faa dig til at snakke," siger han.

Lidt efter rejser han igjen. Saa noget efter kom der saa meget en stads Pige ind. „Følg med mig," siger hun, „for nu er du frelst."

Nej, han sad lige stivt.

Saa gaar hun igjen. Da kommer den gamle Præst ind, og nu var han lige ved at rejse sig. Han siger jo ogsaa: „Følg nu med," men Jens blev dog siddende.

„Kommer du ikke," siger Præsten igjen, „saa vælter jeg Kirken paa dig."

Da slog Klokken 12, og saa gav det et Rabalder, som hele Kirken skulde falde. Nu var det forbi med

Djævelens Magt, og den rigtige Præst kom og gik ind i Kredsen.

„Det var godt, du holdt dig," siger han.

„Ja, a var ogsaa lige ved at følge med."

Saa vilde han gaa hjem igjen. Da han kommer ud paa Vejen, kommer der en Karet forbi ham med fire sorte Heste for. Der række en Haand ud af den og trækker ham op i Kareten til sig. Saa sagde han til sig selv: „Det var slemt, a ikke fulgte med Præsten hjem til Dag, som han bad mig." Ingen sagde noget til ham, og han blev ved at kjøre, til de kom til en stor Stenklippe, dér gjorde Kareten Holdt. Først stod der en sort laadden én ud af den, og Mester-Jens var rede til at blive forskrækket for hende. Hun tog nu ved ham, og de kom ind ad en Stendør i Klippen.

„Naa, Mester-Jens, kan du nu staa dig lige saa godt i tre Nætter, som du har staaet dig i Nat, saa staar du en stor Herlighed for og kan frelse mig. Men du maa passe paa ikke at snakke, saa skal der ingen Ting gjøre dig noget." Hun viste ham saa et Kammer at ligge i, og der var nok til ham at spise.

Da Klokken blev 11 den første Nat, kom der elleve Drenge ind til ham. „Velkommen her, Mester-Jens," siger de, „har du Lyst til at spille Kort?" De rinker op med Kortene, og saa tager Drengene ham af Sengen og stiller ham an, og somtid var han oppe og somtid nede, men han sagde ingen Ting, og da Klokken blev 12, var han frelst den Nat. Da de forlod ham, laa han paa Gulvet, de vilde ikke en Gang hjælpe ham i Seng.

Om Morgenen kom den laadne ind og var nu hvid

til midt paa hendes Bryster. „Naa, i Nat stod du dig godt," sagde hun, kan du holde dig to Nætter til, saa er det godt."

Den anden Nat gik det nu lige saadan, og Drengene kom og havde de samme Narrestreger for med ham. Han holdt tappert ud uden at snakke, og da den laadne kom ind om Morgenen, var hun hvid rent neden for hendes Mave.

„Kan du nu staa dig den tredje Nat ogsaa," siger hun, „saa har du frelst mig."

Ja, det troede han nok.

Den Aften kom der to fordømmelige store Stoddere ind til ham i Kammeret, og de begynder jo ogsaa at snakke til ham, men han sagde ingen Ting. „Naa, vil du ikke snakke!" siger de, „vi skal nok faa dig til det. Tag nu ham ud af Sengen," siger den ene til den anden, „og læg hans Hoved der paa den Knop."

Saa har han en forfærdelig stor Økse, og den rinker han op i Vejret og gjør da Tegn til, at han vil hugge Hovedet af ham. „Vil du nu snakke!"

„Ja, a vil," siger Mester-Jens af ene Forskrækkelse.

„Ja, vi vil ikke gjøre dig noget," siger de, og saa gik de.

Næste Morgen var hun laadden over det hele igjen. „Ja, a tænkte det nok," siger hun, „nu maa du afsted herfra. Men nu vil a sly dig en Pung, for det du har været her og haft nogen Ulejlighed for min Skyld, saa bliver du aldrig pengeløs, og her har du en Ring, naar du sætter den paa din Finger og saa gnider paa

den, naar du kommer i Tanker om at ville snakke med mig, saa kommer a til dig."

Hun lopper nu Døren efter ham, og saa kan han gaa, hvorhen han vil. Det var mørkt, og han vidste slet ikke, hvad Kaas han satte.

Omsider kom han til London i England. Nu vidste han jo ikke, hvad han vilde tage sig for. Da hører han, at Kongens Datter var saa god til at spille Kort, og hun var saa kjøn, at mange havde Lyst til at spille med hende, men de tabte bestandig. Nu havde han jo den Pung, og saa vilde han nok tage et Blad Kort med hende. De spilte én Dag, men han tabte bestandig. Hun saa nok, at han blev ved at tage Penge af Pungen, og der blev altid ved at være nok, saa fik hun Lyst til den, for hun havde jo Øjnene med sig. Hun fik da syet en Pung Mage til og fik Penge i den, og da de kommer nu til at spille igjen, saa siger hun: „Sikken en forfærdelig stads Beforbring, der kjører."

Han ser jo ud ad Vinduet, og da jager hun til at bytte Pungene, ilag han saa efter Kjøretøjet. De kom saa atter til at spille. Han tabte som sædvanlig, og nu begyndte det at synke i Pungen for ham. Til sidst er den tom, og saa skjælder han hende ud for en Tyvekvind og gjør en farlig Allarm. Kongen kommer til og kommer til Svaars med ham. Han holder med Datteren, og Mester-Jens bliver straks arresteret, han skulde ikke skjælde saa dejlig og smuk en Mø saadan ud.

„Smuk!" siger Mester-Jens, „hun er ikke uden halvt saa smuk som min Søsters den allerringeste Vaskepige."

„Hende ønsker jeg nok at se," siger Kongen.

Nu var Mester-Jens i svær Forlegenhed, og saa staar han og gnider hans Hænder imellem hinanden. Da kommer han til at gnide paa Ringen, og saa kommer hun den laadne Prinsesse.

Hun siger: „Her kan I se mig æfor, og her kan I se mig æbag,“ og saa slaar hun Armene om ham og rejser ud i de arabiske Ørkener med ham. Der sætter hun ham i Tøjr i en Jærnlænke om det ene Ben, og den fæster hun ved et Træ, saadan at han kunde ikke løse Benet igjen. „Nu kan du staa der, fordi du gjorde mig den Tort at kalde paa mig, naar der ikke var mere Grund til det.“

Det var en dejlig Indretning. Nu varede det jo ikke længe, inden han blev sulten, og han havde ikke noget til Føden. Saa var der et Træ i Nærheden med modne Æbler i.

„Haha,“ siger han, da han ser dem, „nu kan a stille min Sult.“

Han kan lige naa hen til Træet og faar saa fat i et Æble og spiser det. Da vælder hans Næse ud og bliver saa stor, at han kan ingen Steder komme for den, saa stor er den bleven. „Nu er a ellers en kjøn Fisk,“ tykker han ved sig selv. Men saa var der et Træ paa den anden Side med Æbler i ogsaa, og nu vil han jo hen at smage paa dem. „Saa kan a da ingen Steder gaa, naar a faar Næsen én Gang saa lang til.“

Saa tager han og spiser Æblet, men da var Næsen som forhen. „Haahaa, nu kan der endda være Raad,“ siger han.

Nu bliver han jo staaende der en Tid, men saa

en Dag hører han Spektakel i Nærheden, og der var nogen, der raabte: „Hej, Mester-Jens!"

„Mon nogen kjender mig her?" siger han.

Det raaber igjen: „Mester-Jens, kom her!"

„A kan ingen Steder gaa," svarer han, „a er bunden i en Jærnlænke."

„Det har ingen Nød," bliver der svaret, og den ene af dem, der talte til ham, havde saa et Sværd og huggede i Jærnlænken, saa den strittede fra Benet af ham.

Nu vilde han jo hen at se, hvad de Personer vilde ham. Da var det tre ligesom nogle Bjærgfolk.

„Se her," siger de, „kan du bedømme, Mester-Jens, hvad det Sværd er værd?"

Nej, det kunde han ikke, han vilde da mene, det var en Snes Daler værd.

„Det er ikke nær nok," siger de, „for saadant et Sværd, alt det, du peger ad med det, det blasser sammen."

„Lad mig løfte det," siger han, „det er nok tungt."

Ja, det maatte han nok, „men du maa ikke pege ad os med det."

Nej, det skulde han heller ikke. Saa var det ikke tungere end et andet Sværd.

„Her har vi en Hat, hvad kan den være værd?" siger de igjen.

„Aa, a tykkes, i en fem Daler er den rigtig godt betalt."

„Det er ingen Ting," siger de, „faar du den Hat paa, kan ingen se dig."

Det var en anden Sag. „Maa a tage den paa?"

Ja, det fik han Lov til.

„Kan I nu se mig?"

„Nej."

„Men her er en Kappe," siger de igjen, „hvad dømmer du den til at være værd?"

„Ja, ti Daler tykker a er en god Betaling."

„Nej, det er ikke noget. Naar du faar den omkring dig, saa kan ingen nogen Tider følge dig."

„Maa a faa den om mig?" siger han.

„Ja."

„Kan du saa ogsaa sætte Prisen paa det Par Støvler, vi her har."

Ja, han mente jo, at otte Rigsdaler kunde være passende.

„Aa, det er ikke noget. Naar én faar dem paa, saa kan han tage ti Mil med ét Trin."

„Maa a faa dem paa for at prøve dem?"

Ja, det maatte han gjærne, og saa pegte han paa de tre med Sværdet, og da laa de der. Nu trak han Støvlerne af igjen og gik hen til det første Træ. Der tog han nogle Æbler af dem til at faa lange Næser efter, og saa gik han til det andet Træ og tog nogle Æbler af dem til at komme af med Næserne igjen. Derefter trak han i Støvlerne, og saa rejste han af til England igjen.

Saa stiller han sig en Dag paa den Sti, der gik op til Kirken, og vilde sælge Æbler. Prinsessen kom i det samme og vilde i Kirke, og hun havde hendes Kammerjomfru med sig. Mester-Jens siger, om de skulde ikke

have nogle kjønne Æbler. Hun sender saa Pigen hen og skulde kjøbe et Par af dem.

Ja, de var dyre, men hun kjøbte da to.

Da de saa var komne ind i Kirken, og Præsten var kommen paa Stolen, siger Prinsessen: „Skal vi nu ikke spise Æblerne?"

Jo, og hun spiser jo det ene, og Pigen spiser det andet. Saa groer Næserne saa stærkt paa dem, saa de døjer almindelig for at komme ud, og Præsten maa til at kravle over deres Næser for at komme ud af Kirken. Der kommer Bud op til Slottet, at Kongen maatte komme at hente dem, for de kunde ikke gaa hjem med de Næser.

Der blev nu lavet en Stue til dem at være i, og Kongen fik sendt Bud efter alle de Doktorer, der kunde tænkes. Mester-Jens gav sig nu ud for Doktor, han faar noget Vand i en Flaske, og han mælder sig og kommer ogsaa ind. Ja, han troede nok, han kunde kurere Prinsessen, og saa gav han dem begge et Stykke Æble. Jo, Næserne begyndte at falde godt nok. Han vasker dem med Vandet og giver dem atter et Stykke; men da fik Kammerpigen et Stykke at falde efter og Prinsessen fik et Stykke at blive stor efter. Det kunde han ikke forstaa, siger han. Han vasker igjen og giver dem saadan, at Kammerpigens Næse svandt stadig, men Prinsessens blev hver anden Gang stor og hver anden Gang lille, saa den blev ved at være lige stor. Til sidst blev Kammerpigen jo helt rask, og saa var hun fri og maatte have Lov at gaa.

„Hør, Prinsesse," siger saa Mester-Jens, „har du ikke begaaet en stor Synd nogen Tider?"

Nej, det vidste hun ikke.

Jo, der maatte absolut være Tanker om det, og hun maatte endelig lade ham det vide.

Ja, siger hun endelig, for nogen Tid siden var der en Karl, hun spilte med, og saa byttede hun hans Pung.

„Ja, der har vi det," siger han, „derfor er det, a ikke kan kurere dig, a kan ikke gjøre det, inden a faar den Pung."

Hun var aldrig saa haard, at hun jo maatte af med Pungen, for Næsen kunde hun ikke beholde. Siden han saa fik hans Pung, gav han hende Æbler til at faa store Næser efter, og hun fik nu én, der var dobbelt saa stor. Derefter tog han Støvlerne paa, for nu vilde han ikke være der længere.

Hans Tanker stod saa til at frelse den anden Prinsesse. Han rejser hen til Klippen og prøver paa at loppe Døren. Jo, det kunde han nok. Saa mælder han sig inde i hans Kammer, som han var før i.

Den første Nat kom alle elleve Drenge igjen. „Naa, Mester-Jens, er du nu kommen tilbage?"

Han sætter straks Hatten paa.

„Naa, du er usynlig, ja, vi skal nok ramme dig."

Men saa pegte han ad dem med hans Sværd, og saa laa de der. Han sov nu rolig til Dag.

Prinsessen vidste jo ikke af, at han var kommen, men om Morgenen var hun hvid til midt paa Brystet. Hun kunde ikke se ham, men kunde nok skjønne, der var kommen én, siden hun var saadan bleven forandret, og vilde være god ved den, ihvem det var.

Næste Nat kom de elleve Drenge derind igjen.

Han pegte ad dem med Sværdet, og saa laa de. Om Morgenen var Prinsessen hvid neden for Maven. Hun kunde slet ikke forstaa, hvordan det gik til, men der maatte jo være én der, og hun satte Føde hen til ham.

Saa den tredje Nat kom de to Stoddere. „Naa, Mester-Jens, er du her?“ sagde de, men saa pegte han ad dem, og de laa der. Da gav det et Skrald i Klippen, te den splindredes til alle Sider, og der gik nu Folk op og ned ad Gaden, for alting var bleven, som det var før, og Prinsessen var ogsaa bleven helt hvid, som hun havde været, inden hun blev forhekset. Men hun kunde slet ikke forstaa, hvem der havde frelst hende. Der var én, der forhen havde pønst paa at frelse hende, og han hed Ridder Rød; han mældte sig nu som den, der havde gjort det. Ja, saa vilde hun og have ham, og Dagen blev bestemt til Brylluppet. Da Tiden kom, skulde hun jo smykkes, men hvad der blev sat paa hende, det tog Mester-Jens af og drev paa Jorden. Tilsidst blev hun helt fortrødt over det, og fik Lov til at staa Brud, som hun var.

Saa skulde hun til Taffels og have noget at spise, men da hun kom til Munden med det, hug Mester-Jens det fra hende, saa det strit paa Jorden. Hun gav sig nu til at græde og vilde saa se sig i Spejlet. Da staar han bag ved og tager Kappen lidt til Side.

„Aahaa,“ siger hun, „den Syndestraf gaar mig over, for det a har sat Mester-Jens i Tøjr i den arabiske Ørken.“

Hun vender sig om til Spejlet igjen, og da tager han Kappen helt af sig. Saa fortæller han, hvordan det hele er gaaet til. Nu vilde hun jo have ham, og

Bryllupet var lavet til, men Ridder Rød skal de først af med. Nu maatte hun bestemme, hvad Straf han skulde have. Saa kom han i en piggeret Tønde, og der blev spændt to Vildlapper for ham. Altsaa er Ridder Rød nu ikke mere til.

Da Bryllupet er til Side, siger han, at han har en Bøn til hende, og det var, om hun vilde følge med ham hjem til hans Forældre. Jo, og de rejser. Da ligger Faderen i Sengen endnu. Da han hører, hvordan det er gaaet, er han rask med det samme. Saa tager Mester-Jens Forældrene og den gamle Præst med sig til hans Land, og saa lever de godt der allesammen.

---

12. De overvundne Havdrager.

Det var et Aar, Vesterhavet lagde til en hel Mil ud, og da var der en Fisker, som hittede paa at lave sig en stor Krog med Mading paa, og saa gaar han ud og hugger en Vaage og lader Krogene gaa ned paa en Stage og staar der og fisker. Saa fanger han en Fisk, som han aldrig havde set Mage til før. Men han vilde ikke have den og hug den ned i Hullet igjen.

Saa gaar han en Fjerdingvej længere ud og hugger der et Hul og kyler Krogen ud. Da bider den samme Fisk igjen, og han fanger den atter. Han kyler den ud i Hullet som første Gang og gaar nok en Fjer-

dingvej længere ud, hugger et Hul, kyler Krogen ud og fanger Fisken for tredje Sæt.

Men han vilde ikke have den Fisk, og saa vil han igjen kyle den i Hullet. Da siger den: „Du skal tage mig med dig hjem og dele mig i fire Stykker. Mit Hoved skal du give din Hund, saa skal den faa to Hundehvalpe, det næste Stykke skal du give dit Føløg, saa skal det faa to Føl. Mavestykket skal du give din Kone, saa skal hun faa to Drenge, og Halen skal du grave ned i din Have, saa skal der vokse to Sværd op."

Saa gik Fiskeren hjem med hans Fangst og gjorde, som den havde sagt. Hunden fik to Hvalpe, og Øget fik to Føl, og hans Kone fik to Drenge, og der groede to Sværd op i Haven, og det var akkurat ligedan hvert Par Ting for sig, der var ikke et Haars Adskjel.

Da Drengene bliver 18 Aar, siger den, der var først født, at han vilde ud i Verden at prøve hans Lykke. Han vilde tage den Hund og det Øg med sig, der var først født, og saa det ene Sværd med sig, og det havde den anden ikke noget imod; han tog saa det andet Hold, og nu drog den ældste af.

Et bitte Stykke fra Gaarden laa der en stor Sten, og den var der altid Vand i. Der vilde de skilles ad, og saa siger den ældste Broder: „Naar det Vand bliver Blod, skal du rejse samme Vej, som a rejste, for saa er a i Fare."

Han siger da Farvel til Broderen og rejser. Der gik lange Tider hen, og Broderen saa jævnlig til Stenen. Omsider kom han ud i en stor Skov, og der rejser han i flere Dage. En Aften kommer han til et Skovfogedhus og faar der Nattely. Næste Morgen ser han et Slot

et Stykke henne, og det var omgivet af fort. Kongen havde været i Havsnød og havde lovet de tre første, der blev født i hans Gaard, hen til en Havdrage for at blive frelst. Det blev saa tre Prinsesser, og nu var Tiden kommen, da de skulde leveres. De skulde kjøres ned til Havet, og der vilde Havdragen komme efter dem.

„Sese," siger denher Karl, „maa a ikke blive ved jer i tre Dage for at se, hvordan det gaar til?"

Jo, det maatte han da godt.

Næste Morgen skulde den ældste Prinsesse kjøres ned til Havet, og Narren var med, for han havde sagt, han vilde frelse hende. Men han krøb op i Toppen af et Træ.

Karlen i Skovfogedhuset sadlede nu sin Hest og red derned. Han giver sig i Snak med Prinsessen. Lige med ét siger hun: „Nu skal du væk, for nu kommer han."

„Det har ingen Nød," siger Karlen.

Da kommer der en Drage med tre Hoveder farende. Han brøler: „Hvad staar du her og taler med min Kjærest om?"

Karlen svarede: „Det skal blive min og ikke din," og saa hugger han Hovederne af ham. Derefter skjærer han Tungen af, siger Farvel til Prinsessen og rider tilbage til Skovfogedhuset. Nu kom Narren ned og skar Hovederne af, og saa fulgte han med Prinsessen hjem.

Den anden Dag skulde den melder Prinsesse te'n. Karlen rider derned og holder Snak med hende, og hun maatte til at minde ham om, at han maatte skynde sig bort, for nu kom Dragen.

„Det har ingen Nød," siger han, og saa havde de ham.

„Hvad staar du her og taler med min Kjærest om?“

„Det skal blive min og ikke din. Min Hund og min Hest og mit Sværd staa mig bi!“

Den Drage havde seks Hoveder, og dem hug han saa allesammen af i ét Hug. Nu vilde Prinsessen have ham med hjem, han kunde faa en Belønning; men han sagde nej, hans Tid var altfor kostbar. Han skar Tungerne af Hovederne og stak ved sig, og saa red han sin Vej, men de andre kjørte hjem til Slottet.

Den tredje Dag skulde den ungeste Prinsesse af Sted, og hun bliver stilt an ligesom de andre nede paa Havbredden. Saa kommer denher Karl ridende og giver sig i Snak med hende.

„Nu maa du af Sted, for nu kommer han.“

„Nej, det har ingen Nød, a har overvundet de andre og kan ogsaa nok faa Bugt med ham. Min Hund og min Hest og mit Sværd staa mig bi!“

Saa brølte Dragen: „Hvad staar du og snakker med min Kjærest om?“

„Det skal blive min, ikke din,“ og saa greb han sit Sværd og hug straks de seks Hoveder af, men Dragen tog saa til at fare ud igjen. Karlen satte bag efter, for hans Hest var fra Havet og kunde ride over Hav og Land. Han bliver ved bag efter ham ud til en Sandbanke, hvor han saa hug de tre sidste Hoveder af, og saa han igjen tilbage til Prinsessen.

Nu vilde hun have ham med hjem. Nej, han havde ikke Tid, og saa skjærer han Tungerne af og rider. Narren kom ned af Træet og skar de seks Hoveder af, og saa fulgte han med Prinsessen hjem.

Nu var Kongen glad, for det alle hans Prinsesser var frelste, og saa skulde Narren giftes med den yngste. Hun forsikrede, at det var en fremmed, der havde frelst dem, men det vilde Kongen ikke tro, og Bryllupsdagen blev bestemt. Imidlertid blev Karlen ved at gaa ved de gamle Folk i Huset.

Da nu Dagen kom, siger Skovfogden: „Det var rart at have noget af det dejlige Mad, de faar i Dag ved Kongens Taffel.“

„Ja, det kan vi let faa,“ siger Karlen, „a har en Hund, som a kan sende af Sted efter noget.“

Den kommer derop og hugger Kløerne i et Brød, og løber ud til Huset med. Derefter skulde den af Sted efter Steg. Den løber ind i Slottet, hugger Kløerne i en Steg, der stod paa et Stegefad, og kommer med den. Endelig henter den ogsaa Vin.

Det rygtes nu snart over hele Slottet, at den Hund har været der og saadan og saadan løbet med Brød og Steg. Saa siger Prinsessen: „Det var den Karls Hund.“

Skovfogedkonen var der oppe at varte op, og hun siger: „Den Karl, som ejer den Hund, han loserer hos os.“

Kongen sender da Bud om efter ham. Han sadler hans Hest, tager Hund og Sværd med og rider derom. Kongen kommer og byder ham ind, og Prinsessen kommer løbende og kysser ham.

„Jo, det er ham, der har frelst os,“ siger hun. Saa kom den melder Prinsesse ogsaa og takkede ham, og lige saadan den ældste. Nu vidste Kongen snart ikke, hvad han skulde tro.

„Har du Beviser for, at det er dig, der har slaaet Dragerne ihjel?" siger Kongen.

„Ja, lad os se Hovederne af dem, om der er Tunger i dem."

De var hængt op i Slangegange i Salen, og der blev set efter, men der var ikke en Tunge.

„Ja, saa er de her," og nu tog han dem op.

Saa maatte Narren fra Bordet, og Kongen spurgte Karlen om, hvad han nu blev ham skyldig.

Ja, saa kunde han lade den yngste Datter betale. Hun sagde saa, at hun vilde betale med sig selv, og det blev hende tilladt.

Saa skulde de til Kirken med det samme, og Præsten viede dem, saa nu var de da Ægtefolk, og der blev altsaa Bryllup paany.

Først langt hen paa Natten tog hver til sit, og saa skulde de unge til Sengs. Da de havde ligget lidt, kom der en hvid Kok og galede udenfor Vinduerne.

„Hvad er det?" siger han.

Ja, det vidste hun da ikke, men det var jo en Kok.

Ja, han vilde have det undersøgt, og da han ikke kunde faa den ind, vilde han gaa ud til den.

„Aanej," siger hans Kone, „lad nu det være og lad den passe sig selv."

Nej, det skulde undersøges.

Han kommer paa sin Hest og tager sin Hund og sit Sværd med sig. Kokken flagrede ned efter Havet til, og han red bag efter. Endelig standser han ved et Kongeslot, hvor Porte og Døre stod aabne.

Saa kommer han ind i et Kjøkken, hvor en gammel Kjælling sad og gjorde Ild paa. Hun siger: „Vil I

ikke tage et Haar af mit Hoved og kyle paa jer Hund, a tykkes, den ser saa grum ud, a er ræd, den skal bide mig gamle Stakkel."

Jo, det vilde han godt.

„Aa, vil I ikke tage et Haar af mit Hoved og kyle paa jeres Hest, den ser saa vred ud, a er ræd, den skal gjøre mig gamle Stakkel Fortræd.

Jo, det vilde han godt.

„Aa, vil I ikke tage et Haar af mit Hoved og kyle paa jeres Sværd, det glimrer saadan i mine gamle Øjne."

Jo, det vilde han godt.

„Alle mine Hovedhaar blive til ene Jærnlænker. Hold fast!"

Saa var det forbi med baade ham og hans Dyr, og Kjællingen skar ham i Stykker og partede ogsaa baade hans Hest og hans Hund og kom Stykkerne ned i en stor Tønde.

Den Morgen var Vandet der hjemme i Stenen bleven til Blod. Broderen kommer ud og ser det, og han fortæller Faderen, hvordan det har sig. Nu maatte han til Rejsen, sagde han.

„Ja, rejs du kun," sagde Faderen, „og lad mig se, du faar din Broder frelst."

Han faar sin Hest sadlet, og saa rider han samme Vej som Broderen i flere Dage. Endelig slumper han at komme til det Skovfogedhus, og det var sildig om Aftenen. Han beder jo om at faa Nattely, og de kommer ud og tager imod hans Hest.

„Men det er jo Prinsen," siger Konen, „I er jo i Nærheden af Hjemmet." De to Brødre lignede jo hinanden som to Blodbraaber, véd vi nok.

„Ja," siger han, han var saa fortumlet i Hovedet, at han vidste ikke, hvor han var. Saa vilde Skovfogden følge med ham til Slottet, at han ikke skulde ride vild. Da han nu kommer ind til Prinsessen, var hun saa glad ved ham og vilde vide, hvor han havde været. Ja, det havde han ingen Redelighed paa.

Saa skulde de til Sengs. Han ventede, til hun først var kommen i Seng, og saa tog han hans Sværd og lagde imellem.

„Hvordan kan det være, du gjør det?" siger hun.

„Aa, det betyder ikke noget, den skal blot ligge der én Nat."

Da de havde ligget lidt, saa begynder den hvide Kok igjen at gale.

„Hvad er det?" siger han.

„Det véd du nok, lille Mand," siger hun, „det er jo den, du red efter den anden Nat."

Ja, han vilde op og have det undersøgt.

„Aa nej, bliv nu hjemme, lille Mand, det gaar saadan, at du bliver væk for mig. Nu har jeg gaaet i to Dage og været i saadan Angst for dig."

Nej, han vilde af Sted.

„Da er det ogsaa strængt med at have saadan en Mand."

Nok er det, han satte sig op paa sin Hest, tog Hund og Sværd med og red bag efter Kokken, der flagrede foran ned imod Havet, og saa kom de ned i en Dal, hvor der laa et Slot, og han kommer ind til den samme gamle Kjælling som Broderen, hun sad og gjorde Ild paa.

Han hilser jo.

„Aa, vil I ikke tage et Haar af mit Hoved og kyle paa jer Hund, den ser saa grum ud?"

Han tog en hel Haandfuld og kylte i Ilden, og det braaste stærkt.

„Hvad er det, der knaaser?" siger hun.

„Haa, det er jo Lus og Skidt, der brænder, I er jo en slemme gammel luset Kjælling."

„Aa, vil I ikke tage et Haar af mit Hoved og kyle paa jer Hest, den griner saadan ad mig."

Jo, han tog en hel Haandfuld og kylte i Ilden.

„Aa, vil I ikke tage et Haar af mit Hoved og kyle paa jeres Sværd? det glimrer saadan i mine gamle Øjne."

Jo, han tog en hel Haandfuld og kylte i Ilden.

„Aa, vil I ikke tage et Haar og kyle paa jer selv, I ser saa grum ud, a er ræd, I vil gjøre mig Fortræd."

Han tager nok en Haandfuld og kyler i Ilden.

„Hvad er det, der knaaser?" siger hun.

„Aa, det er Lus og Skidt, der brænder."

„Alle mine Hovedhaar blive til Jærnlænker. Hold fast!"

Men de kunde ikke holde ham fast, derimod var hun selv bunden til Ilden.

„Hør, gode Kone," siger han saa, „det er nok dig, der har spoleret min Broder og hans Hund og hans Sværd.

Ja, det kunde hun ikke nægte.

„Nu skal du skaffe det til Live igjen, ellers skal du miste dit Liv."

Nu kunde hun nok mærke, hun havde faaet hendes Mand for sig.

Ja, saa fik han at trille de Tønder hen til hende, der stod, for hun var jo bunden nu. Saa skulde han ogsaa tage hende den Krukke med Smørelse, der stod i Vinduet i næste Værelse. Saa skulde han smøre Stykke for Stykke og sætte det sammen, og saa vilde alt komme til Live. Det skete nu, og da de var saa i Værdighed igjen, red begge Brødrene deres Vej og lod hende sidde bunden.

Da de nu var komne op af Dalen til fri Mark, takkede den ældste Broder den yngste saa mange Gange; han vidste ikke, hvordan han skulde betale ham det.

„Aa pyt," siger han, „det er kun at sige et enligt Ord, saa slaar du Hovedet af mig."

Nej, paa ingen Maader, det kunde aldrig falde ham ind.

„Men hvordan fandt du ud til mig?"

„Aa, a kom i Aftes til din Kone, og hun antog mig for dig. Saa gik vi til Sengs, og a laa saa ved hende om Natten."

„Saa du laa ved hende."

„Ja!"

Da trækker han sin Sabel og hugger lige Hovedet af ham i hans Arrighed.

Da det var nu bestilt, saa rider han lige hjem. Hans Kone blev jo glad ved ham, og de kommer til Sengs. Saa siger hun: „Hør, du vilde ikke sige mig i Aftes, hvorfor du lagde din Sabel imellem os."

„Min Sabel! laa den imellem os?"

„Ja. du sagde, at det skulde blot være én Nat."

„Ja, saa maa jeg op igjen.“

„Nej, bliv dog nu endelig liggende. Det er da et sørgeligt Liv, vi har ført, siden vi er bleven gift, saadan op og ned bestandig.“

Ja, han skulde afsted, og han rider tilbage til Kjællingen. Hun skulde da laane ham Flasken til at smøre nogle Stykker Menneske sammen med.

Ja, hun vilde ikke godt laane den ud, men han truede hende jo saadan til at gjøre det, ellers skulde han saadan klø hende, og saa laaner hun ham den paa den Betingelse, at han skulde levere den tilbage. Hun var jo bunden og kunde ikke selv give ham den. Men han vidste jo, hvor den stod, og saa rider han tilbage og smører Kropstykket og Hovedet, og saa kommer den døde til Live og befinder sig helt vel. Nu følges de ad tilbage til Kjællingen, hun sidder jo endnu bunden der.

Saa forlanger de, at hun skal sige dem, hvori hendes Liv bestod, for hun var jo en rigtig Pulverheks.

Ja, de maatte da endelig ikke gjøre hende Fortræd.

Saa forlanger de atter, at hun skal sige dem det, ellers skulde de saadan baldyre hende med deres Sabler.

Ja, den hængte oppe i en Blære ved Hanebjælken.

Saa tager de en Lygte med og kommer op paa Loftet, og der finder de Blæren. Den lægger de paa Fjælene og trimler den og klinker paa den, og endelig kløver og hugger de den i Smaastykker.

Da de saa kommer ned igjen, ligger Kjællingen og er revnet, og de var nær ikke komne om ved hende, endda Kjøkkenet var stort. Da de saa er komne udenfor, var

Slottet væk, og der var ikke andet end en slet og ret Dal tilbage.

Nu følges de ad hjem til den ældste Broders Slot, og da de nu kommer begge to i Følge, kunde Prinsessen ikke kjende, hvem der var hendes Mand. Langt om længe gav den rette sig til Kjende, og saa fortalte han hende, hvordan det hele var tilgaaet.

Nu blev Brode[illegible] ved at gaa hos dem en Tidlang. Saa bliver han forelsket i den melder Prinsesse, og da hun godt vilde have ham, saa ægter de hinanden, og Riget bliver nu delt i to Dele.

Narren skulde vi ogsaa høre noget om. Han bliver ved at gaa der og skal have Ophold begge Steder, og han arbejder for dem begge og sliber og slæber begge Steder, til Tungen hænger ham en Alen ud af hans Hals.

---

13. Taabelig-Terkild og Tabletkræmmeren.

Der var en Mand, der havde tre Sønner. De to ældste var nogle prægtige og dygtige Mennesker, hvorimod den tredje var baade dum og doven, og aldrig gad bestille nogen Ting. Da den Tid var, kom de to ud og blev Soldater, og det gik udmærket for dem, og de blev Underofficerer, saa dem var Forældrene jo meget stolte af. Det skulde den yngste, der hed Terkild, nu høre hver Dag, og endelig blev han da kjed af det, og saa siger han til hans Moder om at fylde hans Tværsæk,

for nu vilde han da ud og se sig om i Verden. Hun sørgede for, at han fik en god Madpose med sig, og saa rejste han af.

Men han kom ikke ret vidt den første Dag, for han gik og tossede om og vidste snart ikke, hvor han skulde gaa paa. Saadan gik der nu et Par Dage, indtil Madposen var tom, da render han hjem og vil have den fyldt igjen.

Naa, jo, det fik han ogsaa, og saadan gik det ham én Gang og én Gang til, og han var da hjemme tre Gange i alt. Saa siger Fader og Moder til ham, at nu var det sidste Gang, de fyldte ham den, nu kunde han gaa, hvorhen han vilde. Saa kunde han jo mærke, det var Alvor, og det kunde ikke hjælpe at komme hjem tiere, og han gaar da og gaar og bliver ved at gaa, indtil han kommer ind i en forfærdelig stor Skov. Nu havde han opspist, og han maatte ikke komme hjem igjen, og han giver sig da til at græde og er saa bedrøvet.

Saa kommer der en Mand til ham og siger: „Hvad græder du for, min Søn?"

Ja, han vilde ud i Verden at se sig om, men han havde ikke noget at spise, og han kunde heller ikke komme hjem tiere.

Saa giver Manden ham en Dug og siger: „Da har du her en Dug, a vil give dig, og breder du den paa Græs eller Bord, saa faar du, hvad du trænger til."

Glad var Terkild, og han fik den prøvet og fik noget at spise.

Naa, saa gik han og vandrede i den Skov en Tid og kunde slet ikke finde ud af den. Da han har gaaet der i flere Dage, møder han en Tabletkræmmer. Nu

var han jo god af sig, og saa breder han Dugen ud og lader ham faa noget at spise med sig. Tabletkræmmeren syntes saa svær godt om den Dug, og saa siger han, det var da saa strængt at bære deher Tabletter, om de kunde ikke bytte, saadan han kunde bære Dugen, og Terkild kunde faa Tabletterne en lidt.

Jo, de bytter, og han tænker ikke noget ved det, for Terkild var jo et sølle godt Skind.

Nu gik de sammen et langt Stød, og saa blev Terkild sulten og vilde have ham til at give sig Dugen. Men det vilde han ikke, han sagde, det kunde bie lidt, og da der var gaaet en lille Tid, kunde det igjen bie lidt, og saadan blev han ved at holde ham hen med Snak.

Det tykte Terkild ikke om. Endelig siger den anden: Ja, hvis han maatte give ham et Prik paa hans ene Øje, saa kunde han faa den. Det tykte Terkild langt mindre om, men Sulten blev værre og værre, og han tykte da, det kunde vel ikke gjøre saa meget. Naa, saa giver den anden ham ogsaa lige et Prik paa Øjet, og saa kunde han ikke se mere med det.

De gaar videre frem, og en Tid efter var det lige nær, kort sagt, det gik lige saadan med det andet Øje, han kunde ikke faa noget at spise, hvis den anden ikke maatte have Lov til at give ham nok et Prik.

Saa først mærkede Terkild jo, det var galt, nu var han helt blind. Efter at han havde faaet noget at spise, snappede den anden Dugen og rendte med den, og saa stod han nu ene i Skoven og var blind paa begge Øjne. Han véd saa hverken ud eller ind og kan til

med mærke, at det er hen imod Aften. Endelig bestemmer han sig til at kravle op i et stort Træ.

Det var netop St.-Hans Aften, men det vidste han jo ikke, og han tænker ingen Ting paa. Men ved Midnatstid kommer der tre store vilde Dyr, og de lægger sig under det Træ, han sidder i, det var en Ulv, en Bjørn og en Løve. De giver sig til at snakke med hverandre, og det sølle blinde Menneske sidder og hører paa det.

Ulven begynder først, og den siger, at den vidste noget, de andre vidste ikke.

Hvad det da var?

Der groede tre Træer her østen, og dersom nogen var blind, saa kunde en faa sit Syn ved at gnide sine Øjne med Bladene af det Træ.

Saa siger Bjørnen: Ja, han vidste da ogsaa noget, han vidste, at i den store Stad, der laa her uden for Skoven, der kunde de ikke skaffe Vand og havde ikke haft Vand i tre Aar, og ingen kunde skaffe det. Men han vidste, hvordan det kunde lade sig gjøre. Det var i Nordøst lige uden for Byen, der var en Grob, og i den Grob laa en stor flad Sten, og kunde de faa den af sit Leje og op og staa paa Enden, saa skulde der nok komme Vand i alle de Lavninger, hvor der før havde været Vand.

Det var jo saa meget rart, at de fik det at vide, sagde de.

Men saa siger Løven: Ja, den vidste ogsaa noget, de andre ikke vidste, og det var endda det allerbedste. Prinsessen her i Staden hun var forhekset af en Trold for flere Aar siden og stod som en Støtte oppe i Kirken,

og den, der kunde kurere hende, kunde faa hende og Kongeriget med hende. Men nu vidste han, hvordan det kunde ske. Hun kunde blive helbredet, naar hun kunde blive smurt med en Salve, der stod i en Kasse, som var indmuret omme bag ved Alteret i Kirken.

Terkild han sad jo og hørte paa alt dether, og aldrig saa snart det begyndte at dages — det kunde han mærke, saa krøvlede han ned af Træet. Han listede sig hen og følte sig for, for at komme hen til det tredje Træ, og det finder han ogsaa og begynder saa at gnide hans Øjne med Bladene af det. Det varer ikke længe, inden han kan begynde at skimte, og han gnider jo løs, indtil han faar hans fulde Syn igjen. Saa var han jo glad og vidste til med mange Ting.

Nu skulde han til at prøve, om de kunde gaa i Opfyldelse. Han vil nu først se at finde ud af Skoven, og det lykkes ogsaa for ham, og han ser denher store Stad lige forved sig. Han vandrer der hen ad og kommer ind i Byen i hans hvide Kofte og med Tværsækken paa Nakken. Saadan gaar han hen til en Gjæstgivergaard og gaar ind og forlanger sig et Glas Vand. Da han faar Vandet, spørger han jo, om det skulde koste noget.

Ja, det skulde koste 24 Skilling.

Saadant et lille Glas Vand, det tykte han da var noget urimelig noget, hjemme ved ham kunde de faa et Glas Vand for slet intet.

Ja, det var da ikke saa sært her, for de skulde hente Vandet mange mange Mil væk.

Det var da noget sært noget, siger Terkild, at de ikke havde Vand til Byen, det skulde de da faa sørget for.

Der var mange, der havde proberet det, sagde de, men ingen var det lykkedes for endnu.

Ja, siger han Terkild, da maatte de godt sige til Kongen selv, at der var kommen en Karl til Byen, der kaldtes Taabelig-Terkild, og han vilde nok tage sig paa at skaffe Vand til Byen.

Saa tænkte Værten: Nu havde de prøvet saa mange store Herrer, nu var det ikke af Vejen at prøve en anden sølle én. Han gaar saa op til Kongen og fortæller, at der var kommen saadan en halvtaabelig én til Byen, og han havde tilbudt at skaffe Vand; nu havde de prøvet saa mange af de fine og kloge, om de skulde nu ikke prøve ham ogsaa?

Der kommer saa Bud fra Kongen til Terkild om, hvad Hjælp han vilde have til at faa kastet efter Vandet.

Han vilde have nogle Karle med Skovle og Grebe og Jærnstænger.

Ja, han kunde faa saa mange, han vilde have.

Om Andendagen rejser Terkild af med 40 Karle og med Redskaber og Brækjærn, og alle hele Byen bag efter — for det var jo rygtedes, at nu var der kommen én til, som vilde skaffe Vand. Kongen og Dronningen kjørte med i deres Vogne, og saadan drog de ud nordøst for Byen.

Da de kom til Groben, fandt han jo snart den flade Sten, og saa siger Terkild, de skal til at grave, „for det gjælder om at faa den Sten op paa Enden.“

De gjorde ogsaa alt hvad de kunde, de gravede om den og hivede i den og nokkede med den, og saa siger

Terkild til Folkene, te nu skulde de vare dem, for nu vilde de blive oversprøjt af Vand.

Det tykte de var morsomt, de Folk, der stod og saa paa, og vilde ikke flytte dem, men blive, hvor de var.

Karlene begynder saa at hive Stenen op, og aldrig saa snart de faar den lidt op, saa sprøjter Vandet ud, te det er forfærdelig, og oversprøjter Kongen og Dronningen og alle de andre, te de var al pjaskvaade, og der bliver saadan Glæde over dem til Hobe, og de raaber allesammen Hurra over Terkild. Han kommer op at kjøre i Kongens Vogn, og han kjører ned til Slottet, og der bliver gjort et stort Gilde for ham om Aftenen. Kongen ordrer splinternyt Tøj kjøbt til ham og en Tjener til at faa ham vasket og ragt og gjort i Stand, og saa skulde han ind og spise med Kongen.

Imens de spiste, kommer det i Snak om Prinsessen, der saadan var forhekset. Da siger Terkild: Ja, det kunde hænde sig, han kunde ogsaa kurere hende.

Det kunde Kongen ikke godt tro, for det havde der saa mange proberet paa. Men nu havde han jo faaet Vand til Byen, og de begyndte at tænke noget mere om Terkild, end han saa ud til, saa det bliver da bestemt, at Andendagen skal han op i Kirken.

Der kommer en to, tre Karle med, det var da nok, og Brækjærn fik de med, for der skulde brækkes et Stykke Mur ud. De kommer jo om bag ved Alteret, og det var, som han havde hørt det af Dyrene. Terkild han finder Kassen med Salven i, og han smurte hende jo saa. Da han var færdig med det, stod hun lys og levende for dem, ligesom hun havde staaet i hendes raske Tid.

Saa blev der jo Glæde for Alvor, Kongen og

Dronningen de omfavnet Datteren, og de omfavnet Terkild, og da de havde lovet hende til den, der kunde frelse hende, saa spurgte de hende, hvad hun tykte om det, og det var hun villig til. Saa kom de begge to med hinanden op til Slottet, og der blev gjort et stort Gilde, og Terkild blev endnu bedre pudset op.

Der blev saa bestemt, at der skulde holdes Lærere til ham, for at han kunde blive bedre uddannet, naar han saadan skulde have Prinsessen og efter Kongens Død have Kongeriget.

Han rejser saa hjem til Forældrene en Tur, for han havde Lyst til at spille deher to Brødre et Puds, der saadan havde gjort Nar ad ham, og han vilde jo have hans Dronning med. Rejsen bliver saa bestemt, for det kunde nok være Morskab for hende at se, hvordan den Egn var, og hvor fattigt de havde det der. Der bliver saa skrevet hjem til hans Forældre, at Prinsessen vilde ud at rejse og hen at se nogle af de Hytter i den Egn, og kanske hun ogsaa kom ind i den Hytte, hvor de boede. Da det blev mældt deher to Underofficerer, fik de jo saa meget samlet hjem med og en Steg og andre Fødevarer, og de var saa store Karle af, at deres Forældre skulde have saadanne Fremmede. De rejser saa hjem for at være der, naar Prinsessen kom, og Terkild og Prinsessen rejser jo ogsaa af.

Den Gang de kjører igjennem den store Skov, hvor Terkild havde mist hans Syn og faaet det igjen, der staar han af og trækker i hans gamle Tøj, hans Kofte og Tværsæk paa Nakken, for det havde han jo opbevaret og taget med for det samme, og saa gaar han ind gjennem Skoven.

Mens han der gaar, kommer han til Tabletkræmmeren, der havde narret ham Dugen fra og stukket hans Øjne ud.

Saa da han ser ham, saa siger han: „Men hvordan kan det være, hvordan har du faaet dit Syn igjen?"

Han svarte: „Ja, du var slem ved mig, men a havde Held med mig, a kravlede op i et Træ den Aften, og da kom der tre Dyrer og satte sig under Træet, og af dem har a faaet det at vide, hvordan a skulde bære mig ad, baade det og mere til. Men det er nok blot St.-Hans Aften de kommer."

Saa fik Tabletkræmmeren straks Lyst til at prøve det og op i det Træ, om han kunde ikke faa noget at vide.

Da viser han ham Træet, og nu var det netop St.-Hans Aften, og han kravler derop.

Saa kommer Dyrene eller Troldene, eller hvad det var, og saa siger de: „Det er jo blevet aabenbaret, og det har du gjort," siger de til Ulven, for en vil jo over, hvor Diget er lavest, og de andre vilde straks til at rive ham ihjel.

Da kommer han til at se op i Træet, og saa ser han, der sidder et Menneske oppe. „Der sidder jo den oppe, der har aabenbaret det hele," og rigtig, da de ser ham, saa river de Træet omkuld og splitter ham ad i tusende Stykker. Nu havde han Ende paa det.

Terkild vandrer imidlertid hjem ad, og i det Staaend er Prinsessen jo kommen, og Brødrene er ogsaa komne hjem og har en Steg paa Ilden og har saa travlt, det er forfærdeligt.

Imens kommer der én til Bagdøren og baldrer paa

og vil ind. Da de kommer saa og ser efter, hvem det er, da er det Terkild, der staar i hans hvide Kofte og vil ind.

Det var da saa meget uheldigt, han skulde komme i Aften, og de klager dem elendigt. „Det er da skrækkeligt, du kommer her, vi har ikke noget at give dig, vi har saadan fine fremmede inde."

Endelig kommer de i Tanker om, at han maaske kan dreje Stegespiddet. Saa lukker de ham da ind, og han kommer til det. Han sad der nu nok saa stændig og drejede, men saa snart der blev en brun Plet paa Stegen, saa snup Terkild det og spiste.

Naa, de tænkte jo ikke paa noget, men da de saa kommer og skal have den, saa er Stegen skamferet, og de er saa ulykkelige og skjælder ham da saadan ud. De véd ikke, hvor de skal gjøre af ham, for Prinsessen hun skulde jo da ikke mærke, de havde saadan en taabelig Broder. Saa finder de paa at sætte ham ind i Svinestien.

Det fortæller Tjeneren inde for Prinsessen. Naa, saa blev der lidt Ro, og de maatte jo have Stegen ind, ligesom den var.

Siden gaar Lakajerne hen og lukker ham ud og faar ham ind til Prinsessen. Der trækker han af hans hvide Kofte og lægger den paa en Stol saadan lige henne for Døren og gaar saa i Seng til hans Kone.

Om Morgenen de andre kommer ud og skal have lukt op for den sølle Broder, da er han jo væk, og de bliver meget forundrede over, hvor han kunde være. Saa gaar de hen og ser ind ad en Sprække til Prinsessens Kammer, og der ser de straks hans hvide Kofte. Hvad

de ikke havde været angst før, saa blev de nu. Da Prinsessen saa kommer op og lukker Døren op, da er Terkild i hans fine Dragt, og Prinsessen følger jo med ham. De bliver nu saa forfærdelig angst, at de falder paa Knæ og beder om Forladelse. Men han kunde godt tilgive dem, sagde han, og tager ved Haanden af dem og siger: „Stat op, Hr. Fændriker!“ Altsaa var de med det samme forfremmede til Fændriker, og de steg mere og mere og blev til store Folk, eftersom Tiden gik. Men Terkild og Prinsessen rejser hjem og lever lykkelig og vel.

---

14. Kjøbmandssønnen.

Der boede to Kjøbmænd i Store-Kongensgade i Kjøbenhavn, og de var saa overhaands gode Venner. Begge to stod de dem saa udmærket godt, men den ene tilsloges mange Børn, og den anden havde slet ingen. Med Tiden blev den Mands Kone dog frugtsommelig, og hun fødte et Barn, men den selve samme Nat fødte den anden Mands Kone ogsaa et Barn.

Næste Morgen skulde de jo til Præsten for at mælde ham Fødselen, og saa kom de til at følges ad. Den ene siger saa: „Hvad vil du til Præsten efter i Dag?“

„A skal hen og mælde, at min Kone er nedkommen med en Datter.“

„Ja, a skal hen og mælde, at min Kone er nedkommen med en Søn.“

Nu viste det sig, da de talte nærmere sammen, at begge Børnene var fødte i samme Time.

Naa, saa blev de jo indført i Præstens Bog, og det var nu godt nok. Da de saa følges ad tilbage, vilde de gaa ind i en Vinkjælder og have en Taar at drikke, for vel havde de Vin selv, men vi véd nok, det smager bedst hos Vinhandleren, og der snakker de om, te det var bedst, de forlovede de to Børn med hinanden og gjorde den Forening. De fik en Kontrakt paa det sat op, og han, der havde Datteren, fik den at gjemme.

Nu vokste Børnene op tilsammels. De to Kjøbmænd havde mange Skibe i Søen hverre til at begynde paa, men efterhaanden forliste han, der havde de mange Børn, det ene efter det andet og gik til sidst helt fortabt. Den anden derimod blev saa rig, te det var forfærdelig, og han florerede ordentlig i Storhed. Endelig gik den første fallit, og alting blev solgt for ham, og saa maatte han give sig til at være Fisker og havde ikke andet at leve af. Sønnen maatte følge ham paa Havet og gaa med Fiskekurven, naar de kom i Land, og sælge Fisk. Den rige Kjøbmand foragtede ham nu helt og bar i den simple Stilling og vilde ikke kjende ham mere, og hans Datter maatte ikke faa den fattige Fiskersøn, det var ikke at tale om.

Han kom der af og til med Fisk lige saa vel som andre Steder og vilde sælge, og Datteren saa ham jo og syntes, det var en ganske smuk Dreng. Hun kunde godt lide ham, og en Dag siger hun til ham, om det ikke var bedre, han gik til Søs og lærte noget større, for det Fiskeri kunde han ikke blive til noget ved.

„Ja, det har a nok Lyst til, men a har hverken Klæder eller Køje.“

„Ja, det kan der nok blive Raad til,“ siger hun Datteren, og hun siger til hendes Fader: „Maa a ikke bede dig om én Ting?“

„Hvad er det, min Pige?“ siger han.

„Den sølle fattige Fiskerdreng, der gaar her, han vilde gjærne til Søs, men han har hverken Klæder eller Køje.“

„Det skal der nok blive Raad til,“ siger han.

„Vil Fader saa give ham det?“

„Ja.“

Kjøbmanden havde nu mange Skibe i Søen, og saa siger han til én af hans Kapitainer, at han skulde have ham om Bord med, naar han sejlede ud igjen, og saa faa ham af med Livet, saa vilde han forære ham det Skib, han sejlede med, naar han kom hjem igjen.

Det gik han ind paa.

Men saa siger Datteren til den første Styrmand, om han kunde passe paa Drengen og faa ham med hjem igjen, saa skulde hun lønne ham godt for det. Hun faar to Hold Klædninger forfærdiget til hver af dem, og det fik de pakket i deres Kufferter til Rejsen. De kom om Bord, og de sejler fra Kjøbenhavn og skal til Tyrki.

Den første Dag da var Kapitainen saa meget venlig og flink imod Drengen, men efterhaanden blev han haardere og haardere. Drengen var bestandig føjelig og venlig, saa han kunde ingen Adkomst faa til at straffe ham, men saa gjør han Akkord med en simpel Matros om, te han skulde smide ham om Bord om Natten, og naar han fik det udført, skulde han ophøjes. Drengen var saa heldig at mærke noget til den Samtale, de

havde, og saa faar han et Stykke smalt Reb bundet ved Rælingen og saa bundet om sig selv med, saa han kunde hive sig op igjen, naar han blev kylt ud. Han laa nu og lod, som han sov trygt, og da kommer Matrosen ogsaa hen til ham og tager ham og smider ham ud over Rælingen. Derefter gik han til Køjs igjen, men Drengen hivede sig op paa Skibet, og saa gik han igjen i hans Køje og lagde sig.

Om Morgenen tidlig kom han til Styrmanden og fortalte ham, hvordan det var gaaet.

Saa siger han: „Naar du nu stiller ved Frokostbordet, saa skal du sige, at du har haft saadan en mærkelig Drøm i Nat, og det skal siges saadan, at Kapitainen kan høre det, men det skal fortælles som en Drøm, hvordan det hele er gaaet til.“

Kapitainen fik det ogsaa at høre, og han fik Indtrykket af, at den Dreng maatte vist være klogere, end en tog ham an for, og han blev saa næsten bange for ham.

De sejlede saa igjen og blev ved at sejle, men omsider slap deres Vand op, og saa skulde de til Land at have fersk Vand. Der var en Ø, de landede imod, og der blev sendt Folk i Land for at undersøge, om der var Vand. De kom i Land til Hobe saa nær som Kapitainen og Drengen. Det var Kapitainens Hensigt saa at stikke ham ihjel og smide ham over Bord, naar ingen saa det. Men da de nu skal have Vandtønderne hejset ned i Storbaaden, listede Drengen sig ned og puttede sig ind imellem Tønderne, saa der var ingen, hverken Kapitainen eller Søfolkene, der mærkede det.

De sejler til Land, og det ene Hold stikker i Øster,

og det andet i Vester for at søge. Da de alle var af Vejen, stak Drengen op midt paa Øen. Der kom han til et Sted, hvor der var saa meget dejlige Frugt. Noget spiser han, og noget putter han i hans Lomme.

Saa stiger der en bitte Mand op lige æfor ved ham op af Jorden, forekom det ham da.

„Hvad søger du efter, min Dreng?“ siger han.

„A søger efter Vand.“

„Ja, da skal a nok vise dig, hvor det er; der er en dejlig Brønd med godt Vand, og det er ogsaa den eneste, der er paa Øen. Men Kapitainen vil have dig undlivet, det har han Akkord om med den rige Kjøbmand i Kjøbenhavn. Men der har du nu en Flaske, og naar I kommer til Tyrki faar du at vide, at Sultanen har en Datter, og hun er saa desperat taabelig, at ingen Mennesker kan komme til hende, og hun er indespærret bag et Jærngitter, for det hun vil splitte dem ad, der kommer til hende. Men de vil nok have dig til at kurere hende, og det kan du ogsaa, for der har du den Flaske, og saa skal du liste dig til at slaa en Slurk af den ind i Ansigtet paa hende, naar hun vil flyve ud paa dig. Saa vælter hun om og besvimer, men du skal have Nøglen til Gitteret, saa du kan lukke op og komme ind til hende i en Fart, og saa overøse hende med Resten af Flasken, saa skal hun nok komme sig. Men nu er det ikke det alene. Nu staar Kapitainen og vil have Hovedet hugget af dig, naar du vil op paa Skibet, men saa har du her en lille Pibe, naar du blæser i den ene Ende af den, saa skal han give sig til at danse og blive ved dermed, indtil du blæser i den anden Ende og blæser Ophold for ham.“

Han takker jo Manden for det, han giver ham, og de skilles ad.

Saa kom han ned til Stranden, og de andre traf at komme i samme Lag. Han spurgte dem, om de havde fundet noget Vand.

Nej, der var slet ingen af dem, der havde fundet noget.

„Da har a," sagde han, „og kan let vise jer det."

Det var de glade ved, og saa kom de hen til Brønden, og de kom ogsaa omkring ved Frugten og spiste af den.

Da de havde Tønderne fyldt, fik de dem jo brungen ned til Stranden igjen; men saa siger Styrmanden til ham: „Nu er der ingen Redning for dig, for det du har overtraadt Befalingen om at blive paa Skibet, og nu maa du tage, hvad der kommer for."

Drengen var dog ved et friskt Mod, og det undrede de andre sig meget over. De sejlede saa ud til Skibet, og der stod Kapitainen med Sabelen udtrukken og var saa gal, te han fraadede. De andre fik saa Tønderne hisset op, og Drengen blev til sidst.

Han kommer op ad Stigen og skal da kappes af, naar han kommer helt op; men saa tager han hans Pibe og blæser i, og Kapitainen begynder at danse imellem Tønderne. Han rendte Søfolkene omkuld og slog sig rigtig slemt; men Drengen lod ham danse en god Tur, til han var helt forslaaet, og saa bad han endelig om Redning og blev da fri.

Nu sejlede de til Tyrki. Det var deres Skik der i Landet, at naar der kom et danskt Skib, saa skulde der gjøres et stort Gilde for dem, for de danske Søfarende

var saa kjærkomne for Sultanen. Da de andre gik i Land, lod Kapitainen Drengen blive om Bord, og der blev lukket for ham.

Sultanen spurgte dem nu, om der ikke var én af dem, der kunde kurere hans Datter.

Nej, siger Kapitainen, det kunde ingen af dem.

Om han havde ikke flere om Bord?

„Nej.“

Jovist havde han, der maatte være én endnu.

Ja, han havde rigtig nok et Stykke næsvis Dreng, men det var da ikke én, der kunde kurere noget.

Jo, hentes maatte og skulde han, og der kommer ogsaa Bud ned efter ham.

Han tog baade hans egen og Styrmandens Kuffert med sig, da han gik, og saa bliver han jo præsenteret for Sultanen og tilspurgt, om han kunde kurere hans Datter.

„Ja, det véd a ikke,“ siger han, „men a vil gjøre et Forsøg paa det. Nu i Nat skal alting være roligt paa Slottet, ikke et Menneske maa der høres eller røres, og Nøglen til Gitteret skal a have.“

Det blev ham ogsaa tilstedt, og alle Søfolkene de bliver bøjen til Frokost om Morgenen igjen. Kapitainen vilde nødig af med Drengen, for han var ræd for, han skulde ikke komme af med Livet; men han turde jo ikke stride imod Sultanens Befaling.

Saa fik Drengen noget at leve af, og da Klokken blev 12, holdt han sig i Nærheden af Gitteret. Da han nu træder til, kommer hun flyvende, ligesom hun vilde have fløjet paa ham, men godt var det da, Gitteret var imellem. Saa smækker han en Slant Vand i An-

sigtet paa hende, te hun vælter om og besvimer. Saa lukker han op og springer ind og overøser hende med Resten af Flasken.

Hun blev liggende længe, og saa blev han bange, te hun skulde have blevet helt henne i det. Endelig kommer hun da til sig selv igjen, og saa falder hun ham om Halsen og bliver saa glad ved ham; for nu havde hun hendes Forstand igjen og var rask. Hun havde to Senge inde ved sig, saa kunde hun lægge sig i den ene, om hun vilde det, og i den anden, om hun vilde det. Nu vilde hun, at de skulde have lagt dem sammen i den ene Seng, men det vilde han ikke.

Naa, de sov længe om Morgenen, for det var jo sildig, inden de kom til Rolighed, og Søfolkene var allerede komne op til Frokostbordet. Han faar hende saa paaklædt og tager hende i Haanden og følger med hende ind i Spisesalen. Straks kunde hun kjende hendes Forældre og kunde tale med dem, og der blev saadan en Glæde, at det var forfærdelig.

Saa vilde Kapitainen have ham om Bord igjen, og han gjorde sig helt grov, da Sultanen ikke vilde give Slip paa ham, men saa blæste Drengen i hans Pibe, og Kapitainen gav sig til at danse, og det var dørtig. Nu var han nødt til at give ham Lov for at slippe for det.

Jammen Drengen vilde ogsaa have første Styrmand ved sig.

Nej, det satte han sig bestemt imod.

Ja, saa maatte han have én Tur til, og Enden paa det blev jo, at han maatte give Tilladelsen.

De to blev nu ved Sultanen, og de red, og de kjørte

og gik til Taffels med det kejserlige, var der i længere Tid og havde det godt. Men Skibet med de andre sejlede jo hjem igjen til Kjøbenhavn.

Saa var det en Dag, Drengen og Sultanen de var ude at kjøre, da spørger han ham, om han vil ikke ægte hans Datter og blive der og arve Riget.

Han takker for Tilbudet, men undskyldte sig med, at han havde én i Danmark, som han vilde hjem og have.

Naa jaja, og da han nu havde været der saa længe, te han var kommen i den Alder, at han kunde drikke Bryllup med hende, naar han kom hjem, saa vilde han gjærne bede Sultanen, om han vilde ikke føre ham til Danmark.

„Jo, men det kan ikke blive for det første.“

Saa udruster han seks Skibe til ham. Det første blev indrettet indvendig akkurat ligesom en Kirke med Alter og alting, og de andre blev belæssede med Proviant og med Silke, Bomuldssager og alle mulige Slags. Dernæst forærede han ham 12 Guldtallerkener og 12 Guldskeer og lige saadan Gafler og Knive, og tilligemed fik han tre Klædninger til ham og tre til hans tilkommende Brud. Den første af dem var belagt med Sølv, den anden med Guld og den tredje med Ædelstene.

De kom saa til Sejlen, og det tog jo lang Tid til Kjøbenhavn. Saa landede de ved en Gjæstgivergaard, en fire Mil fra Kjøbenhavn, og der kastede de Anker og gjorde Landgang. Inden han gik i Land, laante han en simpel Matros sin Dragt og trak den paa, og saa gik han op paa Gjæstgivergaarden og forlangte nogle Snapse saa dyre, te han blev overbegrinnet; de troede jo

ikke, saa simpel en Matros kunde betale saa kostbare Sager.

Nu havde han gjort Aftale med Søfolkene, at de skulde vente ham med Baaden Klokken 2 om Natten. Han spørger straks der oppe, om der var ingen kjørt til Kjøbenhavn herfra.

Jo, der holdt en Karet med fire for, og den kjørte øjeblikkelig. Det var netop en Biskop, der skulde til Kjøbenhavn for at drikke Bryllup i Morgen med den rige Kjøbmands Datter. Det var jo hende, han skulde have, og han kunde straks forstaa, det var galt.

„Mon jeg kan ikke kjøre med?" siger han.

Nej, det kunde ikke lade sig gjøre, Biskoppen vilde ikke have saadan en fedtet Matros op at kjøre, og han vilde da slet ikke have med ham at gjøre.

Saa blæser Drengen i Piben og beder Biskoppen danse, og han maa jo til det, der hjalp ingen Kjæremoder. Han rendte rundt omkring i Skidtet og faldt og blev da saadan handlet.

Endelig bad han om Naade, og saa maatte Matrosen godt kjøre med. Men han skulde da sidde bagpaa og stige af uden for Kjøbenhavn.

Ja, det lovede han godt nok, og de kjørte.

Saa gaar han ind til en Vognmand og bestiller ham til at holde paa en vis Plads Klokken 1. Han skulde have en god Vognleje for det, men saa skulde han have Sokker paa Hestenes Fødder og have Hjulene omsvired med Halm.

Derefter gaar han ned til Gammelstranden og kjøber en Fiskekurv og nogle Fisk af en Fiskekjælling, og saa gaar han omkring og sælger Fisk og kommer da ogsaa

ind til den rige Kjøbmands. De havde saa travlt, te det var forfærdelig, til det store Bryllup, der skulde være, og de sagde jo, te de vilde ingen Fisk kjøbe, det var ikke noget til Brylluppet.

Naa, denher fjotte Matros han klager sig, for det han vilde gjærne handle og trængte saa haardt til at tjene en Skilling.

Ja, de vilde da gjærne give ham noget at spise.

Det takker han for. Men nu havde han været saa forsigtig at tage én af hans Tallerkener og en Ske og Gaffel med sig, og da Maden nu blev sat ind, tog han det op fra hans Vams, hvor han havde put det ind. Pigen og Jomfruen saa det og tykte, det var flotte Ting, og de mældte det ind, saa der kom Folk nok ud i Kjøkkenet og saa paa det. Kjøbmanden vilde straks have kjøbt det af ham, men han vilde jo ikke sælge det.

Nu forekom det Frøkunen, te hans Ansigt var hende saa bekjendt, og hun lister sig da ud og kommer til at tale med ham ude i Porten, da han gaar. Han siger jo saa, hvem han er, og nu var han meget rigere end hendes Fader. Hun klagede sig da over, at hun skulde drikke Bryllup med Bisloppen, „men a vidste jo ikke andet, end du var død, for Kapitainen er kommen hjem og har sagt, at han havde faaet dig af med Livet.“

„Ja,“ siger han, „det kan blive godt endnu; nu skal du gaa ind og tage noget Klæder paa, og saa skal du møde der og der Klokken 1.“

Hun kommer ogsaa, og Vognmanden kjører dem til Gjæstgivergaarden, hvorfra Baaden sejler dem ud paa hans Skib. Der var et Værelse til hver af dem, og

saa sejlede de til Kjøbenhavn, hvor de kom om Morgenen tidlig.

Nu var det altid Skik, naar der kom Skibe med fremmed Flag, at Kjøbmændene skulde kappes om at gaa ned og kjøbe Varer af dem, og den rige Kjøbmand var nu heller ikke æbag med det. Han gaar om ad Biskoppen for at ville have ham med ned at se paa det fremmede Skib, og de bliver vist omkring paa det. Det var flot udstyret med alle mulige Ting, men da de skulde til at handle, saa siger Kjøbmanden til den fremmede Skipper, at han gjærne vilde handle med ham, men han kunde ikke faa Tid i Dag, for hans Datter skulde holde Bryllup; om Skipperen ikke ogsaa vilde overvære det?

Jo, det vilde han godt, men han skulde ogsaa holde Bryllup og havde Kjæresten ved sig, de manglede blot en Præst, og hvis han kunde faa én til at vie dem, saa vilde han give en hel Tønde Guld.

Straks byder Biskoppen sig i Rette, og det var da ikke saa meget ringere end en Præst.

Ja, saa kunde det lade sig gjøre med det samme, for det skulde ske paa Skibet, det var efter deres Lov.

Han faar saa Bud efter hans Kjole og hans Krave, og det kommer.

Nu siger Drengen til hans Kjæreste, at hun skal trække i den Dragt, der var beprydet med Sølv, og komme ind med Slør for Øjnene, og Kjøbmanden og flere var overværendes som Forlovere. Biskoppen spurgte, hvorfor hun ikke tog Sløret af, men Skipperen sagde, at det var ikke deres Skik i Tyrki. Saa lod han sig ogsaa besige med det og viede dem.

Derefter tog hun Sløret af, og da blev baade

Bispoppen og Kjøbmanden saa arrige, som de kunde blive, og Bispoppen gjorde sig grov og mente, at den Brudevielse havde ikke noget at betyde. Da blæste Drengen i hans Pibe og lod Bispoppen danse lystig. Han maatte til at bede om at blive fri og rejste saa af hjem, men paste lige godt paa at faa denher Tønde Guld med sig.

Kjøbmanden blev snart stillet tilfreds, da han saa al den Rigdom, der var, og saa tog hans Datter Guldbragten paa, og de fulgte med Faderen hjem at spise og drikke af Bryllupet, som var tillavet. Det varede i otte Dage, og da det var nu til Side, saa byggede Drengen sig en svær Gaard, det var én af de første, der var i Kjøbenhavn den Gang, og siden lever de godt.

Kjøbmanden beholdt selv hans Rigdom, og Styrmanden fik det ene af Skibene til Foræring.

---

15. En Tyv for en Ko.

To Gaarde laa saa tæt til Hobe, at der kun var en Skjelvæg imellem dem. Den ene Mand var meget rig, den anden derimod var fattig. Det gik den fattige saa nær, at han maatte trække til Marked med den sidste Ko, for de havde ikke noget at leve af.

Saa fik han et Reb paa Koen og trak hen ad Landevejen. Der kommer en Vogn kjørende med fire Mand paa, og den ene af dem var en Tyv, der skulde arresteres. Der var nemlig én for ved og én bag ved og saa Manden, der kjørte.

„Hør, vil du ikke bytte, bitte Mand," siger den ene af dem, „og have denher Karl for din Ko?"

„Nej, det kunde ikke falde mig ind," svarer han. „A trænger til at faa Penge til Korn at saa, at vi kan faa noget i Jorden."

„Aajo," siger Tyven, „a skal være dig lige saa god som ti Køer."

„Kan en stole paa det?" siger Manden.

Jo, han siger jo, „det skal nok sæde."

Saa kom Tyven af Vognen, og de følges ad tilbage.

Det bliver Aften, inden de kommer hjem, og Konen sætter Brød og Salt paa Bordet, de havde ikke andet.

„A véd ikke, om du vil have det," siger hun.

Jo, han takker, „der kan vel blive Raad til noget andet i Morgen."

De har to Senge i Stuen, og dem kommer de saa i.

Da de nu er kommen til Ro, siger Konen til Manden: „Naa, fik du pranget?"

„Ja, a fik denher Karl for Koen, og han lovede at være os lige saa god som ti Køer; og er det sandt, har a gjort en god Handel."

„Det kan a ikke vide," siger Konen, „det passer ikke med hans Godhed."

Anden Dag vaagner Tyven i god Tid. „Har du noget at give Øgene?" siger han til Manden.

„Ja, a véd ikke, i Gaar var der ikke noget; se, om du kan skrabe noget sammen."

Saa gik han ud og fandt lidt til dem. Han kommer ind igjen: „Har I nogen Sække?"

„Nej."

„Ja, saa faar vi laane ved den rige Mand. Vi skulde have en fire Tønder Rug til Brød og til Hestene."

Konen kommer op og gaar ind til den rige Mand at laane Sække. De havde saaet dem en ny Karl, fortæller hun, og hun vilde laane en fire Sække.

Jo, det kunde hun nok.

Hun kommer med dem, og Karlen tager hen til en Sandgrav og fylder dem med Sand, faar en gammel Vogn smurt, de havde, og Sækkene læsset paa den, og saa kjører han til Kjøbsted.

Manden følger jo med ham, og da de kommer i Nærheden af den, siger Karlen: „Nu vil a gaa tvært over, og du kjører saa ind til Kjøbmanden og spørger ham, om han vil have Korn. Men du skal holde ham ved Snak og forlange dobbelt saa meget, som andre Folk tager, og saa kan du jo sidde og drikke nogle Dramme, til a kommer. Endelig skal I blive uklar, og naar han siger, han vil ikke give det, du forlanger, saa skal du svare, at du vil heller ikke betale Brændevinet. Naar I saa er komne til at skjændes, saa skal a nok komme."

Det gaar nu, som Aftalen er, og Manden raaber: „Naa, vil I saa ikke have Rugen, saa vil a heller ikke betale Drammene."

Ja, han skulde nok bringe ham til at betale.

Saa kommer Tyven og siger: „Det er ikke værd at slaa paa ham, a vil hellere betale."

Den Snak tykker Kjøbmanden godt om, og han giver Tyven en Dram med. Tyven havde læsset Sandet af, og nu gaar han ud og læsser nogle Kornsække paa i Steden, og saa kjører Manden af igjen. Da Tyven har siddet og snakket lidt med Kjøbmanden, saa rejser

han af, og de mødes igjen paa det samme Sted, de skiltes. Nu kunde de faa Rugbrød og Finbrød.

En anden Morgen siger han: „Har I nogle Smørfjerdinger?"

„Nej."

„Ja, saa gaar du om og laaner os nogle."

Dem fylder han saa med Sand og kjører til en anden Kjøbmand med. Det gaar nu ligesom det andet Sted. Tyven faar Fjerdingerne byttet om, og de andre sidder og kjællinges saa længe, til han kommer. Manden vilde ikke betale Brændevinet, men saa vilde Tyven, og det var Kjøbmanden godt tilfreds med. Da de kom hjem, havde de Smør at sælge og fik Penge ind.

Nu gaar der en Tid hen. Den rige Mand kunde ikke forstaa, hvordan det forholdt sig med den Karl, og saa vilde han have det undersøgt. Da de havde faaet indhøst, skulde der være Høstgilde, og saa faar han en gammel Moder i en Kiste og gaar ind og spørger, om han kan ikke faa den sat ind til den fattige Mands; de havde ikke godt Plads til at have den dether Par Dage, men der var noget i Kisten, der ikke kunde taale Fugt. Hun fik fin Kage og Pølse med sig, og skulde saa ligge og høre efter, hvad Snak der faldt.

Naa, Kisten bliver saa sat ind til Kakkelovnen i Dagligstuen; men Tyven var ikke hjemme den Gang. Da han saa kommer, siger han: „Hvad er det for en Kiste?"

„Ja, det er den rige Mands, de vilde gjærne have den til at staa her, ilag de har Høstgilde."

„Den vil a sku have loppet," siger Tyven.

„Nej, det maa du ikke, a vil ikke i nogen Fornærmelse med vor Nabo.“

„Ja, saa lad den staa.“

Da de kom siden til at sove, stod han alligevel op og loppede Kisten. Saa vred han Halsen om paa Kjællingen, skar Enden af en Pølse og stoppede den i Halsen paa hende, tog Kagen ud, lukkede Kisten igjen og gik i hans Seng.

Den anden Dags Eftermiddag kom der Bud efter Kisten, nu kunde de nok have den igjen. Da den rige Mand saa lukker op, ser han jo straks, hvordan det er fat med den gamle, og saa siger han: „En kunde nok tænke, hun var for gammel og vag og kunde ikke taale at spise Pølse uden Kniv. Hvad skal vi nu gjøre?“ siger han.

„Ja, det er der jo ingen Fare ved. Nu kan vi hente den fattige Mands Kone og fortælle hende, at den gamle er død, og saa kan vi holde en ordentlig Begravelse.“

Som sagt saa gjort, den fattige Mand var med, og Tyven skulde ringe, og det var saa meget godt.

Men om Natten graver han hende op og bærer hende ind i Spisekammeret. Der samler han af, hvad der er, og rejser hjem med det. Men den gamle giver han et Glas Brændevin i Haanden og et Kjødben, og stiller hende op til Døren.

Om Morgenen blev den rige Mand helt forskyst. Han render ind til Konen og siger: „En kunde nok tænke, det vilde gaa saadan, hun fik ingen Kniv med sig.“

Tyven staar ude i den fattige Mands Lade, og da kommer den rige Mand til ham.

„Hvad er der ved det med dig? du er ikke saa glad som i Gaar.“

„Nej, min Moder gaar igjen, hun er kommen tilbage.“

„Ja, det er vel ikke galere, end hun kan lade sig begrave nok en Gang.“

„Ja, vil du gjøre det, saa skal du have saa mange Tak.“

Ja, han skulde have 100 Daler for det.

„Saa maa du ogsaa sørge for, det bliver gjort ordentlig.“

Han faar fat i hende og sætter hende ind ad en Halvgavls Luge op paa den rige Mands Loft. Der sad hun saa tværs over en Skjæppe, og al Rugen var borte, da den rige Mand kommer derop om Morgenen. Han var først gaaet ned ad Spisekammeret. Nej, der var hun ikke. Saa var han gaaet ud ad Laden, for han ser, der er noget Korn spildt uden til, og endelig kommer han op ad Trappen og finder hende der.

Han stikker i at græde, og Tyven kommer. „Tu a trør, du græder.“

„Ja, min Moder er kommen igjen.“

„A troer, Kjællingen er gal, saa godt, som hun blev sat væk.“

„Ja, véd du nogen Raad, saa brug dem.“

„Jammen a vil have noget for det, a vil ikke gjøre det for ingen Ting.“

Saa skulde han have 200 Daler til. Han sanker Kjællingen ned af Loftet og brækker en Væg ned af den

rige Mands Lade om Aftenen. Der sanker han alting ud af, hvad han kunde overkomme, og saa binder han tilsidst et Knippe Halm af Levningerne og giver hende endelig det sidste Knippe paa Ryggen. Saadan udstyret sætter han hende ved Siden af Laden i den fattige Mands Port.

Om Morgenen, den rige Mand kommer op, finder han hende jo snart, og saa vil han op til Præsten om Raad. Han slænger sig paa en Hest og vil ride derop. Men saa tager Tyven Kjællingen og binder paa Føllet med et Reb under Maven af det, giver hende en staklet Jærntyv i Haanden og lader saa Føllet løbe. Øget rimmede ad det, og Føllet naaer det paa Halvvejen. Da bliver Manden forkyost og vender om. Saa da han kommer hjem ad, staar Tyven der og tager fat paa Føllet.

„Da var det godt, om du kunde faa Magt med hende nu, for a véd ingen Raad."

„Ja, dersom du nu giver mig 400 Daler, saa skal a begrave hende, saa hun ikke kommer igjen."

Ja, det gaar den rige Mand ind paa. Han betaler Pengene, og Tyven gaar hjem med dem.

„Troer du nu ikke," siger han til Manden, „a har været dig lige saa god som ti Køer."

Jo, det havde han til Redelighed. Saa delte de Pengene imellem sig, og derefter rejste Tyven fra ham.

---

16. Prinsen, der hentede Livsens Vand.

En gammel Konge laa meget syg og kunde ikke kere sig, uden han fik Livsens Vand at drikke. Saa havde han tre Sønner, og den ældste af dem vilde da ud at hente det Vand til hans Fader. Han blev udstyret til Rejsen og rejste en lang Vej og kom forbi mange Steder. Navnlig kom han forbi et Sted, hvor der var megen Lystighed, og da han saa af Nysgjerrighed tog derind, saa blev han der.

Faderen laa nu hjemme og ventede paa hans Tilbagekomst, men han kom jo ikke, og saa troede han, han var omkommen undervejs. Saa skulde den anden Broder rejse ud efter at hente Livsens Vand og tillige finde Broderen. Men ham gaar det lige saadan. Efter at have rejst en lang Vej kom han til det Sted, hvor der var saa megen Lystighed, og saa kom han derind og blev ved Broderen.

Nu laa Faderen der og ventede efter Sønnen, og han kom ikke. Saa var der kun den yngste tilbage, og han tilbyder sig da at rejse og bliver udrustet og kommer af Sted.

Da han har rejst i lang Tid, kommer han til det samme Sted, hvor Brødrene var, og kommer i Snak med dem. De vilde have opholdt ham, men han vilde videre frem. Saa kommer han til en gammel Mand, der giver ham det Raad, at han skal tage ind paa et gammelt Slot, som han kommer forbi, og der vil han blive taget godt imod, og Ejeren vil ved Afrejsen byde ham til, at han maa forlange en Ting af ham, han

maatte tage en Ridehest af hans Stald. Men saa skulde han blot forlange en lille graa Hest, der stod bag ved Døren.

Saa kommer han ogsaa til det gamle Slot, og bliver taget godt imod. Da han saa igjen vilde rejse, tilbød Ejeren, at han maatte tage en Ridehest af hans Stald, hvilken han ønskede. Da han kommer nu ned i Stalden, saa han godt nok efter den lille graa Hest, der stod bag ved Døren, og saa forlangte han den.

Saa sagde Ejeren: „Den, der har kjendt dig det Raad, har ikke narret dig.“

Da han saa vil tage Hesten og trække den ud, siger den til ham: „Er det dig, der vil have mig?“ Saa kunde han da høre, den kunde snakke.

Han takker og er saa glad, og saa rejser han.

Hen ad Aften siger Hesten til ham: „Tag det Bundt Grønkaal og kast bag over dig.“

Da han gjorde det, stod der et Slot, og han drog derind og fik Nattely. Hesten havde undervist ham om, hvordan han der skulde bære sig ad. De vilde tilbyde ham en Foræring om Morgenen, og saa skulde han forlange en gammel Messing-Lysestage.

Det gjorde han saa, og han fik den med sig.

Næste Aften kylte han atter noget bag over sig, og saa stod der igjen et Slot.

„De vil nu lige saadan her byde dig en Foræring,“ siger Hesten, „og saa skal du forlange en gammel Dug,“ og den sagde ham, hvor den laa.

Han kom ind og var der om Natten og fik Dugen. Saa rider han videre paa Prins von Hesten og kommer

et langt Stød hen. Saa er han endelig ved det Sted, hvor Vandet var, som han skulde have.

„Nu skal du gaa ind paa Slottet efter det," siger Hesten, „og kommer saa i det inderste Gemak til et Springvand paa et Bord, og der skal du have en Flaske til Rede og saa fyldt med Vandet, og skynde dig at komme ud til mig igjen."

Ja, han gaar saa ind, men havde megen Besvær med det, for der var saa mange Troldkunster paa det Slot. Han kom igjennem mange Værelser, og til sidst kom han ind i det inderste Gemak, hvor Springvandet var. Der fylder han sin Flaske med Vandet, men saa faar han den yndigste Prinsesse at se, der ligger som halvt bedøvet i en Seng. Hende gaar han hen til en lidt. Endelig vil han til at affted igjen, men da bliver der saadan Susen og Brusen, og han havde nær ikke kommet ud. Forinden han gik, havde han imidlertid skrevet bag paa et Spejl, hvem han var, og hvad Tid han havde været der. Da han kom ned til Prins von Hesten, var den vred og sagde: „Du havde nær sat mit og dit Liv paa Spil, og saa havde det hele været omsonst."

Han har nu Vandet med sig og Lysestagen og Dugen, og saa rejser han tilbage. Men han vilde om ad Brødrene og se at faa dem med. Det vilde de ikke gjærne. Han fortalte dem jo, at han havde faaet Vandet, men da de saa kommer ud paa Vejen, tager de det fra ham og faar ham lukket inde i et Taarn, da de kommer hjem, uden at Faderen fik det at vide. Men Dugen og Lysestagen fik han med sig ned i Taarnet, og med dem opholder han Livet, for saa snart han gned paa

Lysestagen, saa blev det saa lyst der nede som om Dagen, og naar han bredte hans Dug, saa stod der Mad nok for ham paa den, og han kunde da sætte sig at spise.

Nu kom altsaa de to ældste Brødre ind til Faderen med Vandet og fortalte ham om den store Besvær, de havde haft med at faa det, og saa drak han af det og kom sig.

Men han gik jo og ventede efter den yngste Søn, og han kom ikke tilbage, det sørgede han saadan over. Da der var gaaet en 6, 7 Aar, kom den Prinsesse, han havde været inde hos, og som imidlertid havde faaet sig en Søn, til at se bag ved det Spejl, og saa fik hun at vide, hvem der var Fader til hendes Barn, det havde hun jo ikke vidst før. Hun gjør sig da færdig til at opsøge ham, og en Dag kom der en stads Befordring kjørende uden for den gamle Konges Slot. Prinsessen og Drengen stiger ud og sender Bud ind til Kongen, at han skal sende sin Søn ud til hende. Hun havde slaaet hendes Telt op der udenfor, og saa bredte hun de fineste Tæpper fra Teltet op til Slottet.

Nu tænkte Kongen jo, det var den ældste Søn, hun vilde tale med, og saa skal han da ride derned. Men han rider uden om det hele. Prinsessen staar med Drengen ved Haanden og ser paa det.

„Er det min Fader, der kommer?" siger Drengen.

„Nej, saadan Kujon til Fader har du ikke."

Hun vil ikke vide af ham at sige, og han maa ride tilbage med den Besked, at Kongen skal sende hende den rette.

Saa vil han da lade den anden Søn tage

derned, og han bliver lige saadan udstyret som den første. Men han red ogsaa uden om det hele.

„Er det nu min Fader, der kommer?“ siger Drengen?

„Nej, saadan Kujon til Fader har du ikke.“

Han maa ogsaa ride hjem igjen, og Prinsessen sender det Bud med, at dersom Kongen skaffer ikke den rette øjeblikkelig, saa skulde han faa saadan en Krig.

Han kommer saa hjem med den Besked, og Faderen bliver da helt angst. Det var ingen af dem, der var hjemme, og han vidste jo ikke, hvor den tredje var.

Saa sender han Bud ned til hende, at den tredje Søn var død.

Ja, hun svarer tilbage, at hvis de ikke kunde skaffe ham levende, skulde de skaffe ham død, og havde de ikke andet end hans Ben, vilde hun se dem.

Saa maa Brødrene til at fortælle, at de har sat ham ned i det Taarn, og der maa hans Ben da være. Der bliver saa gjort Undersøgelse, og han sidder der i god Behold. De blev jo allesammen meget forbavsede over det, og saa faar de ham ud, han skal pudses noget op, inden de sender ham ned til Prinsessen.

Nej, siger han, han vilde te'n, ligesom han var.

Han kom nu ridende nok saa strunk langs ad Tæpperne.

Drengen siger igjen: „Er det min Fader?“

„Ja, det er,“ siger hun, og saa tog hun vel imod ham og fulgte med ham op paa Slottet.

Det hele bliver nu opklaret for Faderen, og han blev jo saa glad ved at erfare, at hans tredje Søn endnu var i Live, og at det var ham, der havde hentet

Livsens Vand til ham. Men hans to Brødre, der havde gjort ham saa megen Fortræd, bliver sat ind i Taarnet, som han sad i.

Saa sagde Prins von Hesten til ham, at han skulde hugge hans Hoved af og sætte om til dens Hale, saa skulde han se, hvad det kunde blive til. Det gjorde han saa ogsaa, og da blev den til en Prins, som havde været forhekset, men nu var Fortryllelsen hævet. Det var en Broder til Prinsessen, og han havde ogsaa et Slot, som han drog hjem til. Siden lever de herlig og vel.

---

17. Filthat og den stolte Pige.

Der var en Herremand, han havde en eneste Datter og hun var slemt stolt. Naar der kom en fattig, vendte hun Bagdelen til og gav dem en Almisse der omme æbag i hendes Haand. Hendes Fader var ikke saa meget glad ved det, og da han kom i Tanker om at ville have hende gift, var det jo ogsaa galt. Der var en Herremand i Nærheden, som han vilde gjærne hun skulde have, men hun vilde have én, der var meget højere paa Straa, en Baron eller en Greve.

Saa havde de aftalt, begge Herremænd, at han skulde se at faa hende ydmyget paa den Maade, han kunde, saa hun kunde blive glad ved at være hans Kone. Han klæder sig da ud som en fattig Stodder, det gjør den anden Herremand, og kommer og beder om en Almisse. Faderen

havde sørget for, at der var ingen af Folkene til Stede, og hun kommer da, som hun plejer, og rækker ham Almissen bagfra. Saa griber han hende, binder et Tørklæde om Munden af hende og bærer hende ud i en lukket Vogn, som holder udenfor. Derefter kjører han ud med hende i en Hede og øde Egn, og hun véd jo ikke, hvor hun er. De kommer hen til en Jordhytte, han har lavet, og der skal hun være.

Saa siger han, at nu vil han gaa op paa Herregaarden og passe Kreaturer, og hun skal blive hjemme at passe Hytten og sy paa hans Pøger og tørre dem, naar han kom vaad hjem. Hun tykte jo, det var strænge Akkorder, men vidste ikke, hvor hun var, og hvor hun skulde hen, saa hun maatte jo finde sig i det. Han kaldte sig Filthat, og altsaa maatte hun bøde hans Bukser og lave hans Mad.

Saa gik der jo da et Stød hen, da siger han en Aften, at hun skulde følges med ham op paa Herregaarden næste Morgen og vaske med.

Hun klagede sig, hun kunde ikke vaske, hun havde aldrig vasket før, og det kunde ikke blive til noget.

Men det kunde ikke hjælpe, hvad hun sagde, af Sted skulde hun. Og saa sagde han: „Se at stjæl lidt Sæbe der oppe; vi skal jo selv vaske og kunde have god Nytte af det."

Det græd hun for, hun vidste ikke, hvordan hun skulde med det.

„Du kan jo have det inde ved Tæerne af dine Klodser."

Naa, saa kom hun da op at vaske, og det gik, som det kunde. Hun fik ogsaa lidt Sæbe og fik det puttet

ind i Klodserne. Men da hun saa skulde hjem om Aftenen, kom Herremanden og vilde se deher Daglejerkoner efter, om de havde ikke taget noget. Han kommer ogsaa og spørger hende, om hun har ikke taget Sæbe, og slaar i det samme til hendes Klodser, saa Sæben flyver ud. Hun bliver da dygtig hejret ud, og saa kan hun gaa med det.

Da Filthat kommer hjem, og hun fortæller ham, hvor sølle det er gaaet hende, saa bliver han jo vred. Hun fortalte om, at Herremanden havde opdaget det, og saadan og saadan, og han sagde: Ja, hun kunde jo have passet bedre paa.

Nu gik hun der og sled Tiden af, som hun kunde bedst, og saa en lang Tid efter kommer Filthat igjen en Aften og fortæller, te nu skal Herremanden have Bryllup, og da han havde set hende, og hun var omtrent paa samme Størrelse som hans Brud, saa skulde hun op og tages Maal af. Ved den Lejlighed skulde hun da se at gjøre en Fangst og faa fat i nogle Klude af dether dejlige Tøj.

Hun vilde jo nødig til det og klagede sig elendig, hun vidste ikke, hvordan hun skulde bære sig ad.

Jo, det kunde hun sagt, hun kunde stoppe Kludene ned ved hendes Barm, og hvis hun ikke gjorde det, var hun en sølle én, og det var saa ringe med hende, som det kunde være.

Hun maatte da af Sted, for hun turde ikke andet. Altsaa kommer hun derop, og der bliver taget Maal af hende. Hun fik da nogle Klude at se, som laa der, og hun gjør jo, som Filthat har sagt, og stopper dem ind paa Barmen. Da hun saa skal gaa, kommer Herre-

manden jo og ser efter, og han slaar til hende, saa alle Kludene falder ud, og hun græder og siger, at denher Filthat havde sagt, hun skulde gjøre det, og han var saa og saa stræng ved hende.

Ja, saa lader han hende da gaa, og hun kommer hjem til Filthat og fortæller, hvor inderlig kjed hun var af det, det var gaaet hende saa og saa daarlig, og hun vilde aldrig mere derop.

Men han sagde: „Det kan ikke hjælpe, du klager dig, du maa selv være Skyld i det. Men du kan heller ikke blive fri for at komme derop, for nu skal du til at være Gangkone paa Herregaarden. Der skal laves meget til i deher Dage til Bryllupet, og i Morgen skal de slagte. Det skal du hjælpe til ved, og saa faar Folkene jo Suppe. Se saa til, du kan faa nogle Suppe med hjem til mig.“

Ja, hun kommer derop og hjælper til ved det, endskjøndt hun aldrig havde været med til at slagte før, saa det gik, som det kunde. Saa blev der ogsaa lavet Suppe, og om Aftenen listede hun sig til at faa en Slandt i en Krukke, men da hun saa skulde til at hjem, var det det samme igjen med Herremanden; han opdagede, hvad hun gik med, og tog Krukken fra hende og skjældte hende dygtig ud.

Hun var sølle ved det, da hun kom hjem, for hun vidste jo, at nu skulde hun have Skjænd igjen, og det fik hun ogsaa. Filthat var dygtig stræng ved hende, og hun havde ondt med at faa hans Klæder i Stand og faa det tørret, saa hun døvede ikke saa lidt.

Saa en Dag kommer han og fortæller, at nu skal Bryllupet være oppe paa Herregaarden den næste Dag,

og nu var Herremanden kommen i Tanker om, at hun skulde op og sidde ved Siden af ham paa Vejen til Kirken, for hans Brud kom ikke til ham inden ved Kirkestetten. „Saa kan du da komme i Stads den Dag og have den fine Kjole paa.“

Hun var saa meget fortænkt over, hvordan det skulde gaa til. Men hun skulde jo da derop og i de fine Klæder og sidde ved Herremanden, og det kom hun ogsaa.

Som de nu kjører til Kirken, skulde de lige forbi Filthattes Hytte. Han var kommen vaad hjem om Aftenen, og hun havde hans Bukser hængt til Tørre. Nu havde Herremanden sagt til hans Folk, at de skulde sætte Ild paa Hytten, naar de kom i Nærheden, og da de er saa komne paa Vognen og kommer kjørende, faar hun at se, at der stiger Røg op, og det brænder der henne. Hun kan nok se, hvor det er, og bliver da saa angst, te hun raaber og skriger: „Filthattes Bukser! Filthattes Bukser! Naar de nu brænder, hvad skal a gjøre! a er jo helt ulykkelig.“

Saa vender Herremanden sig om til hende og siger, at nu skulde hun ikke længer være i Hytten ved Filthat, og derfor kunde det være det samme, den brændte, for han var selv ingen andre end Filthat, og nu skulde hun være hans Kone fra i Dag af. Det var en anden Snak, det vilde hun jo da saa meget gjærne. Saa kjører de til Kirke, og der var hendes Fader og Brudefølget blevet samlet, og saa bliver de viet og kjører hjem og holder Bryllup.

Se saadan blev hun Herremandens Kone i Steden for Filthattes.

---

18. De vittige Svar.

Kongen i Stokholm var spadseret sivil ud og gik hen ad Landevejen. Da kom der en Dreng kjørende.

„Kan jeg ikke komme op at kjøre med dig?“ siger Kongen.

Drengen siger jo.

„Hvad hedder du, min Søn?“

„A hedder Tværs-over-en-Vej.“

„Det var da et sært Navn,“ siger Kongen.

Nej, det var da ikke saa sært et Navn, for han hed Aksel, og en Vognaksel den gaar jo altid tvært over Vejen.

„Hvad bestiller din Fader?“ siger Kongen.

„Han gaar og leder efter det, han vil ikke have.“

Ja, det var da noget sært noget at lede efter, mente Kongen.

Nej, det var det ikke, for han havde en Skov, der var indgjærdet, og det var der blevet Huller i, saadan at Svinene kunde gaa igjennem; der gik han og ledte efter de Huller, for at faa Gjærdet sat i Stand, te Svinene skulde ikke komme der ind.

„Hvad bestiller din Moder?“

Hun bager Brød i Aar af det, vi spiste i Fjor.“

Det kunde Kongen heller ikke forstaa.

Jo, det var da nemt at forstaa, for i Fjor avlede de saa daarligt, saa de maatte kjøbe Brød, saa længe de havde Penge, og siden laante de Brød, til de fik indavlet, saa vilde hans Fader betale igjen det, de havde laant....

„Hvad bestiller din Søster?“

„Hun sidder hjemme og græder."

„Hvad græder hun over?" siger Kongen.

„Hun græder over det i Aar, hun grinnede ad i Fjor."

Ja, det kunde Kongen heller ikke forstaa.

Jo, det var nemt, for da var der flere Piger, der var komne galt afsted, og det tykte hun der var et Spil og grinnede ad, men i Aar var hun selv kommen lige saa galt af Sted, og det sad hun nu og græd over.

Saa kom de til en Milepæl, hvor Drengen var vant til at give Brød. Han fortæller nu, at han har en god Madkurv med sig, og saa tager han hans Kniv op og skjærer Brød til Hestene, samt giver Kongen en Bid Smør og Brød med sig af det, han havde i Kurven. Derefter lægger han hans Kniv fra sig paa Jorden, det var saadan en pæn Kniv og en god Kniv, de Staand han giver Hestene Brødet. Den Gang det havde saa Ende, kom Drengen og vilde pakke hans Kurv til, men da var Kniven henne, for Kongen havde sat hans Fod over den og stod og traadte paa den.

Drengen ledte og ledte, men kunde ingen Kniv finde.

„Du tror da vel ikke, jeg har stjaalet den?" siger Kongen.

„Ja, havde a været jenn,
saa havde min Kniv ikke bleven henn'."

svarede Drengen. Kongen gik saa til Side, og Kniven kom for Dagen igjen. De sætter dem op, og da de havde kjørt en lidt, saa vilde Kongen ikke age med længere, han stod af og gik en anden Vej.

Det stod nu hen en Tid. Kongen han gik og

tænkte ved sig selv: „Den Dreng var ikke saa gal en Dreng, ham maa der være noget Kløgt ved,“ og han skriver til Drengens Fader, te han skulde sende hans Søn til Stokholm, Kongen vilde tale ved ham.

Det bliver Faderen meget harmet over, og han siger: „Hvad har du gjort? har du stjaalet eller gjort noget andet ondt, siden der kommer saadan Bud fra Kongen?“

Nej, han havde ikke, svarede Drengen, han var ikke ræd for Kongen.

Den Gang han kom saa og mældte sig, nu var han kommen, gik Tjeneren jo ind og mældte, te der var en ung Fyr der ude.

Ja, saa skulde han komme ind.

Han kommer, og Kongen træder til og giver ham Haand og siger Tak for det sidste. „Kan du kjende mig?“ siger han.

„Jo, i Dag kan a nok kjende dig som Konge, sidst kjendte a dig som et andet Menneske, der var oppe at kjøre med mig og traadte paa min Kniv.“

„Ja, vist nok, men nu vil jeg have dig i min Tjeneste her paa Gaarden.“

Det kunde Kongen jo godt faa, og saa fik Drengen saadan en simpel Kondition først, siden én noget bedre, og blev ved at tjene der saa længe, til Kongen gav ham et Grevskab i Løn der inde i Sverige, fordi han havde været oppe at kjøre med ham. Der boede Drengen i flere Aar og var Kongens gode Ven og Raadgiver; naar der var noget i Vejen, saa skulde han al Tid til ham og have Raad.

---

19. De sære Navne.

En Tjenestekarl fik en Aften Lov til at gaa hjem til sine Forældre. Da han gik tilbage, forvildede han sig og kom til en Gaard, hvor Manden stod og vandede en Hest.

„God Aften, Faaer!" siger han.

„A hedder ikke Faaer, a hedder Husbond=Braat."

„Det er en god Hest, I har der."

„Det er ingen Hest, det er en Pillegraww."

„Er det godt Vand, du har i din Brønd?"

„Det er ingen Brønd, den kalder vi Ååt."

Idet han nu ser sig om, siger han: „Kan du nok faa den Lade fuld, den er saa stor?"

„Det er ingen Lade, det er en Glee=hold=for=wand."

Saa kommer han ind i Stuen, og da staar Konen og løfter en Gryde af Ilden.

„God Aften, Moer!" siger han.

„A hedder ikke Moer, a hedder Fru=Gaat."

„Det var en ordentlig Gryde Kaal, I har der."

„Det kalder vi ikke Kaal, men Kaallensjæt."

„Det er er svær Ild, I har paa."

„Det kalder vi ikke Ild, men Lidt=for=hjæt."

Saa bliver han sat til Bordet, og de skal til at spise, og en stor Hund gik under Bordet.

„Det er en stor Hund, I har."

„Den kalder vi ikke Hund, den hedder Mark=om=fæjj."

„Det er ogsaa en vildele Kat."

„Det er ingen Kat, den hedder Fru=bæjj."

Da de saa havde afspist og rejste dem, kom han til at se ud af Vinduerne.

„Det er saadan smaa Vinduer, I har.“

„Det er ikke Vinduer, men Morgenlys.“

Saa gik de andre i Seng, og han skulde ligge paa Bænken. Men han kunde jo ikke falde i Søvn. Da han havde ligget lidt, kom Katten og Hunden op at slaas om Kaalen. Hunden smed Katten op i Ilden, og der gik Ild i Haarene af den. Saa sprang den ud af Vinduet og over i Laden, og den begyndte at brænde. Saa stod Karlen op og tog Hesten og red hen uden for Vinduet og sagde: „Husbond-Braat! tal til Fru-Gaat, Mark-om-fæjj og Fru-bæjj er kommen op at slaas om Kaallenfjæt, og der er kommen Lidt-for-hjæt i Fru-bæjj, og hun er sprungen ud af Morgenlys, og kommer du indt op til Åât, saa gaar Glee-hold-for-wand.

Og nu er a kommen op paa Pillegraww,
og nu ser I mig aldrig mer i jer Daww.“

---

20. Faderens tre Formaninger.

En Mand laa paa sit Dødsleje og tog Afsked med sin Søn, der stod ved Siden af. Saa siger han: „Nu vil jeg give dig tre Formaninger. Den første er, at du ikke maa besøge en god Ven for tit. Den anden er, at naar du kommer til Marked, saa skal du tage den første Kjøber, for det er den bedste. Den tredje Formaning

er, at naar du vil have dig en Kone, skal du hellere tage én nær ved med mange Lyder end én langt borte fra med mange Dyder."

Saa døde Faderen.

Nu boede der en Enkekone Nabo til ham, og hun havde en voksen Datter. Dem gik han tit ind og besøgte, og de var da saadan rigtig gode Venner. En Dag havde de travlt med at bage, og da kommer han igjen der om.

Nu er Kvindfolkene gjærne lidt pirrelige ved saadan en Lejlighed. Saa siger Konen: „Hvem var det nu, der kom ind?"

„Aa, det er jo ham igjen," siger Datteren, „hvad skal vi opvarte ham med?"

„Aa, giv ham et Stykke Brød og en Spegesild, og lad ham saa gaa med det."

Det faar han, og han sidder og spiser et Stykke af Brødet, men Spegesilden tager han med hjem og hænger den op paa hans Loft. Nu havde han sandet, at hans Faders første Formaning paste.

En Tid efter havde han en Hest, han vilde have solgt, og trak saa til Marked med den. Næppe er han kommen der, før der bliver budt ham en god Pris, men han vil ikke sælge den endnu. Han staar hele Dagen, men kan ikke senere blive budt en eneste Gang paa den, og saa trækker han den atter hjem. Otte Dage efter bliver den syg og døer. Han flaaer Huden af og hænger den op paa Loftet ved Siden af Silden til Minde om den anden Formaning af hans Faders.

Saa hører han, at der er en velhavende Gaardmand nogle Mil derfra, som har en Datter, og hende

rejser han hen efter og vil bejle til. Men nu ligger Faderens tredje Formaning ham paa Sinde. De bliver ogsaa omtrent enige om Tingene. Derefter klæder han sig ud som Tigger og kommer der en Aften silde og beder om Husly.

I Førstningen nægtede de det, men saa siger Datteren: „Han kan jo ligge i Ovnen.“

Ja, saa faar han Pladsen anvist og kryber derind.

Nu var Ovnen lige ved Siden af Datterens Værelse. Lidt efter kommer hun og vil i Seng, men Karlen ligger jo vaagen og lytter efter. Da alt er bleven roligt, kommer én af de andre Karle og gaar ind i Kammeret til Pigen, og de havde nu deres Snak. Lidt efter lister Tiggeren sig ud og ind i Kammeret, hvor han tager Pigens Særk, for den laa oven paa hendes andet Klæder — det var jo i den Tid, de laa uden Linned i Sengene — og saa rejser han af hjem med den. Der bliver jo ledt efter Særken om Morgenen, men den var ikke til at finde.

Kort Tid efter kom Pigen og hendes Forældre over og vilde se hans Sager efter, og det var jo saa meget godt. Der var en nyopbygget Gaard, og Faderen syntes godt om det hele.

Saa siger Karlen omsider: „Nu skal I ogsaa op at se mit Loft.“ Manden gaar først op, og saa kommer Datteren efter. Der hænger Særken ved Siden af Hestehuden og Spegesilden.

Saa faar hun Øje paa den, tager i den og siger: „Fader, Fader, der er min Særk.“

Saa siger Karlen: „Ja, det er rigtigt nok, det

var for at huske min Faders Formaning, jeg hængte den der. Men I maa godt rejse hjem igjen, for jeg vil hverken eje eller have din Datter."

---

21. Noget af Familjen.

En svensk Dreng gik paa Vejen til Stokholm for at skulle forrette et Ærinde. Da kom der en Grev Oxenstjerna kjørende om ved ham, og saa siger Drengen til Greven, idet han kjører om: „Kan a ikke komme op at age med?"

„Jo," siger han saa, „du kan sidde op der ved Kusken."

Saa sad han der en lidt. Endelig siger Greven: „Hvad hedder du, min Søn?"

„A hedder Per Stud."

„Hedder du Per Stud! det var et underligt Navn til et Menneske," siger Greven.

„Ja, min Fader han har stjaalet en Stud en Gang, og siden kaldte de ham Kræ Stud, og nu har de altid kaldt mig Per Stud."

Naa, ja det er jo ogsaa en Maade at komme til et Navn paa."

Saa kjører de en lidt igjen. Da siger Drengen til Greven: „Hvad hedder du?"

„Jeg hedder Grev Oxenstjerna."

„Naa, ja saa har din Fader vel stjaalet en Oxe."

„Nej, vist ikke,“ siger Greven, „han har dog ikke faaet Navn paa den Maade.“

Saa var det nu ikke mere, og det staar hen en lidt, saa skulde Drengen til Stokholm igjen et Ærinde for hans Husbond, og han gaar om ad Grevens Gaard og mælder sig der, han vilde gjærne tale med Greven.

Naa ja, hvad det var for en Karl?

„Ja—a, det er ret en Bondedreng,“ siger Tjeneren, „men han siger, han er noget af Deres Familje.“

„Ja, da maa jeg ud at se den Fyr.“

„Naa, min Søn!“ siger han saa, „hvad vil du af mig?“

„Ja, De kan jo nok huske, a var oppe at kjøre med Dem.“

Ja, det kunde han nok huske.

„For a er kommen i Tanker om, vi er noget i Familje sammen.“

„Naa, er vi det, hvordan er det gaaet til?“

„Jo, a er kommen i Tanker om, te det er Stude først, og naar de bliver store og gamle, saa bliver de til Oxer.“

Ja, maaske det kunde og være.

„Hvor længe bliver du ved at tjene din Husbond?“

Ja, det vidste han ikke, han var ikke stedt længere end til næste Fardag.

„Ja, saa skal du ikke tage Tjeneste ved ham længere, du kan komme til mig og bære Vand og Tørv, her kan altid blive noget at bestille.“

Det vilde han ogsaa gjærne, og han bliver ved at tjene Greven saa længe, først som Vandbærer og Træ- kjører, til Greven gjorde en stor Mand af ham, og til sidst gav han ham en Gaard at leve af.

---

22. Gassen.

Nogle tyske Soldater skulde gjennem en Landsby en Aften, men turde ikke ride gjennem den uden Lys. Saa kommer de ind i den første Gaard, hvor Sogne- fogden boede, og banker paa, men Manden tør ikke staa op og siger til Konen, at hun skal tage et Skjørt om sig og gaa ud til dem.

Hun gaar saa ud ad Dagligstuen og lopper Vin- duet. Soldaterne brokker nu løs: „Motter, vi mos Likt haben."

„Ja, det kan a saamænd ikke forstaa," siger hun, „a skal gaa ind og snakke med min Mand om det."

Hun kommer saa ind.

„De vil have Likt," siger hun, „men hvad er det?"

„Det er vel noget, de vil have at æde, det er nok en Ost, lad dem faa én, saa kommer vi vel af med dem."

De faar saa Osten.

„Das seer got, vi mos Lanternen haben."

„Lanternen, ja nu skal a gaa ind og sige det til min Mand."

„Ja, det er vel Smør," siger han, „lad dem faa et Stykke Smør."

Det fik de og var glade ved.

„Das auk seer got, aber vi mos Gas haben."

Saa gaar hun ind igjen.

„Nu tror a, de bliver sære, nu vil de have vor Gasse."

„Ja, giv dem saa Gassen. Tag et Skjørt mere om dig, og gaa ud og tag den."

Hun faar fat i den og vrider saa Halsen om paa den og gaar ud til dem med denher Gasse.

„Das alles seer got, Motter, got Nakt."

Saa blev Folkene skilt ved dem.

---

23. Den stjaalne Stud.

Sydvest for Ølgod Præstegaard ligger et Engdrag, Tranekjær, som hører til Præstegaardens Jorder. Denne Eng var forhen meget søgt som Natteopholdssted for Kvægdriverne, naar de førte deres Kvæg fra Nørre- til Sønderjylland.

En Søndag Morgen, da Præsten og Degnen som sædvanlig kjørte fra Ølgod til Strellev, opdagede de en Flok Stude i Engen, og da de blev opmærksomme paa, at Driveren sov, enedes de snart om at nappe én af Studene og slagte og dele den. De besørgede saa det, og Kjødet blev delt imellem dem. Nu var Huden tilbage, og da de ikke vilde skjære den i Stykker, foreslog

Præsten, at de kunde rykkes om den. Præsten tog saa fat i Hornene, det var fornuftigt nok, og Degnen fik ved Halen, men da den var glat og slibrig, saa faldt han paa Enden og stødte sig. Det morede Præsten sig over, men Degnen blev noget fornærmet og tænkte: „Vi til en anden Gang."

Noget efter kom Bispen der paa Visitats. Ved Bordet rejste han sig og udtalte sin Glæde over den gode Forstaaelse, der fandt Sted imellem Præsten og Degnen.

Ja, Degnen takkede paa sine Vegne, og hvad Forstaaelsen angik, saa var den god nok og havde været det paa én Gang nær, da var det nær kommen til Strid imellem dem.

„Saa—aa, hvorledes det?"

„Jo, det var den Gang vi stjal en Stud."

„Bevares vel, stjal en Stud!"

Præsten sprang hurtig fra Bordet og lod, som han havde faaet et Stykke Kjød paa tværs i Halsen; han ud af Døren, og Degnen bag efter. Da han kommer ud til ham i Forstuen, siger Præsten: „Mand, han skiller mig jo ved Kjolen."

„Giv mig 100 Daler, og jeg klarer Sagen."

Præsten maa bide i det sure Æble og love at betale de 100 Daler.

Da de kommer ind igjen til Bordet, fortsatte Bispen: „Men hvordan gik det saa med den Stud?"

Degnen gjentog Fortællingen. „Vi stjal en Stud og rykkedes om Huden af den, da vi havde faaet den slagtet. Saa tog Præsten ved Hornene, og jeg ved Halen, og den gled fra mig, og jeg faldt paa Gumpen

og stødte mig, og derved vaagnede jeg, for det hele var en Drøm."

Bispen lo, og Præsten maatte af med de 100 Daler.

---

24. Hjælpen i Ord.

Det var i et Sogn, der var bleven kaldet en ny Præst, og da han kom, vilde alle Folk hilse paa ham.

Saa var der især en Bondemand, der var saa farlig venlig imod ham og sagde flere Gange: „Dersom I trænger til en Tjeneste, saa kan I bare henvende jer til mig."

Det skete da ogsaa, at Præsten kom til at trænge til en Kjøren, fordi hans egne Heste var i Brug, og han mindedes da, hvad den Mand havde lovet ham, hvorfor han sender ham Bud, om han kan nu kjøre der og der hen.

Ja, det var jo slemt nok, men der var ikke saa faa Ting i Vejen for Manden, han kunde ikke denher Gang, men en anden Gang skulde han være lige saa villig som skyldig.

Det gaar saa ikke Præsten bedre, end at han anden Gang sender Manden Bud, men ogsaa da var der en svær Hoben Forhindringer. „Kom blot en anden Gang!" var den Besked, han fik.

Nu traf det saadan ind, te Præsten sender Bud til ham tredje Gang, men da var det snart værre med Lejlighed end før.

En Tid efter træffer Præsten den Mand og siger saa: „Hvordan kan det være, at du ikke har kunnet hjælpe mig, og du var endda den, der lovede allerbedst, da jeg kom til Sognet?“

„Ja, a skal sige Hr. Pastor det ligefrem, a tilbød det nok den Gang, men det var blot min Mening, te a vilde gjærne hjælpe Præsten til Rette saadan — i Ord og Tale.“

---

25. Spøgeriet paa Restrup.

Jens Pedersen i Skjoldelev havde en Søn, der slog noget galt an, og Degnen i samme By havde én, der ikke var meget bedre. Det var kort sagt de slemmeste Knægte, der kunde gives nogen Steder. Ved hinanden var de nu alle Tider, og naar de havde været ude paa Kommers om Aftenen, gik de ind og lagde dem ved hverandre.

Forældrene var nu paa begge Sider saa grov kjede af, te de kunde ikke styre deher Hvalpe. Men hvad sker saa? En Gang de havde rendt ude om Natten og gjort Kunster, da træffer de at gaa over Sabro Kirkegaard saadan ved Midnatstider, og der kommer i det samme 11 sorte Karle og stiller an med at ville slaa Kegler inde paa Kirkegaarden. Da blev Degnens Søn saa forbavset, te han rendte af hjem ad og var helt ude af det, for det han havde set det Syn, og siden den Tid kunde Degnen saa godt komme af Sted med ham.

Den anden Prygl derimod han snapper Kloden og iger til Karlene: „A ser, I er ikke uden 11, a kan vel komme i med jer."

Der var ingen, der svarte ham, men han slog med Kloden og vandt dygtig fra dem, og han skrev nøjagtig op, hvad han vandt. Saa kom jo deres Tid, de kunde ikke være der længere, men han forlangte hans Betaling af dem og greb fat i Nakken af den ene og sagde, te ham vilde han beholde, til de betalte. Men han sagde, te han havde ikke noget at betale med.

„Vil du blot vente til i Morgen Aften og saa komme igjen og give et Par gode Traad paa Stenen, der ligger her uden for Vavenhuset, saa skal a nok komme og gjøre Redelighed med dig."

Ja, saa lod han ham gaa og mødte godt nok paa Pladsen næste Aften, men der kom ingen. Knægten sætter saa af hjem til Forældrene, til Degnens kunde han ikke komme nu, for de havde jo faaet deres Dreng lavet saadan, siden han kom rendende hjem fra Kirkegaarden, te han blev hjemme, og den anden Prygl vilde de jo ikke vide af at sige.

Faderen bliver vred, da han kommer anstigende, og siger til Konen: „Nu skal han væk, han kan rejse hans Kaas ud i Verden, og kan han ikke andet, saa kan han tigge."

Ja, det tykte hun jo ikke om, men der var ikke andet at gjøre, og saa siger hun: „Da skal a minsæl til at hen og have en Madpose syet, han kan have noget Mad med sig i til at begynde paa."

Hun syer saa en stor Tværsæk, og han faar Flæsk og Kjød og Pølser med sig paa Rejsen.

Men han vil først op at se, om den anden ikke skulde være kommen med Pengene, og den Gang det blev Aften, saa gaar han op paa Kirkegaarden.

Nej, der var ingen.

Saa faar han at se i det samme, ved det han kommer til at kaste et Øje over ad Restrup Skov lige ved Siden heraf, te der var et Lys eller et Baal inde i Skoven. Saa gaar han efter og vil se, hvad det er. Da var det én, der havde hængt sig i et Træ, og saa havde han først stukken Ild paa noget underneden Træet, for at de skulde se at finde ham, og derefter var han kravlet op og havde hængt sig.

Pryglen siger saa til ham: „Hvad hænger du der og gloer efter, min Broer? kom du herned, a har Levemaade i min Pose.“

Nej, han vilde ikke svare ham.

Saa kravler han op i Træet og skjærer ham ned. Han plumper jo ned paa Jorden, og Knægten huserer jo noget med ham for at faa ham til at svare eller give Livstegn fra sig, men det kunde ikke blive til noget. Saa trækker han af igjen og véd snart ikke, hvad han gaar og dorsker efter.

Han gaar saa neden om Skoven, der gaar en Vej fra Restrup til Sabro, men da han stikker nu hen ad den, saa kommer der en hel Hoben Vogne raslende hen ad Vejen. Han ned og tester dem an: Hvad det var for Folk, og hvor de skulde hen?

Ja, saadan og saadan var det, hver eneste Aften maatte de fra Gaarden, for der var ingen, der kunde være der om Natten for Spøgeri, men hver Morgen tog de tilbage igjen og paste, hvad de havde med at gjøre.

De vil nu sige, der er et Kammer paa Restrup, hvor ingen kan være den Dag i Dag, der er saadant Spektakel og Kommers. Det skal nu virkelig være Tilfældet, men lad nu det være, hvad det er, med det Skidteri.

Saa siger Knægten, om der var ikke én, der vilde følge med ham tilbage til Gaarden, for han var ikke ræd for at være der, og han vilde da prøve at derned.

Der var ikke mange, der turde det. Men han var ikke saadan at skilles ved, og han bliver ved at huse med dem, te de følger da et Par Stykker med ham, og han lover dem, de skulde da saadan og saadan komme afsted med det.

Da de nu endelig kommer derned, siger han til den ene: „Du kan gaa ud og hente os en Fedekalv, vi vil have den slagtet og have os noget at leve af."

Han gaar, men vil ikke til at komme igjen. Saa vil Knægten til at op og se, hvad det er bleven til med ham. Da ligger han inden Døren og er slaaet ihjel, Hovedet er slaaet i Stykker af ham.

„Hvad Fanden er det for noget Skidteri?" siger han.

Naa, han rager omkring og finder én af Kalvene og slæber af med den for at faa den slagtet. Da han staar nu og tumler med dether, saa kommer der tolv sorte Karle slæbende med en Helvedes stor sort Kiste og sætter den midt paa Gulvet, og saa vil de til at gaa igjen. Han griber fat i én af dem og spørger ham om, hvad der er i den Kiste.

Ja, han maatte endelig lade ham gaa, for nu gik de andre.

Nej, han skulde først sige ham det.

Ja, der laa en kridhvid Mand i den.

Saa slap han ved ham, og nu fik han travlt med at skulle have den Kiste lukket op, der var ikke Tanke om at faa Kalv slagtet nu. Han døjede haardt med det, men fik den da endelig op. Saa var der en Kiste inden i den igjen, og det var en Zinkkiste. Ogsaa den faar han bødlet op, og saa laa den kridhvide Mand inde i den.

Han spørger ham nu ud om, hvad han har der at gjøre.

Men det vilde han ikke sige, og Knægten kunde ikke faa noget ud af ham. Han var iskold at føle paa, og da Drengen havde faaet gjort Ild paa, saa satte han ham hen til Varmen.

Han viste af, han vilde ikke være der, og saa gav Drengen sig til at give ham nogle gode Kløv. Han kunde ikke faa noget ud af ham endnu, og saa tog han fat i ham igjen og gav ham nok en Lining.

„Naa, du vil ikke bekjende, hvad du gaar her efter," siger han.

Nej, han sagde ingen Ting endnu. Saa tog Knægten fat og slængte ham hen til en Skruestik, der stod i Stuen, og skruede hans Fingre i den.

Saa tilsidst fik han Munden paa Gang, se, det hjalp. Han havde en Gang i fordums Tider ejet Restrup og hed Lars Ross. Saa var han kommen i Tanker om at ville have al Restrup Mark kastet inde, og det gjorde han, mens Præsten var paa Prækestolen. Han havde Fanden til at hjælpe sig med det, og han kastede det inde, eftersom Manden red, for han havde sat sig

paa en Hest, og satte Dige op og alting. Men saa var han nær ved at have omreden al Sabro Mark, og havde ogsaa gjort det, hvis Mændene ikke havde løben ind og raabt Præsten af Stolen. Der er ogsaa saadan et svære Dige omkring Marken endnu i Skjellet med Sabro By. Se, det var nu en svær Uret, Manden der havde gjort, og derfor kunde han ingen Hvile faa i hans Grav.

Den Gang Knægten havde saa hørt det, saa tog han ham og pakkede ham ned i Kisten igjen, som han før var, og da deres Tid var, saa kom de Mænd tilbage og hent ham.

Knægten blev nu i al Rolighed, til det blev Dag, og da saa Folkene kom, fortalte han dem, hvad det var, der gik og spøgte. Se saa var det bleven opdaget, og nu fik Lars Ross Hvile, og Spøgeriet hørte op. Siden den Tid har de kunnet være paa Restrup om Natten, og det er kun et enkelt Kammer, det spøger i. Saa kom Knægten hjem igjen og blev et skikkeligt Menneske.

---

26. Niels Pedersens Bibel.

For mange Aar siden var der en bitte Karl ved Soldaterne, der hed Niels Pedersen af Rands. Han var en Dag med Regimentet i Kirke, men saa i Steden for at kaste op i Bibelen og søge efter Teksten som hans andre Kammerater saa tog han et Spil Kort op

og lagde dem forved sig paa Bænken. Nu skulde I have set, hvordan Præsten, Skjærsanten, Borgmesteren og alle de andre gjorde store Øjne. De befalede Niels at stikke Kortene i Tasken, men da han ikke vilde lystre Kommando, trak Skjærsanten ham, saa snart de havde sunget de sidste Vers, ud af Guds Hus og hen til Borgmesteren, eller hvad han nu hed.

Saa sagde denher Borgmester til ham: „Hvordan kan du excursere dine skandaløse Manerer i Kirken? kan du gjøre Rigtighed og Redelighed for din Defension, saa er det godt, ellers er du vis paa, du skal faa Stribs."

Niels Pedersen svarede: „Siden jeres Velærværdighed er saa god at tillade mig det, kan a forklare jer det. A var 8 Dage paa Marschen og havde ikke uden 4 Skilling om Dagen, og det vil jeres Velærværdighed nok tilstaa kan knap og nap tilstrække til Æde og Drikke og Vask, og hvad man ellers kan have nødig, derfor har a ikke haft Raad til at kjøbe en Bibel eller Bønnebog eller en anden vigtig Bog. Men saa bruger a dether Spil Kort i Steden."

Dermed tog han Kortene ud af Lommen og tog et Es og holdt det frem for Borgmesteren.

„Naar a ser dether Es, saa tænker a altidsen paa, der er kun én sand Gud. Naar a tager Toen frem, saa tænker a paa de to første Mennesker. Tager a Treen, tænker a paa de tre Personer i Guddommen. Firen minder mig om, at der er fire Evangelister, og Femen, at der var fem kloge Jomfruer. A véd godt, der var ti i alt, men de fem var taabelige. Seksen minder mig om, at Gud skabte Jorden i seks Dage, og

Syven betyder, at han hvilede paa den syvende Dag. Otten betyder de otte gudfrygtige Sjæle, som blev reddede i Arken. Nien det er de ni Spedalske. A véd godt, der var ti, men der var kun ni, der kom tilbage for at ofre Gud djer Tak. Tien det kan hvert bitte Barn begribe det er de ti Budord."

Da Niels Perdersen nu var kommen saa vidt i hans Forklaring, tog han Knægten og lagde den aparte for sig. Dernæst tog han Kongen og sagde: „Naar a ser den, saa tænker a altid paa Himlens store Konge og saa paa vor egen ejegode Konge. Damen det er Dronningen af Saba, der kom fra den yderste Kant af Jorden for at høre Kong Salomons Visdom."

„Du har gjort en ganske god Beskrivelse paa alle Kortene," sagde nu Borgmesteren, „saa nær som Knægten."

Dertil svarede Niels Pedersen: „Dersom jeres Velærværdighed ikke vil blive vred, saa kan a og forklare jer det. Den værste Knægt, a kjender, det er vores Skjærsant, der har ført mig uskyldige Karl for jeres Velærværdighed."

„Ja, jeg véd ikke, om det er den værste Knægt," sagde nu Borgmesteren, „men han er den største Taabe af J to."

Dermed gav han Niels en stor Sølvdaler og befalede de andre, at de skulde traktere ham godt. Se, det var al den Straf, han fik.

---

27. Karlen og hans Kreaturer.

Der var en Herregaard, der kaldtes Vande, og den var der ingen Folk der kunde være paa for Spøgeri. Saa gav Ejeren ud, te de kunde faa den, hvem der vilde, for at bo i den.

Endelig var der én, der forbristede sig til at ville hen og tage den i Besiddelse.

Da han nu rejser, kommer han i Møde med dem, der flyt derfra. De kom jo til at snakke sammen, og de andre spørger ham om, hvor han vil hen.

Ja, han siger, han vil til Vande for at bo der.

Ja, det kunde ikke nytte, han flyt dertil, sagde de, for ingen kunde være der for Spøgeri.

Da vilde han sætte et Forsøg paa det, siger han, og saa tager han Afsked med dem og rejser videre.

Den Gang han var kommen en bitte Krumme fra dem, saa kom han til en bitte Hund, og den spørger ham om, hvor han vil hen.

Ja, han vilde til Vande at bo.

Saa vilde den med, og de følges saa med hinanden.

Lidt efter kommer de til to Ænder, og de spørger om, hvor de vil hen.

„Ja, vi vil til Vande at bo.“

Saa vilde de ogsaa med dertil.

Da de atter har gaaet en lidt, kommer de til en Kat.

„Hvor skal I hen?“ siger den.

„Vi vil til Vande at bo.“

„Saa vil a med jer," og den fulgtes saa med dem.

Nu havde han snart en hel Besætning.

De kommer lidt efter til en Hest, og den siger ligesom de andre: „Hvor vil I hen?"

„Vi vil til Vande at bo."

Ja, saa troede han ogsaa, han vilde med.

Nu kunde Karlen da komme op at ride, og han sætter sig op, saa kunde Vejen gaa bedre for ham.

Da han havde redet en bitte Krumme, kommer han til en Tyr, og den spørger om, hvor de vil hen.

Ja, Karlen han svarer som sædvanlig.

Saa vilde den ogsaa med.

Endelig kommer de til en Kok, og den siger: „Ja, da vil a ogsaa med."

Saa lidt efter kommer de til Gaarden, al hele det store Slæng, og han tager straks Hunden og binder i Døren. Derefter tager han Ænderne, og den ene satte han over og den anden under Bordet inde i Stuen. Katten stilte han an inde i Ovnen, og Vædderen den band han omme i Tørvekrogen, hvor Folkene havde ladt noget Ilding blive tilbage. Hesten blev stilt an inde i Laden, og Tyren fik Plads længere inde i Laden. Endelig blev Kokken sat op paa en Bjælke, og saa havde han hans Kreaturer ordnet. Han gaar saa ind og vil til at have noget Smørelse lavet til hans Støvler.

Nu havde han jo faaet et helt Baal Ild sat paa, og ligesom han staar albedst og er i Færd med det, saa kommer Spøgeriet. Det kom farende ind i Gaarden, men Hunden flyver paa det, og han havde nær split det ad. Spøgelset naaer saa ind i Stuen, og der giver Ænderne sig til at allarmere nok saa svært. Ja, saa

lister Gjengangeren, eller hvad det var, ud i Kjøkkenet og kommer der til ham, der stod og smurte Støvler. Han smak ham i Hovedet med dem, te han sak til Jorden. Nu vidste Spøgelset snart ikke, hvad det skulde, og saa vilde det da jage sig ind i Ovnen. Men der var det endnu galere, for der var Katten, og den spruttede og hvæsede og rev til alle Kanter. Det sølle Spøgelse maatte til at ud igjen, og saa kom det om til Væbderen, men den var slet ikke bedre at komme til, han bukkede det fra den ene Side til den anden, og saa slipper det det da ud til Hesten i Laden. Men den var lige saa gal og slog ud Slag i Slag, saa der var heller ikke godt at være. Saa kom Spøgelset om til Tyren, og han tog det paa Hornene og hvist det op og ned og brølte og tog opaa. Kokken han var nok saa spjat og baskede op med Vingerne og var saa svær til at gjøre sig til. Da Fyren nu ingen Steder kunde være, saa maatte han til at fortrække og tage hjem, hvor han var fra, hvem véd, hvor det var.

Da han kommer hjem, saa siger han: „Ak, kjære Moder, nu kommer jeg saa mænd aldrig til Vande mere."

„Hvorfor, min Søn?" siger hun.

„Den Gang jeg kom i Døren, der stod Dørmesteren han bed mig op i Benene. Saa kom jeg ind i Stuen, og der sad to Skræddere, den ene sagde til den anden: Tag mig Saksen, jeg kan klippe Ørerne af ham. Jeg kommer saa ud i Kjøkkenet, der stod Fedtknægten, han slog mig i Hovedet med Støvlen, saa jeg nær var sukken til Jorden. Saa kom jeg ind i Ovnen, der sad en Satans gammel Kjælling, hun havde ikke klippet hendes

Negle i 15, 16 Aar. Nej, ak, kjære Moder, nu kommer jeg saa mænd aldrig til Vande mere. Jeg kom saa hen i Tørvekrogen, og der stod Bukmesteren, han bukkede mig fra den ene Side til den anden. Jeg kom ud i Laden, der stod Ladekarlen, han slog mig Slag for Slag, og jeg kom da længere om i Laden, der stod Forkmesteren, han tog mig paa Forken og hvist mig op og ned, men Rikmesteren han sod ovenfor og sagde: Tag mig ham her op, tag mig ham her op! Havde jeg kommen der op, da havde jeg for Alvor kommen i Ulykke. Nej, nu kommer jeg saa mænd aldrig til Vande mere."

Nu kunde Karlen altsaa blive i Gaarden med hans Kreaturer, saa længe han vilde, der kom ikke siden noget efter dem.

---

28. Hundekuren.

En Herremands Frue havde en Hund, som hun gjorde saa meget ud af. Tilsidst blev den saa forkjælet og forbægget, te den vilde slet ikke æde.

Saa siger hun til Manden en Dag: „Jeg vil saa mænd have Dyrlæge til min Hund, ellers døer den for mig."

„Ja, du kan jo godt faa ham hentet."

Hunden fik altsaa Mixtur, men den blev ikke bedre til at æde.

Saa havde de en Husmand i Dagleje, han sad

inde ved Bordet i Folkestuen og sagde: „Aa skidt, den Hund kan a kurere, og det skal ikke koste noget."

Det stod en Jomfru og hørte, og hun gik ind og fortalte Fruen, hvad Mads havde sagt.

„Skal vi ikke prøve, hvad han kan udrette?" sagde Fruen til Manden.

„Jo."

De snakkede nu til Mads, men han vilde have Hunden hjem til sig.

„Ja, det maa du godt, og vi skal nok bringe Mad ud til den, for den maa ikke sulte."

Han faar den saa med, og god Mad i Mængde, men han havde mange Børn, og de spiste alt det hele.

Anden Dagen gik han op til Gaarden igjen.

„Hvordan gaar det?" siger Fruen.

„Det er ikke godt endnu, den er meget syg; men vi skal nok holde Liv i den."

Pigen skulde nu gaa ud med god Middagsmad til den hver Dag, men den fik jo intet. Til sidst begyndte den at hæge efter Mad. Han viser den et Stykke bart Brød. Nej, den vilde aldrig smage det.

„Ja, du skal nok blive ved Sind."

Anden Dagen udtaler Fruen sig om, at hun vilde gjærne se Hunden.

„Nej, ikke før om otte Dage," siger Mads, „men Fruen kan slet ikke kjende den, saa ringe ser den ud."

Endelig blev den saa vidt, den kunde æde bart Brød.

„Ja, du skal have det breven saa vidt, du kan

æde sure Skovæbler, det kan du og have godt af at prøve."

Endelig bliver det en Dag bestemt, Mads skal komme tilbage med den; men da var den saa forsult, te den kunde snart ikke dingle afsted.

Saa kommer han og staar i en Krog med den.

„Hvad, er det min Hund?" siger Fruen, „den har vist været død."

„Ja," siger Mads, „dersom a havde ikke fundet paa en anden Medicin, saa havde den været død, men det reddede den, og saa kom den til Live igjen."

Ja, nu vilde hun da beholde den.

„Det kan nok lade sig gjøre," men han vilde da fodre den.

Hun gik og saa til den og gav den en Knald Sukker en Gang imellem, og den vilde godt æde baade det og alt det andet Mad.

„Hvad skal vi nu give Mads, for det han har gjort det?" siger hun til Herren, „han har jo saa mange Børn?"

„Ja, vi kan jo give dem nogle Skjæpper Korn eller et Brød om Dagen."

„Det bliver vel lidt, han maa have en Ost ogsaa, for de kan nok spise Ost og Brød. Og saa har han en lille kjøn Pige, skal vi ikke tage hende og føde hende op?"

Jo, det maatte hun godt, sagde Herremanden, og saa skulde Mads tage hende med næste Morgen.

Pigen kom og fik pæne Klæder og Sko paa, og saa blev hun sat til at lære noget og blev der, til hun

var voksen. Hun havde gode Nemme, og til sidst blev hun gift med en Kusk, som Herremanden holdt saa meget af, og de fik en Fæstegaard paa Godset.

---

29. Potten, der rendte.

Der var en Enke, hun sad til Leje paa en Herremands Mark, og hun skulde betale Lejen hvert Halvaar. Nu var hun kommen til at staa til Rest med 10 Rigsdaler, og dem kunde hun ikke skaffe. Saa havde hun en Søn, og ham siger hun til en Dag, at han skulde gaa ud i Nabolaget og se at laane de 10 Daler.

Han gik ogsaa, men kunde ingen Steder faa dem. Saa kommer han til en Mand, da han gik paa Vejen hjem ad, og han siger til ham: „Kan du ikke hjælpe mig over den Vandrende der?"

Det var et lille Bækløb, Vejen gik over.

„Jo, det kan a godt."

Han hjalp ham ogsaa, og saa siger Manden: „A har ikke andet at give dig for din Hjælp end den lille Kobberpotte, a har her. Naar du sætter den paa Ilden, saa skal den hente, hvad du vil have."

Han kommer saa hjem til Moderen med Potten. Hun ser paa den og siger: „Hvad kan den hjælpe os?"

„Ja, nu skal det vise sig," siger Drengen, og saa rager han lidt Gløder sammen i Skorstenen og sætter Potten derpaa.

Da den har staaet der et lille Korn, saa siger den: „A render, a render!"

„Hvor render du hen?" siger Drengen.

Men den blev ved med sit: „A render, a render!"

„Ja, rend saa op til Herremanden og hent os 10 Daler," siger han.

Den rejser straks af og kommer op til Herregaarden og søger ind til det Sted, hvor hans Penge var. Der tog den af dem og kom hjem igjen med de 10 Daler.

Se, nu kunde de betale ham af hans egne Penge. Konen var selv oppe med dem, og da hun saa vil gaa hjem igjen og gaar gjennem Kjøkkenet, faar hun at se, der staar et Fad Rødgrød paa Bordet. Den Gang hun saa kommer hjem, siger hun: „Havde vi endda haft nogle af de Grød i Herremandens Kjøkken!" og saa sætter hun Potten paa Ilden.

Den begynder snart med at sige: „A render, a render!"

„Aa, rend saa op og faa os nogle Grød fra Herremandens Kjøkken."

Det varede ikke ret længe, inden den kom med dem.

Nogle Dage efter var de atter i Betryk for Penge, og saa satte de Potten paa Ilden som sædvanlig og befalede den til at hente dem nogle flere.

Nu mærkede Herremanden, at hans Penge svandt for ham, og han kunde ikke forstaa, hvor de blev af. Saa siger han til Avlskarlen en Aften, at han skal sidde der inde i hans Kammer, hvor han havde hans Pengeskrin, og passe paa. Som han nu sidder, kommer Potten, og den tager de Penge, den var sendt efter, og rejser af igjen.

Næste Morgen fortæller han, hvad han har set. Det vil Herremanden selv se, og Aftenen efter sætter han sig selv paa Lur. Alle hans Penge havde han i et bitte Skrin, og det sætter han sig saa ovenpaa. Potten kom godt nok, og den tog baade Herremanden og de Penge, den vilde have; og rejste af hjem med og stillede sig med det hele paa Skorstenen.

Han kunde ikke komme derfra igjen, og da han havde siddet der noget, siger han: „Maa jeg ikke blive fri?"

Konen og Sønnen sagde nej.

„Hvis jeg kan slippe løs, maa I beholde baade Kassen og Pengene."

„Nej, der skal mere til."

„Hvad vil I da have?"

Saa siger Drengen: „A vil have din eneste Datter og Herregaarden, og siger du ikke ja til det, saa kan du blive siddende de Dage, du lever."

Nu maatte han sige ja til det, og saa blev Herregaarden tilskrevet Drengen, og Herremanden skulde have hans Ophold af den. Drengen tog Moderen op til sig og blev gift med Datteren. Men paa Bryllupsdagen blev Potten væk.

---

30. De bundne Røvere.

Der var en Kirkegraver, som var fattig ved det, og til sidst besluttede han sig til at sælge alle hans Sager ved Auktion. Han fik hundrede Daler i alt for

dem, gav Konen de halvtreds og tog selv de andre og rejste hans Vej.

En Aften kom han ind til en Gjæstgiver og vilde have Natteleje. Saa skulde han ogsaa have noget at spise, og det skulde ikke være af det sløjeste, for han begjærede en stegt And og en Flaske Vin.

„Spis nu, min gode Mand," sagde Pigen, da hun satte det paa Bordet for ham, „for det er den sidste Mad, du fortærer."

I det samme kom der en anden Mand ind og vilde ogsaa være der. „Har I bestilt den Mad?" siger han til Kirkegraveren.

„Ja."

„Naa, vil I have en And, saa vil jeg have en Gaas."

„Dersom I vidste, hvad jeg véd, saa spiste I ikke her."

„Hvordan da?"

Ja, saa fortalte Graveren, hvad Pigen havde sagt.

„Lad os saa ligge sammen i Nat."

Da Gjæstgiveren kom ind, sagde den anden Mand: „Her har jeg fundet min Broder, vi vil ligge ved hinanden i Nat."

Ja, det kunde de godt.

Da de kom op i Værelset, siger Graveren: „Jeg vil ligge inderst."

Ja, det maatte han godt.

Klokken 1 bankede det paa Døren. Saa stod der 13 Mand med dragne Sabler i Døren, og de kom ind. Den anden Mand — han havde ellers foregivet, han var Skarpretter — gav sig i Snak med dem og sagde:

„Jeg vil lægge 13 Bunker Penge her paa Bordet, og hver af dem skal være lige stor. Dem maa I have."

Ja, dem kunde de nok bruge. De satte dem ved Bordet, og han lægger Bunkerne op.

„Hold nu hver sin Haand over den Bunke, han vil have, og Sabelen i den anden Haand."

Ja, nu gjorde de det.

„Saa bliver I staaende og kan ikke komme løs i Nat."

Der stod de, og de andre to gik ud. Se, han kunde forstaa at binde dem.

Nede i Kjøkkenet stod en gammel Moer og rørte i en Gryde. „Faar du noget af det, de andre røver?" sagde Skarpretteren til hende.

„Nej."

„Da skal du ogsaa have en Bunke Penge," og han lagde dem paa Kjøkkenbordet. „Tæl dem nu og se, hvor mange der er."

Hun lagde sin Haand over Bunken og holdt Grydesteen lige i Vejret.

„Hold fast og bliv staaende!" sagde Skarpretteren, og saa var hun ogsaa bunden.

Saa kom Pigen ind, det var én, de havde stjaalet for flere Aar siden. „Tag os nu den Steg ind, vi levnede, og lad os spise, og lad os følges ad ned i Kjælderen efter Vin."

Saa fik de dem en god Aftensmad oven paa al den Forskrækkelse. „Nu kan vi følges ad alle tre." De gaar saa op til Kongen og mælder, hvad de har oplevet, og han sender Krigsfolk ned at fange Røverne. Skarpretteren følger med, og saa bliver de halshuggede

allesammen. Alle de Penge, der fandtes i Gaarden, delte saa Skarpretteren i tre Bunker, og Pigen skjænkede et Glas Vin til dem alle tre.

„Nu tager I hver et Glas.“

„Nej, jeg tager to,“ siger Skarpretteren.

„Ja, saa tager jeg to Bunker Penge,“ siger Pigen, og saa blev de to gift, og Graveren rejste hjem med sit og var nu bleven en rig Mand.

Ordliste.

Side 5, Oldefader: Bedstefader. 16, Ritte: Ridse. 23, lutte: lytte. 24, skuld: skyllet. 28, Ovsel: Skulder. 30, svire: svøbe. 38, trovdt: travlt. 40, Staande: Stunder. 52, fisle: pille ved. 72, selvanden: frugtsommelig. krøtte: give ondt af sig. 78, blasse: falde, styrte ned. 80, salde: svinde (om hovnede Steder). 81, loppe: lukke op. 82, fortrødt: fortrydelig. 87, melder: mellemste. 99, nokke: rokke. 102, baldre paa: dundre. 111, dørtig: dygtig. 120, vag: daarlig. 122, Jærntyv: Fork. 131, døve: døje. 147, Klode: Kugle. 156, spjat: stor paa det.

Efterskrift.

Atter i Aar følger med min lille Julebog to Billeder af gamle Mennesker, der har meddelt mig værdifulde Folkeminder, og jeg skal kortelig give følgende Meddelelse om dem:

Niels Frederiksen Skov er født i Baadde By, Ikast Sogn, den 13. Marts 1820. Hans Fader var fra Aale ved Horsens og var god til at fortælle, og det er da efter ham, Niels har en god Del af sine Historier. Da jeg lærte ham at kjende, boede han i Mosegaard i Gullestrup, men 1881 afstod han Ejendommen til en Plejedatter og kjøbte sig et Sted i Busk, Gjellerup Sogn, hvor han nu boer. Da han har lært at strikke med Færdighed, ligesom alle Egnens ældre Mandsfolk, sidder han nu og forslaar en god Del af Tiden ved Bindehosen. Niels fortæller godt, og man føler sig ret hyggelig til Mode ved at sidde og høre paa ham.

Maren Jensdatter er født i Spegebjærg i Avlum og var hjemme, til hun blev konfirmeret. Siden tjente hun, til hun blev gift. Da hun var let til at lære og god til at huske, lærte hun baade Historier og Viser, hvor hun kom. Hendes Mand hedder Erik Jensen, og i 45 Aar boede de paa Feldborg Hede, men nu i et lille Hus paa Lergrav Mark i Avlum, hvor de har lejet sig ind. Maren er nu halvblind, hvilket ej er saa sært, naar man véd, hvad hun har døjet af Træk og Røg i den usle, faldefærdige Bolig i Feldborg. Det var et af de daarligste Huse, jeg nogen Sinde har været i.

Denne Bogs Historier er meddelt af følgende:

Nr. 1 og 29 af Indsidder Niels Hansen Li i Bejen vest for Kolding.

— 2. Husmand og pens. Lærer Niels Andersen Uglsø, Sønder-Os, Sunds Sogn ved Herning.

2. Indsidderske Kristine Marie Væver, Filsø i Ulfborg v. Holstebro.
4. Karen Kirstine Pedersen, Martinus Nielsens Kone i Ajdt v. Lavrbjærg.
5, 6, 18 og 21. Huseier Peder Stald i Holstebro.
7. Indsidderske Inger Katrine Pedersdatter i Hestbæk, Alstrup, Himmerland.
7. Aftægtsmand Jens Bærtelsen i Bole v. Silkeborg.
9 og 15. Husmand og Tømrer Anders Kristian Hovstrup i Taars, Vendsyssel.
10. Indsidder Anders Jørgensen Sams i Rostved v. Rønde.
11. Røgter Anders Rasmussen i Lørslev, Ugilt, Vendsyssel.
12. Husmand Mads Filtenborg, Stevnstrup, Grensten v. Randers.
13, 16 og 17. Husmandsenke Marie Vind, Hornum v. Horsens.
14. Almisselem Jens Aarestrup, Vindum v. Viborg.
19. Fru Lundbye, Vejen Station.
20. Uhrmager P. C. Holm, Vejen.
22. Husmand Peder Ladefoged, Navtrup, Salling.
23. Lærer Sindberg, Ølgod.
24. Lærer A. Pedersen i Nes syd for Lemvig.
25. Brøndgraver Niels Nielsen Rask i Mundelstrup v. Aarhus.
26. Husmandskone Johanne Marie Vinther, Tvingstrup v. Horsens.
27. Aftægtskone Mariane Troelsdatter, Blære i Himmerland.
28. Husmand Hans Vitthusen, Satrup v. Horsens.
30. Aftægtsmand Mikkel Bager i Tanderup paa Samsø.

Indholdsliste.